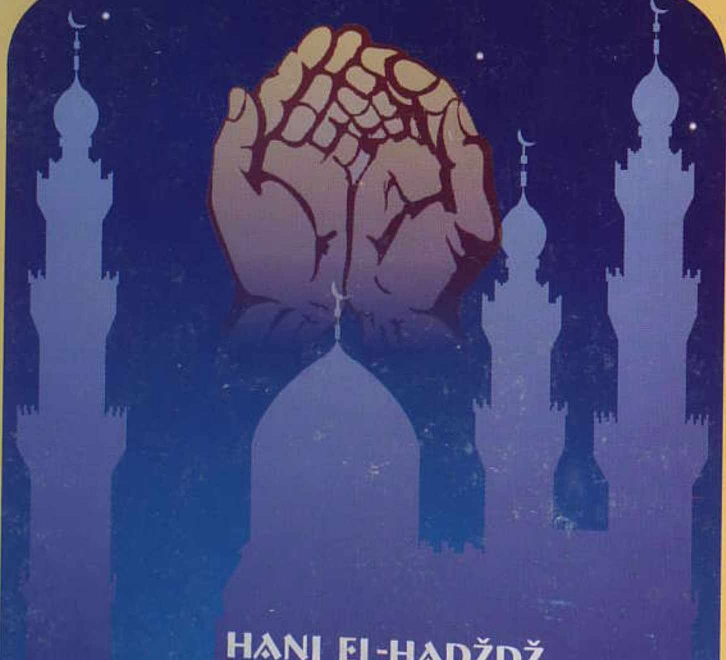
Ovo su dirljiva kazivanja onih koji su se ogriješili prema Allahu, dž.š., uvidjeli svoje greške, vratili se Allahu i od Njega iskreno oprost zatražili. U ovoj knjizi naći ćete kazivanja poznatih ashaba, tabi'ina, javnih ličnosti našega doba, a među njima su i Ebu Hurejre, Ka'b ibn Malik, Malik ibn Dinar, Jusuf Islam, Harun er-Rešid, Sejjid Kutb...

ISBN 995880244-9

101 TEVBA KAZIVANJA POKAJNIKA I POKAJNICA

101 TEVBA

KAZIVANJA POKAJNIKA I POKAJNICA

HANI EL-HADŽDŽ

NASLOV IZVORNIKA:
مِائَةُ حِكَايَةٍ وَ حِكَايَةٌ مِنْ حِكَايَاتِ التَّائِبِينَ وَ التَّائِبَاتِ
Hani El-Hadždž

Izdavač	Harfo-graf, Tuzla
Urednik	Kemal Imamović
Prijevod sa arapskoga	Asmir Imamović
Prepjev stihova	Šemsa Mujkanović
Redakcija	Zahid Mujkanović
Recenzenti	Besim Čanić
	mr. Osman Kozlić
Tehnička obrada i korektura	Zahid Mujkanović
Dizajn korice	Studio El-Merkez el-'asri, Kairo
Štampa	Harfo-graf, Tuzla
Za štampariju	Ševkija Mešić
Tiraž	1.000

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i univerzitetska biblioteka
Bosne i Hercegovine, Sarajevo

297.134

El-HADŽDŽ, Hani
[Sto jedna Tevba]
101 Tevba : kazivanja pokajnika i pokajnica / Hani El-Hadždž ; [prijevod sa arapskog Asmir Imamović ; prepjev stihova Šemsa Mujkanović]. - Tuzla : Harfo-graf, 2004. - 160 str. ; 21 cm

Prijevod djela: 100 hikajetin we hikajetun mine-t-taibine we-t-taibati

ISBN 9958-802-44-9

COBISS.BH-ID 6503174

Mišljenjem Federalnog ministarstva obrazovanja i nauke, Sarajevo broj 04-15-713/04. od 20. 02. 2004. godine, knjiga **»101 tevba«** oslobođena je plaćanja poreza na promet proizvoda.

Hani El-Hadždž

101 TEVBA

KAZIVANJA POKAJNIKA I POKAJNICA

Tuzla, 2004.

PREDGOVOR

Hvala Allahu Plemenitom, Darežljivom, Milostivom, Koji tevbu prima, Koji grijehe prašta i žestoko kažnjava, Koji voli pokajnike i one koji se čiste, Koji oprašta onima koji se Njemu vraćaju i oprosta od Njega traže, Koji zanemaruje kada se nehotice prema Njemu pogriješi i prihvata isprike. Njemu pripada velika i blagoslovljena hvala kako i dolikuje Njegovoj plemenitosti i uzvišenosti.

Salavat i selam Allahovom Vjerovjesniku i Njegovom odabraniku Muhammedu, Pečatu Vjerovjesnika i Vođi odabranika i njegovoj porodici i njegovim ashabima. Uzvišeni Allah je rekao:

Reci: "O, robovi moji koji ste se prema sebi ogriješili, ne gubite nadu u Allahovu milost! Allah će, sigurno, sve grijehe oprostiti. On doista, mnogo prašta i milostiv je (Ez-Zumer, 53).

Ovaj ajet je poziv svim griješnicima da se Allahu, dž.š., pokaju i predaju i obznana da Uzvišeni Allah oprašta sve grijehe onima koji se pokaju i napuste griješenje, čak kada bi ih bilo koliko je morske pjene.

Srce ponekada postane nemarno i surovo i udalji se od Allahova puta, ali je važno da ova nemarnost ne potraje i da je ne iznenadi smrt. Ono mora požuriti svome Gospodaru, dž.š., da Mu se pokori i da iskoristi ovu nemarnost kako bi iskreno Allahu, dž.š., kajanje iskazalo, jer ono ne zna kada i gdje će ga smrt zadesiti.

DVIJE VELIKE KORISTI OD POVREMENIH GRIJEHA

Uzvišeni Allah, iz Svoje mudrosti, ponekad učini da srca robova postanu nemarna i počine neke od grijeha, jer kad bi ona kotinuirano bila trezvena onako kako bivaju dok su potpuno Allahu predana na Njegovom putu, ne bi nikada grijeha počinili. Međutim, kada ponekad i pogriješe, u tome imaju dvije velike koristi:

<u>Prva korist</u>: Priznanje grješnika da su pogriješili prema Gospodaru, jer kada glavu obore i inat pobijede, Allahu, dž.š., je to draže od mnogih dobrih djela. Jer, kada je čovjek stalno u pokornosti Uzvišenom Allahu, to izaziva kod njega umišljenost i oholost, a u hadisu stoji: "Kada ne bi griješili zadesilo bi vas nešto teže od grijeha, a to je umišljenost" (Tirmizi).

Hasan kaže: "Kada bi čovjek uvijek bio u pravu i kada bi svako njegovo djelo bilo dobro, mogao bi i poludjeti od umišljenosti."

Drugi opet kažu: "Grijeh zbog kojeg zavisim od Allaha draži mi je od pokornosti za koju mislim da zbog nje imam neku privilegiju kod Njega."

Jecaj grješnika draži je Allahu od glasa onih koji Ga slave. Jer glas onih koji ga slave "možda" prati svijest o ovisnosti prema Allahu, a jecaj grješnika sigurno ukrašava predanost i osjećaj ovisnosti o Allahu.

Hasan kaže: "Rob počini grijeh i ne zaboravlja ga i boji ga se sve dok ne uđe u Džennet." Jer, kada čovjek pogriješi, pokajat će se; i kada nešto propusti, žalit će; i kada skrene, na pravi put vratit će se; i kada nešto propusti, nadoknadit će i vratiti se sa ruba strasti na obalu spasa, kao što neko reče:

Zjenico oka moga,
meni potrebna ti si,
a što je između nas dvoga,
to jesu moji grijesi.
Zjenico oka moga,
Utopljenik ja sam ti,
pa primi ruku utopljenika,
da se na tebe osloni.

Druga korist: Oprost i milost Allahova za roba, jer Allah, dž.š., voli da prašta i Njegova imena su El-Gaffar (Koji mnogo prašta), El-Afuwwu, (Koji prašta) i Et-Tewab (Koji pokajanje prima) (*Edilletu-l-esma'i-l-husna*, El-'Ilm).

Kada ljudi ne bi griješili, za koga bi onda bio oprost i magfiret?

Ovo nije ohrabrivanje da se griješi nego poziv na pokajanje, jer Allahova vrata su otvorena, Njegove blagodati prema nama su velike i one odlaze i dolaze. Kako se ljudi usuđuju griješiti, a zbog grijeha nestaju blagodati i dolazi Allahova, dž.š., kazna. Uzvišeni Allah kaže:

To je zato što Allah neće lišiti blagostanja narod kome ga je podario-sve dok se on sam ne promijeni, (El-Enfal, 53).

POSLJEDICE GRIJEHA

Evo samo nekih od posljedica griješenja:

1. nema berićeta u onome čime je opskrbljen,
2. otežavanje stvari,
3. otuđenost roba od Allaha,
4. otuđenost roba od drugih ljudi,
5. tmina koju stvarno osjeća u svome srcu kao što primjećuje tminu mrkle noći,
6. mlitavost srca i tijela,
7. lišenost pokornosti i znanja,
8. grijesi proizvode druge grijehe,

9. griješenje je uzrok ljudskog omalovažavanja Gospodara, dž.š.,
10. slabljenje volje srca,
11. gubitak stida, pa grijeh postane običaj,
12. najezda nedaća i gubitak blagodati,
13. čovjek postaje zarobljenik šejtana i svojih strasti,
14. grijesi učine da čovjek zaboravi sebe, a kada čovjek zaboravi sebe, zanemari, upropasti i uništi svoju dušu.

Nakon što smo vidjeli posljedice griješenja trebalo bi požuriti sa pokajanjem, kako se čovjek ne bi uzoholio i pomislio da će Allah, dž.š., zanemariti njegovo griješenje. Ibn Kajjim, Allah mu se smilovao, kazuje: "Ima jedna stvar u vezi sa grijehom koju mnogi zanemaruju. Radi se o tome da griješnici u trenutku griješenja ne osjećaju uticaj grijeha ili ga osjete, ali brzo zaborave. Tako rob pomisli da se neće promijeniti poslije toga, a u suštini, stvari stoje kako reče pjesnik:

Ako zid ne digne prašinu prilikom pada,
Nakon pada nema prašine, (El-Dževab el-kafi).

Subhanallah! Koliko ljudi je ova stvar uništila, koliko blagodati je odnijela, a koliko nedaća privukla? A koliko je onih koji se prevare i zaborave. Kada bi grješnik znao da grijeh uništava, pa makar i poslije izvjesnog vremena, baš kao što otrov uništava i kao što zacijeljelu ranu prljavaštinja uništava.

UVJETI POKAJANJA

Da bi tevba bila primljena kod Allaha, dž.š., ona mora ispunjavati tri uvjeta:

1. prestanak griješenja,
2. iskreno kajanje zbog griješenja,
3. čvrsta odluka da se grijehu više nikada ne vraća.

Ako nedostaje makar jedan od ova tri uvjeta, tevba nije ispravna.

A ako je grijeh učinjen prema drugom čovjeku, onda tevba ima i četvrti uvjet: da se ispoštuje pravo onoga čije pravo je ugroženo. Pa, ako je u pitanju novac ili nešto slično, dug se mora vratiti, ako je u pitanju kazna za klevetu potrebno je omogućiti izvršenje kazne ili traženje halala, ili, ako je ogovaranje, također zatražiti halal.

Hasan je rekao: "Iskreno pokajanje je kajanje srcem, traženje oprosta jezikom, napuštanje grijeha dijelovima tijela i nakana da se više nikada ne vrati grijehu."

STADIJI POKAJNIKA NAKON TEVBE

Shodno iskrenosti same tevbe bit će i stanje pokajnika nakon nje. Ibn Kajjim, Allah mu se smilovao, kaže: "Zaista su grijesi duševne bolesti kao što su groznica i bolovi tjelesne bolesti. I kada se pacijent izliječi od bolesti, on povrati svoju snagu kao i prije, a najbolje je kad postane još jači, kao da i nije bolovao. Snaga je poput dobrih djela, bolest poput grijeha, a zdravlje poput pokajanja. Tako se neki ljudi nikada ne uspiju izliječiti, neki uspiju povratiti zdravlje uz određeni tretman, onako kako su bili prije bolesti, neki čak postanu jači nakon bolesti jer su sredstva liječenja bila jaka, a neki savladaju bolest zbog toga što sama bolest nije bila opasna, a to nekada bude i uzrok ozdravljenja, kao što reče pjesnik:

Možda tvoj ukor ima željene posljedice,
A tijelo možda ozdravi i uz bolesti.

Prema tome, pokajnik prolazi kroz ova tri stadija, aUzvišeni Allah pomaže. Nema gospodara mimo Njega. Bože, svrstaj nas u ovu treću skupinu. Podari nam iskrenu tevbu jer Ti to uistinu možeš. Sva slava i hvala Tebi pripada! Svjedočim da si samo ti Bog, od tebe oprosta tražim i Tebi se kajem.

Ebu Ubejde Hani El-Hadždž.

Moj rad na ovoj knjizi

Sakupio sam ove izanredne priče koristeći, uglavnom, djelo Ibn Kuddame *Kitab et-tevvabin* i djelo *El-'A-idune ilellah*, a moj udio sastoji se u odabiru, pa ako čitalac kaže da sam dobro odabrao i u čitanju bude uživao, tada sam postigao cilj. Ovu knjigu sam podijelio na četiri poglavlja:

1. Kazivanja pokajnika Israilićana
2. Kazivanja pokajnika ashaba
3. Kazivanja pokajnika tabi'ina i onih poslije njih
4. Kazivanja pokajnika našega doba

PRVO POGLAVLJE

KAZIVANJA POKAJNIKA ISRAILIĆANA

PRVO KAZIVANJE

POKAJANJE GRJEŠNIKA NAKON 40 GODINA ASILUKA

Prenosi se da je u vrijeme Musa, a.s., Israilićane zadesila velika suša. Narod mu dođe i obrati mu se: "O, ti koji si sa Allahom govorio! Zamoli Gospodara Svoga da nas kišom napoji!" Musa, a.s., ustade sa njima i svi zajedno krenuše u pustinju. Bilo ih je preko sedamdeset hiljada. Musa, a.s., zavapi: "Gospodaru moj! Napoj nas kišom Svojom i obaspi nas milošću Svojom! Smiluj se našoj dojenčadi, našoj stoci na ispaši, našim starima koji se Tebi klanjaju!" Međutim, nebo se još više razvedri, a Sunce jače zasja, a Musa, a.s., nastavi sa dovom: "Allahu moj! Ako je ugled moj kod Tebe oslabio, molim Te ugledom Vjerovjesnika Muhammeda, sallellahu alejhi ve sellem, kojeg ćeš pred Kijametski dan poslati!" Uzvišeni Allah mu objavi: "Tvoj ugled kod Mene nije splahnuo i ti si zaista kod Mene cijenjen, ali među vama je rob koji Mi četrdeset godina uporno asiluk pokazuje. Zato, obznani ljudima da ste zbog njega kišom uskraćeni." Musa, a.s., odgovori: "Allahu moj! Gospodaru moj! Ja sam rob Tvoj slabašni, a i moj glas je tih, pa kako da ih obavijestim, a njih je preko sedamdeset hiljada." Uzvišeni Allah mu objavi: "Tvoje je da obavijestiš, a na Meni je da to dostavim." Musa, a.s., viknu: "O, griješniče! Ti koji Allaha, dž.š., četrdeset godina izazivaš! Izađi pred nas, zbog tebe smo kišom uskraćeni!" Grješnik se malo pridiže, pogleda desno-lijevo i ne ugleda nikoga da je ustao i shvati da je on traženi, pa prošaputa u sebi: "Kad bih ja izašao pred ovu svjetinu osramotio bih se pred svim Israilićanima, a ako, pak, ostanem sjedeći, zbog mene će za kišu uskraćeni ostati", i zavuče glavu u odjeću kajući se za svoja djela i zamoli: "Allahu moj! Gospodaru moj! Griješio sam prema tebi četrdeset godina, a Ti si blago postupao prema meni, a sada, evo, skrušeno Te molim i pokajanje Ti iskazujem, pa prihvati pokajanje moje!" Nije ni završio sa dovom, a bijeli oblak se navuče i obilna kiša se prosu. Musa, a.s., upita Allaha, dž.š.: "Allahu moj! Gospodaru moj! Zašto nas kišom napoji, a niko pred nas ne izađe?" Uzvišeni Allah mu odgovori: "O, Musa! Napojio sam vas radi onoga zbog koga ste i bili uskraćeni!" Musa, a.s., ponovo zamoli: "Pokaži mi tog pokornog roba Tvog!" Uzvišeni Allah odgovori: "O, Musa! Ja ga sramoti nisam izložio dok Mi je griješio, pa zar da ga sada sramoti izložim, kada mi je pokajanje iskazao?! Ja mrzim klevetnike, pa zar da budem od njih!?"

DRUGO KAZIVANJE

POKAJANJE JEDNOGA KRALJA

Muhammed ibn Ahmed el-Berra', u svome djelu *Er-Revda*, bilježi predaju 'Avn ibn 'Abdullaha ibn 'Utbe u kojoj pripovjeda: Ispričao sam Omeru ibn 'Abdul-Azizu priču koja ga je izgleda dirnula. Pričao sam mu o kralju koji je živio nekada davno prije nas. Odlučio je izgraditi zgradu i, uz veliku pažnju i brigu, sagradio ju je, a po završetku napravio je gozbu i pozvao narod. Na vratima građevine postavio je ljude i zadužio ih da svakoga na izlazu upitaju: "Da li ste našli kakvu mahanu?" Ljudi su odgovarali: "Ne!" Na kraju dođoše ljudi u čohama i na isto pitanje odgovoriše: "Našli smo dvije mahane", a kraljevi ljudi ih uhapsiše i odmah odoše kralju i rekoše mu: "Svakoga ko je ušao pitali smo za mahanu i niko nije našao nikakvu mahanu, sve dok ne dođoše ljudi (mislim da je rekao momci-prenosilac) obučeni u čohanu odjeću. Kada smo njima postavili isto pitanje, rekoše nam da su našli dvije mahane." "Ne bih bio zadovoljan ni da se radi o jednoj! Zato, dovedite mi ih!", reče kralj. Kada ih uvedoše, kralj ih upita: "Jeste li našli kakve mahane?" "Dvije!", odgovoriše. "A koje su?" upita kralj. "Građevina će se srušiti, a i njen vlasnik će umrijeti", odgovoriše. "A da li znate za kuću koja se neće srušiti i čiji vlasnik neće umrijeti", upita kralj. "Znamo!" - odgovoriše. "A koja", nastavi kralj. "Kuća ahiretska!" - odgovoriše. Nakon toga pozvaše kralja da krene sa njima i on prihvati poziv, rekavši: "Ako bih krenuo sa vama ovako javno, moj narod mi to ne bi dozvolio, nego sastaćemo se tu i tu, tada i tada:" Nakon što je sa njima proveo izvjesno vrijeme, jednog dana im reče: "Alejkumus-selam",a oni ga upitaše: "Šta je? Jesmo li ti nešto ružno uradili?" "Ne"- odgovori kralj. "Šta te je, onda, navelo da nas napustiš?" "Vi mene poznajete i zbog moje pozicije gotivite me." Izgleda da se ovaj momenat dojmio Omera, pa sam otišao kod Mesleme i njemu to ispričao. Mesleme je došao kod Omera i ispričao mu ovaj događaj, a Omer mu reče: "Teško tebi Meslema! Šta misliš o čovjeku na koga je natovareno breme koje nije u stanju nositi, pa zbog toga pribjegne svome Gospodaru? Da li ti u tome vidiš šta loše?" "O, zapovjedniče pravovjernih!" - reče Mesleme i nastavi: "Imaj Allaha na umu kada je u pitanju ummet Muhammedov, sallellahu 'alejhi ve sellem! Jer, tako mi Allaha, kada bi ti postupio kao ovaj kralj, muslimani bi se mačevima isjekli!" Omer reče: "Teško tebi Meslema! Natovaren sam teretom koji nisam u stanju nositi!" Omer je to ponavljao, a Meslema ga je molio da to ne učini, sve dok se nije umirio.

TREĆE KAZIVANJE

POKAJANJE ISRAILIĆANINA KOJI JE OBOŽAVAO KIPOVE

Ibn 'Abbas pripovjeda kako je među Israilićanima bio jedan pobožnjak kome su se svi divili. Jednom ga spomenuše kod svoga vjerovjesnika i pohvališe ga. "On jeste takav kako vi kažete" - reče im - "ali ostavlja nešto od vjere". Kada je to čuo pobožnjak, reče: "Pa radi čega se ja onda toliko zamaram?" Potom, zaputio se vjerovjesniku. Kada mu je došao, ko njega je bilo ljudi. Vjerovjesnik ga nije lično poznavao. Nazvao mu je iselam i rekao: "O, vjerovjesniče! Čuo sam da se kod tebe o meni govorilo i da si to potvrdio, ali si rekao da ostavljam nešto od vjere. Pa zbog čega se ja zamaram svakog dana i noći i izbjegavam ljude, osim da budem na Allahovom putu?!" "A ti si taj?" - reče Vjerovjesnik. "Da" - odgovori on, a vjerovjesnik mu reče: "Ti nisi nikakvu novotariju u Islam uveo, ali nisi se oženio." Pobožnjak upita: "Zar samo to?!" "Samo to!", odgovori vjerovjesnik. Pošto vjerovjesnik primijeti njegovo omalovažavanje braka, reče mu: "Pa kad bi svi ljudi radili kao što ti radiš, ko bi muslimane branio od neprijatelja i ko bi pravo mazluma od zulumćara uzimao?", i spomenu namaz. "Istinu si rekao Vjerovjesniče" reče pobožnjak i nastavi: "Ja ne zabranjujem brak, ali ne volim se oženiti muslimankom, jer sam siromašan, pa zašto da se patim jer nemam je čime izdržavati, a oni, koji su imućni, neće da me ožene." "Je li to jedini razlog?" upita Vjerovjesnik. "To je jedini razlog", odgovori pobožnjak, a vjerovjesnik reče: "Ja ću ti dati svoju kćerku." Tako i učini. Ona mu rodi dijete, a Ibn 'Abbas dalje pripovjeda: "Israilićani se nijednom muškom djetetu nisu toliko radovali kao što su se obradovali ovom djetetu. Govorili su: "Unuk našega Vjerovjesnika i sin našega pobožnjaka! Nadamo se da će s nama daleko dogurati!" Kada dijete odraste poče obožavati kipove, a veliki broj Israilićana u tome mu se pridruže. I tako, jednoga dana dok su bili kod njega, reče im: "Vidim, ima vas mnogo, a šta je sa ovim ljudima što vas tlače?" Rekoše: "Oni imaju vođu a mi nemamo." "Samo to vas sprječava?!", upita. "Da!", odgovoriše, a on reče: "Pa, ja ću vam biti predvodnik!" "Hoćeš stvarno biti naš predvodnik?!", uzviknuše. "Hoću!", odgovori on. Tako je on krenuo, a oni za njim. Ta vijest dopre do Vjerovjesnika i njegovog oca. Israilićani se iskupiše kod Vjerovjesnika, a dođe i njegov otac i poruči mu da se prisjeti Allaha, dž.š., i da se Islamu vrati. Ovaj je to odbio.

Vjerovjesnik izađe protiv njega, a s njim i njegov otac. Dvije skupine se sukobiše i mnoga krv se proli. Vjerovjesnik i njegov otac (pobožnjak) pogidoše, a Israilićani izgubiše bitku i dadoše se u bijeg. Ovaj zaželi da ih u potpunosti istrijebi te krenu u potjeru za njima. Monasi se povukoše u brda, a ljudi njemu pokornost iskazaše. Međutim, njegova griješna duša ne dade mu mira. Mislioje da njegova vladavina neće biti potpuna sve dok ne iskorijeni i posljednjeg Israilićanina. Tako krenu u potragu za njima. Tražio ih je po brdima i ubijao. Ljudi mu se pokoriše, a njegova vladavina ojača. Pošto monasi iz Benu Israila vidješe šta im uradi, rekoše: "Mi smo digli ruke od njega i njegove vladavine, ali on nas neće da ostavi na miru. Allahov gnjev na sebe smo navukli. Napustili smo Vjerovjesnika i pobožnjaka da poginu, a on nas i dalje progania. Hajde da se Allahu pokajemo, a zatim, da se tom čovjeku suprotstavimo. Odrediše sebi vođu i prisegu mu dadoše. Siđoše s brda potpuno spremni na smrt, iskreno se kajući Allahu, dž.š. On im se suprotstavi i bitka poče. Prvog dana bitka je trajala od jutra pa sve do večeri. Narednog dana bitka se nastavila. Mnogo krvi je proliveno na obje strane i bitka potraja sve do noći. Trećeg dana izađoše još odlučniji i predaniji Bogu i žestoko navališe. Njihov vođa povika: "Nadam se da nam je Allah oprostio i pokajanje naše primio, jer vidim da smo jako saburli, a i vjetar je na našoj strani, pa, ako ga se dočepate nemojte ga ubiti, već ga živa i zdrava dovedite, ako mognete." Bitka potraja skoro do večeri. Ni jedni ni drugi ne uzmicahu. Na kraju dana, nakon što dokazaše svoju iskrenost, Allah, dž.š., im podari pobjedu i dokrajčiše neprijatelja, a vođu im živa i zdrava zarobiše. Dovedoše ga pred svoga vođu, a Israilićani se sakupiše. Njihov vođa povika: "Kakva je kazna za čovjeka od nas koji je ubio našeg Vjerovjesnika i svoga oca, koji je dozvolio idolopoklonicima da nama zavladaju sve dok nas ne pobiše i po zemlji rastjeraše?" "Spalite ga!" povika neko, a drugi reče: "Živa ga zakopajte!" Treći povika: "Na muke ga stavite!" I tako, što god bi ko predložio, vladar bi rekao: "To njemu i priliči i to zaslužuje!" Na kraju rekoše: "Pa, ti najbolje znaš." "Mislim da je najbolje da ga razapnemo živa, uskratimo mu i hranu i vodu i pustimo ga da tako umre." "Neka bude tako!" - rekoše. Razapeše ga i postaviše stražu da ga čuva. Tako ostade tri dana i pošto zanoći treću noć, ugleda smrt i zamoli svoja božanstva koja je obožavao mimo Allaha, dž.š. Poče sa najboljim, kako je on smatrao, i dovu mu uputi. Pošto mu se ovaj nije odazvao, zamoli drugog, i tako redom. Pošto mu se niko nije odazvao,

reče: "Bože moj, Gospodaru djeda moga i oca moga! Ja sam sebi nepravdu učinio i molio sam ova božanstva koja sam mimo Tebe obožavao, pa da su bili od kakve koristi, odazvali bi se. Oprosti mi i izbavi me iz ovoga!" Svi čvorovi se razvezaše i on se iznenada nađe na tlu.

U drugoj predaji stoji: I poče moliti kipa, ali mu se niko ne odazva, pa pogleda u nebo i zavapi: "O Premilostivi, Samilosni! Svjedočim da je svako božanstvo, osim Tebe, ništavno! Pomozi mi!" A Allah, dž.š., posla meleka koji ga skide sa drveta i spusti na zemlju. Ibn 'Abbas dalje pripovjeda: Čuvari ga prihvatiše i odnesoše pred vladara. Israilićani se okupiše, a on upita: "Šta predlažete za ovoga?" "Šta ti misliš o njemu? Allah, dž.š., oslobodio ga je, a ti nas pitaš šta mi predlažemo." "U pravu ste", reče, "ali želio sam čuti vaše mišljenje." I pustiše ga.

Seid ibn Džubejr pripovjeda: Čuo sam Ibn 'Abbasa kako kaže: "Tako mi Allaha, poslije njega među Israilićanima nije bilo boljeg čovjeka."

ČETVRTO KAZIVANJE

POKAJANJE KRALJA KEN'ANA

Jedan učenjak je zapisao da je Zul-Kifl bio El-Jese'a, koji je živio sa Iljasom, a ne El-Jese'a koga Allah, dž.š., spominje u Kur'anu. El-Jese'a Zul-Kifl živio je prije Davuda, u vrijeme nepravednog vladara koji se zvao Ken'an. Njegova nepravda i zulum nisu se mogli podnositi. Zul-Kifl živio je u njegovoj kraljevini tajno čineći ibadet Allahu, dž.š., i krijući svoj iman. Kralja obavijestiše o tome i rekoše: "U tvojoj kraljevini živi čovjek koji će ti kraljevinu uništiti. On poziva da se ibadet iskazuje nekome drugom, a ne tebi." Kralj je naredio da ga dovedu kako bi ga ubio. Kada je Zul-Kifl doveden pred kralja, on ga upita: "Šta to čujem o tebi? Kažu da drugome pokornost iskazuješ." Zul-Kifl mu odgovori: "Saslušaj me i sam prosudi! Samo, nemoj se srditi, jer srdžba je neprijatelj duši ljudskoj. Srdžba se ispriječi između duše i istine i poziva dušu na slijeđenje strasti. Zato, ko god može trebao bi da su suzdrži. A svako ko želi nešto učiniti, on to i može." "Govori!", reče kralj. Zul-Kifl poče svoj govor spomenom Allaha, dž.š., zahvalu Mu iskazujući, a zatim reče: "Ti tvrdiš da si gospodar? Da li si gospodar onog što posjeduješ ili si gospodar cijelog čovječanstva? Ako si gospodar onoga šta posjeduješ, onda ti imaš suparnika u onome što ne posjeduješ. Ako si, pak, vladar svega stvorenog, ko je, onda, tvoj gospodar?" Kralj viknu: "Teško tebi! Ko je moj gospodar!?" Zul-Kifl odgovori: "Gospodar

Nebesa i Zemlje i njihov Stvoritelj, i Stvoritelj ovoga Sunca, i Mjeseca, i zvijezda. Zato, Allaha se ti boj i čuvaj se kazne Njegove. Ako Mu budeš ibadet činio i druga Mu ne budeš pripisivao, nadam se da ćeš nagrađen biti i u Njegovoj bizini vječno ostati." Kralj ga upita: "Šta je nagrada onome ko ibadet čini tvome Gospodaru?" "Džennet" - odgovori. "A šta je Džennet?" - upita. "Kuća koju je Uzvišeni Allah svojom rukom stvorio i učinio je boravištem za svoje iskrene robove. On će njih na Sudnjem danu kao golobrade mladiće, od 33 godine, proživjeti i u blagostanje i vječnost ih uvesti. Oni će biti mladići koji nikada neće ostariti i tu će vječno boraviti u blagostanju,, sreći i ushićenju." Kralj priupita: "A šta je kazna onome koji Mu ibadet ne bude činio i ko je asija?" Zul-Kifl odgovori: "Džehennem! U njemu će u lance okovani biti, zajedno sa šejtanima. U njemu neće moći umrijeti. Bit će u vječnoj patnji i dugom poniženju. Čuvari Džehennema će ih čeličnim štapovima udarati. Njihova hrana će drvo zekkum i dari' biti, a piće, voda vrela." Nakon ovoga, kralj se rastuži i zaplaka te upita: "Ako bih ja uzvjerovao, šta bi moglo biti sa mnom?" "Bićeš u Džennetu", odgovori. "A ko mi to garantuje?" nastavi kralj. Zul-Kifl reče: "Ja ti garantujem. Napisat ću pismo koje će ti biti jamac kada pred Allaha, dž.š., dođeš. Ono će te iskupiti, a Allah, dž.š., to će prihvatiti, jer On je Silan i kadar to učiniti, i više od toga." Kralj o tome razmisli, a Allah, dž.š., dobro mu željaše. Nakon stanke reče: "Piši!" Zul-Kifl poče pisati: "U ime Allaha Milostivog Samilosnog. Ovo pismo piše dotični, zauzimajući se pred Allahom, dž.š., za kralja Ken'ana, vjerujući da će Allah, dž.š., to prihvatiti, jer On neće uskratiti nagradu onome ko dobor čini. Jamčim Ken'anu kod Allaha, dž.š., ako se pokaje i Allahu, dž.š., vrati i pokornost Mu iskaže, da će ga On u Džennet uvesti i postupati sa njim kao sa ostalim Njegovim iskrenim robovima, i da će ga sačuvati od vatre, jer On je milostiv prema vjernicima. Njegova milost nema granica i nadvladava Njegovu srdžbu." Kada je završio s pismom predade mu ga. Kralj ga upita: "Šta je sada činiti?" Zul-Kifl reče: "Ustani, okupaj se i obuci novo odijelo!" Tako je i učinio. Zatim mu kaza da šehadet prouči i napusti idolopoklonstvo. Tako i uradi, a zatim upita: "A kako ću Allahu, dž.š., ibadet činiti?" Zul-Kifl ga poduči obredima i namazu. Kralj ga zamoli da zataji njegovo pokajanje dok se ne pridruži pobožnjacima. Preobuče se, tajno napusti dvorac i pridruži se pobožnjacima na njihovom putovanju zemaljskim prostranstvima. Kraljevi podanici primjetiše njegovo odsustvo i krenuše u potragu za njim. Ne nađoše ga. Neko reče: "Tražite Zul-Kifla! On je zabludio našeg gospodara." Zul-Kifl se prikrio. A oni, na udaljenosti mjesec dana hoda od njihove države, ugledaše svoga kralja. Kako ga vidješe tako mu i sedždu učiniše, a on se okrenu prema njima i reče:

"Stvoritelju sedždu činite, a nikako stvorenjima! Ja vjerujem u Allaha, Gospodara nebesa, Zemlje, Sunca i Mjeseca." Potom, uputio im je nekoliko savjeta. Kralj se razboli i smrt mu se približi. Reče svome narodu: "Ne idite! Ovo su moji posljednji trenuci na ovom svijetu. Kada umrem, ukopajte me!" Izvadio je pismo i čitao im ga sve dok ga ne upamtiše i saznadoše njegov sadržaj. Na kraju im reče: "Ovo pismo je moja garancija kod Allaha, dž.š. Zato, zakopajte ga zajedno sa mnom!" Kada kralj preseli opremiše ga, staviše mu pismo na grudi i ukopaše ga. Allah, dž.š., posla meleka sa pismom Zul-Kiflu i poruči mu: "O, Zul-Kifle! Allah, dž.š., ispunio je ono što si obećao kralju i evo ti pisma koje si napisao. Allah, dž.š., poručuje ti: Ja ovako postupam sa onima koji su mi poslušni." Kada se melek pojavio sa pismom, Zul-Kifl više se nije skrivao. Kada su ga ljudi ugledali, uhvatiše ga i rekoše mu: "Ti si zaveo našeg vladara i prevario ga!" On reče: "Ja ga jesam zaveo, ali ga nikako nisam prevario. Samo sam ga pozvao da robuje Allahu, dž.š., a zauzvrt, zajamčio sam mu Džennet. Vaš kralj je danas umro u toliko i toliko sati i vaši sunarodnjaci su ga ukopali, a ovo je pismo koje sam mu napisao, kao garanciju kod Allaha, dž.š., i On je ispunio ono što sam obećao. Ovo pismo je dokaz da vam istinu govorim. Zatvoriše ga i sakečaše da se vrate njihovi sunarodnjaci. Kada su se vratili upitaše ih i ovi im ispričaše sve šta se dogodilo. Potom, upitaše ih : "Da li poznajete pismo koji ste zajedno s njim zakopali?" "Da" - odgoviše. Izvadiše pismo i pročitaše im ga. "To pismo je bilo sa našim kraljem, koga smo ukopali tog i tog dana" - rekoše. Sračunaše i uvidješe da im je Zul-Kifl pročitao to pismo i obavijestio ih o smrti njihova kralja baš onoga dana kada je i umro. Oni mu povjerovaše i počeše da ga slijede. Broj njegovih sljedbenika dosegnu 124000, a on im zajamči isto ono što je zajamčio njihovom kralju. Tako mu je Allah, dž.š., i dao ime Zul-Kifl, onaj koji jamči.

PETO KAZIVANJE

POKAJANJE NARODA JEDNOG VJEROVJESNIKA

Se'id ibn Sinan El-Himsi pripovjeda: "Allah dž.š. objavio je Svome Vjerovjesniku da će njegov narod zadesiti kazna. Vjerovjesnik to obznani ljudima te im naredi da njihovi odabranici izađu i da Uzvišenom Allahu tevbu iskažu. Tako i učiniše.

Odabraše trojicu odabranika koji će Allahu, dž.š., dovu uputiti. Izašli su pred narod i jedan reče: "Allahu naš! Ti si nam rekao u Tevratu koji si objavio Svome robu Musau da nećeš vratiti sa Svojih

vrata one koji Ti dovu upute. I evo, mi Te skrušeno molimo pred Tvojim vratima, pa nemoj nam dovu odbiti!"

Drugi zamoli: "Allahu naš! Ti si nam naredio u Tevratu koji Si objavio Svome robu Musau da oprostimo onome ko nam nepravdu učini, a mi smo nepravdu sami sebi učinili, pa oprosti nam!" Treći povika: "Allahu naš! Ti si nam rekao u Tevratu koji si objavio Svome robu Musau da ćeš nas osloboditi ropstva, a mi smo Tvoji robovi i Tvoje sluge, pa oslobodi nas kazne!" Allah, dž.š., objavi Svome Vjerovjesniku da im je dovu uslišao i oprostio im.

ŠESTO KAZIVANJE

POKAJANJE U PEĆINI

Ibn Omer prenosi od Poslanika, sallellahu alejhi ve sellem, da je rekao: Dok su putovali, trojicu ljudi zadesi kiša. Skloniše se u jednu pećinu. Kada su ušli u pećinu, s brda se oronu stijena i zapriječi im put. Jedan drugom rekoše: "Hajde da vidimo imamo li kakvih dobrih djela, pa da na osnovu njih uputimo Allahu, dž.š., dovu za spas." Tako i učiniše.

Prvi reče: "Allahu moj! Živio sam sa starim roditeljima, ženom i djecom. O svima njima sam brinuo i izdržavao ih. Kada bih se vraćao kući, pomuzao bih stoku i prvo napojio roditelje pa tek onda djecu. Jedne večeri sam, tržeći drva, zakasnio u povratku kući. Kada sam stigao roditelji su već bili zaspali. Pomuzao sam stoku kao i obično i stao sam pored njih. Bilo mi je teško da ih budim, a nisam želio napojiti djecu prije njih. Djeca su plakala od gladi. Ostao sam tako sve do zore. Allahu moj! Ako sam to učinio radi Tvoga raziluka, učini da se stijena pomjeri kako bismo nebo ugledali!" Stijena se malo pomjeri.

Drugi nastavi: "Allahu moj! Imao sam rodicu koju sam poželio na način kako muškarac najsnažnije može poželjeti ženu. Pitao sam je da mi se da, a ona to odbi sve dok joj ne donesem stotinu zlatnika. Požurio sam da to što prije sakupim i da joj ih dam. Kada sam sjeo pored nje ona reče: "O, robe Allahov! Boj se Allaha, i ne oduzimaj mi nevinost izvan braka!" I ja sam odustao. Allahu moj! Ako sam to učinio želeći postići Tvoje zadovoljstvo, učini da se stijena pomjeri kako bismo nebo ugledali." Allah dade te se stijena još malo pomjeri.

Treći nastavi: "Allahu moj! Ja sam unajmio jednog radnika. Kada je završio s poslom zatražio je naknadu za posao i sam mu je ponudio. Međutim, on time nije bio zadovoljan i ne prihvati je. Ja sam taj novac uložio kupivši nekoliko krava i pustio ih na ispašu. Došao mi je nakon izvjesnog vremena i

rekao: 'Boj se Boga! Nemoj biti takav! Daj mi ono što sam zaradio!' 'Evo ova sva stoka je tvoja! Uzmi je!', odgovorih mu, a on reče: 'Ne ismijavaj se samnom!' 'Ne ismijavam te!', rekoh i nastavih: 'Sve ovo je tvoje!' Na kraju je uzeo svu tu stoku. Allahu moj! Ako sam to radi Tebe uradio, učini da se stijena do kraja pomjeri!" I, stijena se pomjeri sa ulaza.

SEDMO KAZIVANJE

POKAJANJE JEDNOG MESARA

Bekr ibn 'Abdullah El-Muzeni pripovjeda: Zaljubi se jedan mesar u sluškinju svoga komšije. Jednog dana poslaše je nekim poslom u susjedno selo, a mesar krenu za njom. Kada je sustiže, poče joj se udvarati, a ona mu reče: "Ne radi to! Ja tebe sigurno više želim nego ti mene, ali ja se Allaha bojim!" "Ti se bojiš Allaha, a ja ne bojim!", povika mesar, okrenu se i krenu kući, kajući se Allahu, dž.š., zbog svoje namjere. U putu ga obuze jaka žeđ koja, umalo da ga umori. Kad najednom, ugleda glasnika jednog od vjerovjesnika Israilićana. Glasnik ga upita: "Šta ti je?" "Žeđ", odgovori on. "Hajde da zajedno Allahu, dž.š., dovu uputimo i zatražimo od Njega da nas oblak zakloni dok ne dođemo do sela!", reče glasnik, a mesar uzvrati: "Ja nisam nikakvo dobro učinio!" Glasnik reče: "Ja ću učiti dovu a ti samo aminaj."

Glasnik poče učiti dovu, a mesar govoriti amin. Ubrzo ih natkri oblak prateći ih sve dok ne dođoše do sela. Mesar se zaputi svojim putem, a oblak krenu za njim. Glasnik ga sustiže i upita: "Ti ustvrdi da nikakva dobra ne uradi, pa ja dovu učih a ti amina. Ipak, oblak tebe prati. Ispričaj mi svoju priču. Ovaj to i učini. Glasnik mu reče: "Niko od ljudi ne može doseći deredžu kod Boga kao pokajnik."

OSMO KAZIVANJE

POKAJANJE MLADIĆA KOJI JE SEBI NEPRAVDU UČINIO

Vehb ibn Munebbih pripovjeda: U vrijeme Musa, a.s., živio je jedan mladić, uobražen i nepravedan prema sebi. Zbog njegovih ružnih postupaka, njegov narod ga protjera. Smrt ga zateče u predgrađu. Allah, dž.š., objavi Musau, a.s.: "Jedan od Mojih iskrenih robova preselio je na Ahiret. Donesi ga, okupaj i klanjaj mu dženazu! Na dženazu pozovi svakog ko se ogriješio, pa da i njima

oprostim. A potom, Meni ga otpremi da ga obilno nagradim." Musa, a.s., to prenese Israilićanima i mnogi narod se okupi. Kada ga donesoše, prepoznaše ga i rekoše: "Allahov poslaniče, ovo je onaj grješnik koga smo protjerali." Musa, a.s., nađe se u čudu, a Uzvišeni Allah mu objavi: "Istinu govore oni, ali tog čovjeka je smrt zatekla u ovoj nedođiji. Okretao se i desno i lijevo, ali ne nađe ni prijatelja ni bližnjega svog. Shvatio je da je garib, usamljan i ponižen. Svoj pogled podigao je prema Meni i povikao: "Moj Bože, rob Tvoj, garib na Zemlji Tvojoj! Da znam da će moja kazna povećati Tvoju moć, a tvoj oprost meni umanjiti Tvoju moć, ne bih od Tebe tražio oprost. Ni kod koga ne nalazim utočište i ni ukoga ne polažem nadu osim u Tebe. Čuo sam da si Ti objavio: 'Zaista Ja praštam i Milostiv sam', pa nemoj iznevjeriti moju nadu!" Uzvišeni Allah reče Musau: "O, Musa! Zar bi bilo lijepo da ga odbijem, a on je takav garib i tako Me skrušeno i ponizno zamolio. Tako Mi Moje moći, da me je pitao za sve grješnike na zemaljskoj kugli, Ja bih im, zbog njega, oprostio. O, Musa! Ja sam Zaštitnik gariba, njegov prijatelj, liječnik i milosnik.

DEVETO KAZIVANJE

POKAJANJE JEDNOG ASIJE

Rebi'a ibn Osman Et-Tejmiji pripovjeda: Neki čovjek stalno je griješio, a Uzvišeni Allah želio mu je hajr i pokajanje. Jednog dana grješnik reče svojoj ženi: "Ja odoh tražiti sebi šefadžiju kod Boga." Izašao je u pustinju i povikao: "O, nebo! Budi mi šefadžija! O, brda! Budite mi šefadžije! O, Zemljo! Budi mi šefadžija! O, meleki! Budite mi šefadžije!" Umor ga je iscrpio i izgubio je svijest. Allah, dž.š., poslao je meleka koji ga pridiže, obrisa mu čelo i reče mu: "Raduj se! Allah, dž.š., primio je tvoje pokajanje." On reče: "Allah ti se smilovao! A ko mi je bio šefadžija (ko se za mene zauzeo)?" Melek mu odgovori: "Tvoje strahopoštovanje bilo je tvoj šefaadžija kod Allaha, dž.š.

DESETO KAZIVANJE

POKAJANJE ČOVJEKA KOJI JE UBIO STOTINU DUŠA

Prenosi se od Ebu Se'ida El-Hudrija da je rekao: Kazivat ću vam samo ono što sam čuo od Allahovog Poslanika, sallellahu alejhi ve sellem, što sam čuo svojim ušima i što sam svojim srcem pojmio. Čuo sam da je neki

čovjek ubio devedeset devet duša i odluči da se pokaje. Raspitivao se za najznanijeg čovjeka na zemlji. Kada mu kazaše za jednog, ode mu i reče: "Ubio sam devedeset devet duša. Imam li mogućnost da se pokajem?!" Ovaj mu uzvrati: "Pitaš za pokajanje nakon što si ubio devedeset devet duša!" Čuvši ovakav odgovor, ubica izvuče mač, ubi učenjaka i tako namiri na stotinu duša. Zatim ponovo poče tragati za najučevnijeg čovjeka na zemlji. Kada mu kazaše za jednog, ode mu i reče: "Ubio sam stotinu duša. Imam li mogućnost da se pokajem?!" Ovaj mu uzvrati: "A, ko ti tu mogućnost može uskratiti?! Napusti svoj pokvareni grad i otiđi u čistu sredinu, u taj i taj grad, i tamo Allahu, dž.š., ibadet čini." Ovaj se zaputi u taj grad, ali usput ga zadesi smrt. Meleki rahmeta i meleki azaba počeše se prepirati oko njega. Iblis povika: "Ja sam mu najpreči! On mi se nikada nije suprotstavio." Meleki rahmeta povikaše: "Ali on se pokajao!"

Hemmam pripovijeda: Pričao mi je Humejd Et-Tavil, a njemu Bekr ibn 'Abdullah El-Muzeni od Rafi'ija da je rekao: "I Allah, dž.š., posla meleka koji presudi među njima: "Pogledajte kojem gradu je bliži i njemu ga pripišite!"

Katade prenosi od Hasana da je rekao: "Kada (ubica-pokajnik) shvati da je došao smrtni čas, sažali se na sebe, a Allah, dž.š., približi mu čisti grad i udalji ga od pokvarenog grada. I tako ga pripisaše dobrom i od grijeha čistom gradu.

JEDANAESTO KAZIVANJE

POKAJANJE KRADLJIVCA IZ BENU ISRAILA

Vehib ibn El-Verd pripovjeda: Čuli smo da je Isa, a.s., sa jednim od svojih havarijjuna prošao pored jednog kradljivca koji je bio u svome skrovištu. Kada ih je lopov ugledao, Allah, dž.š., dade pa se on pokaja i reče u sebi: "Ovo je Isa, sin Merjemin, Ruhullah i Riječ Allahova, a ono je jedan od njegovih havarijjuna, a ko si ti nesretniče? Lopov iz Benu Israila! Presretao si putnike, otimao novac, prolijevao krv." Govoreći tako sam sebi, potrča za njima. Kada ih sustiže opet kaza sam sebi: "Želiš da ideš sa njima! Ne. Ne dolikuje da ti ideš naporedo s njima! Nego, idi za njima, kao što idu grješnici kao što si ti!"

Pratilac Isaa, a.s., okrenu se prema njemu i poznade ga, pa sam sebi reče: "Pogledaj ovog podlog nevaljalca! Ide iza nas." Allah, dž.š., znao je šta je u srcima obojice: i kajanje kradljivca i umišljenost pratioca Isa, a.s., pa je objavio Isau, a.s., da naredi obojici da ponovo počnu sa svojim djelima; kradljivac, zato

što mu je oprošteno jer se iskreno pokajao Allahu, dž.š., a pratilac, zato što su njegova djela propala i postala bezvrijedna zbog njegove umišljenosti i prezira ovog pokajnika.

DVANAESTO KAZIVANJE

POKAJANJE TRI DJEVOJKE BLUDNICE

Hasan ibn Džafer pripovjeda: Lukman El-Habeši bio je rob kod jednog čovjeka. Njegov gazda odvede ga na pijacu kako bi ga prodao. Kad god bi koji kupac prišao u namjeri da ga kupi, Lukman bi ga upitao: "Šta ću raditi kod tebe?", Oni bi mu odgovarali: "Radit ćeš to i to." Lukman bi na to rekao: "Nemoj me ti kupovati!" I sve tako, dok nije došao kupac koji je rekao da će mu čuvati i paziti kuću. Lukman prista na to i čovjek ga povede kući. Njegov novi vlasnik je imao tri kćerke koje su bile na lošem glasu. Kad god bi njihov otac pošao da nešto uradi kazao bi Lukmanu: "Ja sam im unio hranu i sve što im je potrebno, pa čim ja izađem ti zaključaj vrata, sjedi pored njih i nikom ne otvaraj sve dok se ja ne vratim."

Kada bi njihov otac otišao, tražile bi od Lukmana da otvori vrata, a on bi to odbijao. Naljutile bi se na njega i u tom bijesu bi ga ranile. On bi ustajao i sapirao krv i nastavio paziti ih kao da se ništa nije dogodilo. Kada bi se njegov gazda vratio on mu ništa nije govorio o tome. Za nekoliko dana gazda je ponovo krenuo na put i opet mu je rekao da ih ne pušta vani. Kada je gazda otišao one su tražile da ih pusti, a on ih je odbio, i opet su ga ranile. Ustao je, saprao krv sa sebe i vratio se kao da se ništa nije desilo. Kada se gazda vratio on mu, po običaju ništa nije rekao.

Najstarija sestra reče: "A što bi ovaj abesinski rob bio bolji od mene, pa je Allahu pokoran? Tako mi Allaha, ja ću se pokajati!" I pokajala se. Najmlađa reče: "A što bi ovaj abesinski rob i ova moja najstarija sestra bili bolji od mene, pa su pokorni Allahu, dž.š., a ja nisam?! Tako mi Allaha, i ja ću se pokajati!" I pokajala se. Srednja reče: "A što bi ovaj abesinski rob i ove moje dvije sestre bili bolji od mene, pa su pokorni Allahu, dž.š., a ja nisam?! Tako mi Allaha, i ja ću se pokajati!" I pokajala se. Kada pokvarenjaci to saznadoše, rekoše: "Što bi ovaj rob i kćerke ovog čovjeka bili bolji od nas, pa su pokorni Allahu, dž.š.?" Tako i oni tevbu Allahu, dž.š., učiniše i postadoše najpobožniji ljudi toga kraja.

DRUGO POGLAVLJE

KAZIVANJA POKAJNIKA ASHABA

PRVO KAZIVANJE

POKAJANJE EBU HAJSEME

Ibn Ishak pripovjeda: Ebu Hajseme, iz plemena Benu Salim, nije sa Poslanikom, sallellahu 'alejhi ve sellem, učestvovao u pohodu na Tebuk. Kada je Poslanik, sallellahu 'alejhi ve sellem, krenuo u pohod Ebu Hajseme se vrati svojoj kući i svojim dvjema ženama koje su ga čekale, svaka u svom mirišljavom gnijezdu, pripremivši mu hladnu vodu i prijatnu hranu. Kada je ušao u kuću i vidio sve ove ugodnosti, pomisli: "Allahov Poslanik, sallellahu 'alejhi ve sellem, na suncu, na vjetru i vrućini, a Ebu Hajseme u hladovini, s hladnom vodom, pripremljenom hranom i lijepom ženom. Ovo nije pravedno! Tako mi Allaha, neću ući nijednoj svojoj ženi, nego odoh sustići Poslanika, sallellahu 'alejhi ve sellem." Naredio je ženama da mu pripreme sve što je potrebno za put, što one i učiniše. Pojahao je svoju jahalicu i krenuo za Poslanikom, sallellahu alejhi ve sellem. Sustigao je Poslanika, sallellahu 'alejhi ve sellem, kada je već stigao u do Tebuka. U putu ga je sustigao 'Umejr ibn Wehb El-Džumhi, koji je također krenuo za Poslanikom. Tako su se udružili i zajedno krenuli dalje. Kada su se približavali Tebuku Ebu Hajseme reče 'Umejr ibn Wehbu: "Ja imam jedan grijeh, pa nemoj me napuštati sve dok ne dođemo Poslaniku, sallellahu alejhi ve sellem." 'Umejr ga posluša i nastaviše put sve dok se ne približiše muslimanima koji su već stigli u Tebuk. Tada neko viknu: "Dolazi neki konjanik!", a Poslanik, sallellahu alejhi ve sellem, reče: "Neka to bude Ebu Hajseme!" Kada se potpuno približio, povikaše: "Allahov Poslaniče! Tako nam Allaha, ovo i jeste Ebu Hajseme". Kada priveza jahalicu, poselami Poslanika, a on mu reče: "Blago tebi Ebu Hajseme!" Ebu Hajseme ispriča svoju priču, a Poslanik, sallellahu 'alejhi ve sellem, uputi Allahu, dž.š., dovu za njega.

Na drugoj strani skupina munafika, od kojih je bio Muhašši ibn Humejjir iz plemena Ešdža', koje je bilo u savezu sa plemenom Benu Salim, koje je krenulo sa Poslanikom, sallellahu 'alejhi ve sellem, u pohod na Tebuk, reče: "Zar mislite da se Bizantijci bore kao ostali narodi? Tako mi Allaha, kao da vidim da ćemo sutra biti u planinama razbacani kao stada bez pastira." Allah, dž.š., otkri njihove riječi Poslaniku, sallellahu 'alejhi ve sellem, a oni mu dođoše, izvinjavajući se. Muhašši ibn Humejjir reče: "Allahov Poslaniče! Bio sam umišljen zbog svoga imena i imena moga oca." I Allah, dž.š., mu oprosti riječima: "... Ako nekima od vas i oprostimo..." (Et-Tewbe, 66). Oni

su bili ta skupina kojoj je oprošteno, a Muhašši je prozvan drugim imenom: 'Abdurrahman ibn Humejjir. Molio je Allaha, dž.š., da pogine kao šehid i da niko ne zna za njegov mezar. Poginuo je kao šehid u bici na Jemami i nikada se o njemu više nije ništa saznalo.

DRUGO KAZIVANJE

POKAJANJE KA'B IBN MALIKA

Prenosi se od Ez-Zuhrija da je rekao: Pričao mi je Ibn K'ab ibn Malik, a on od svoga oca da je kazao: "Do bitke na Tebuku nisam propustio nijednu bitku koju je predvodio Poslanik, osim bitke na Bedru. A ni Poslanik, sallellahu 'alejhi ve sellem, nikoga nije ukorio zbog izostanka na Bedru, jer je namjeravao samo presresti karavanu, a Kurejšije su izašle kako bi je spasili, pa je tako došlo do sukoba, bez prethodnog planiranja, o čemu i sam Kur'an kazuje. Poslanik, sallellahu alejhi ve sellem, najviše je među ashabima cijenio učesnike bitke na Bedru. Volio bih da sam učestvovao na Bedru i više od davanja prisege Poslaniku na Akabi, kada smo se obavezali na islam. I tako, ne propustih nijednu bitku sve do Tebuka, a to je posljednja bitka u kojoj je Poslanik, sallellahu 'alejhi ve sellem, učestvovao. Za ovu bitku Poslanik je ranije obznanio ljudima. Želio je da se pripreme, jer su muslimani tada već bili sila, iako je u većini slučajeva Poslanik, sallellahu 'alejhi ve sellem, skrivao svoje vojne planove. Govorio je: "Rat je varka!" Međutim, to nije bila njegova taktika u pohodu na Tebuk. Tada je otkrio ashabima svoje namjere. Ja sam tada bio u dobroj materijalnoj situaciji. Pripremio sam dvije jahalice i bio sam odlučan da se borim, i sve tako dok Poslanik nije krenuo u bitku, a bio je četvrtak. Četvrtkom je volio kretati na put. Rekoh sebi: "Sutra ću na pijacu da kupim sve potrebštine i onda ću se pridružiti Poslaniku, sallellahu 'alejhi ve sellem." Sutradan sam otišao na pijacu, ali sam imao nekih poteškoća i vratih se. "Sutra ću opet otići, ako Bog da, i sustići ću ih", rekoh. Opet sam imao nekih poteškoća i ponovo rekoh sebi: "Ako Bog da, sutra ću otići." I tako sam ponavljao dok se ne ogriješih i propustih bitku. Počeo sam obilaziti Medinu i medinske pijace. Bilo mi je teško kada sam vidio da sa Poslanikom nisu otišli samo oni ljudi za koje se sumnjalo da su munafici, a bilo ih je nešto preko 80. A Poslanik, sallellahu alejhi ve sellem, sjetio me se tek kod Tebuka. Upitao je: "Šta bi sa Ka'b ibn Malikom? A jedan iz moga plemena je odgovorio: "Allahov Poslaniče! Zadržala ga je njegova burda i

gledanje u svoje tijelo." Mu'az ibn Džebel viknu: "Ružno je to što si rekao! Tako mi Allaha, Allahov Poslaniče, mi ga samo po dobru poznajemo." I dok su tako raspravljali, kad ugledaše čovjeka u daljini. Poslanik, sallellahu 'alejhi ve sellem, viknu: "Neka bude Ebu Hajseme!" I bio je Ebu Hajseme. Kada se bitka završila i Poslanik se vratio u Medinu, počeo sam razmišljati šta da kažem Poslaniku, sallellahu 'alejhi ve sellem. Konsultovao sam se sa pametnim ljudima u mojoj porodici. Utom, javiše da će se Poslanik, sallellahu 'alejhi ve sellem, sutra oko podne susresti s nama. Bio sam svjestan da će me samo istina spasiti. Poslanik, sallellahu 'alejhi ve sellem, prije podne uđe u džamiju da klanja duha-namaz. Uvijek, kada bi se vraćao s puta, tako bi uradio, klanjao dva rek'ata i sjeo. Počeše dolaziti koji izostaše sa Tebuka kunući se i izvinjavajući se. Poslanik, sallellahu alejhi ve sellem, za ono što bi iznosili, tražio je za njih oprosta, a ono što su zatajili prepuštao je Allahu, dž.š. Kada sam ušao u džamiju, Poslanik, sallellahu 'alejhi ve sellem, je sjedio. Kada me je ugledao, mrko se nasmiješio. Sjeo sam ispred njega, a on me upita: "Zar ti ne nabavi jahalicu"? "Nabavio sam", odgovorih. "Pa šta te je onda zadržalo?!" nastavi on. Odgovorio sam: "Tako mi Allaha, da je ovdje neko drugi ja bih našao načina da se ispričam, jer sam dobar u tome. Ali, znam Allahov Poslaniče, ako ti kažem istinu, možda zaradim Džennet, ali ako ti slažem želeći zaraditi tvoje zadovoljstvo, Allah bi ti to otkrio. Allahov Poslaniče! Tako mi Allaha, nikad nisam bio u boljoj situaciji kao što sam bio onda kada sam izostao sa Tebuka." Poslanik reče: "Ovaj vam istinu govori! A sada idi dok ti Allah ne presudi!" Otišao sam, a moji me nakon toga počeše prekoravati: "Tako nam Allaha znamo da nisi nikada prije griješio. Zašto se nisi izvinuo Poslaniku, sallellahu 'alejhi ve sellem, i iznio mu neki razlog s kojim bi bio zadovoljan, a on bi za te tražio oprosta? A ovako, došao si u situaciju da ne znaš šta će biti s tobom." Toliko su mi to ponavljali da sam razmišljao da se vratim Poslaniku i izmislim nešto. Pitao sam ih da li je neko ovako uradio kao ja. Rekoše mi da su isto postupili još dvojica: Hilal ibn Umejje i Merare ibn Rebi'a. A to su bila dva dobra čovjeka koji su se na Bedru borili i koji su mi uzor bili. Zakleo sam se da se neću vratiti Poslaniku i promijeniti iskaz. Poslanik, sallellahu 'alejhi ve sellem, zabrani ljudima da s nama komuniciraju. Šetao sam po Medini ali niko sa mnom nije razgovarao. Svi su me ignorisali. Sve nam je izgledalo drugačije, čak i zidovi, i zemlja, ništa nije bilo kao prije. Ja sam pokušavao bodriti dvojicu prijatelja. Izlazio sam, šetao po Medini, odlazio u džamiju, klanjao, odlazio do Poslanika, selam mu nazivao dok bi on sjedio poslije namaza gledajući

da li će pomjeriti usne kako bi mi odvratio selam. Jednom, kada sam počeo klanjati, primijetio sam kako me gleda krajičkom oka, i kada ga pogledah on skrenu pogled. Moja dva prijatelja su bili potpuno utučeni. Nikuda nisu izlazili i danonoćno su plakali. Kada sam jednog dana šetao ulicama Medine, ugledah jednog kršćanina koji je dovezao robu na pijacu. Raspitivao se za Ka'ba ibn Malika, a ljudi mu rukama pokazivahu na mene. Primakao mi se i predao mi pismo od vladara Gasana u kojem je pisalo: "Čuo sam da ti je tvoj prijatelj (Poslanik) okrenuo leđa i da se nalaziš u mizernom položaju. Dođi kod nas i mi ćemo ti utočište dati." Rekoh sebi : "I ovo je još jedno veliko iskušenje."

Nakon 40 dana, dođe mi izaslanik Poslanika i reče da ne prilazim svojoj ženi. Rekoh mu: "Da se razvedem od nje? "Ne! Ali nemoj joj se približavati", reče mi. Isto je poručio i ostaloj dvojici. Žena Hilala ibn Umejje došla je kod Poslanika i upitala ga: "Allahov Poslaniče! Hilal je star i slabašan čovjek! Da li dozvoljavaš da mu hizmet činim?" Odgovorio je: "Da, ali nipošto ti ne smije prilaziti." Ona ponovo reče: "Allahov Poslaniče! On nije nizašta! Pao je u depresiju i danonoćno plače, otkako se sve ovo desilo." Kada mi je svega bilo dosta, na silu sam ušao kod svoga amidžića, Ebu Katade. Nazvao sam mu selam, a on ništa nije odgovorio. "Tako ti Boga, Eba Katade, znaš li ti da ja volim Allaha i Njegovog Poslanika?" - rekoh mu. "Allah i Njegov Poslanik najbolje znaju!", odgovori mi. Nisam se mogao suzdržati. Zaplakao sam i izašao napolje. Prošlo je pedeset dana otkako je Poslanik zabranio da se sa nama komunicira. Toga jutra klanjao sam sabah na ploči svoje kuće. Poslije sam sjeo u stanju koje i Uzvišeni Allah opisuje: u duši mi se stisnulo, a i zemlja, koliko god da je prostrana bila, bila mi je tijesna. Kad čuh glas s brežuljka Sela': "Raduj se, o, Ka'be ibn Malik!" Padoh ničice na sedždu. Znao sam da je Uzvišeni Allah našao izlaz za mene. Zatim je došao čovjek na konju da me obraduje. Glas je bio brži od konja. Svoju odjeću dao sam mu kao muštuluk, a ja sam obukao drugu. Objava o našem pomilovanju došla je Poslaniku, sallellahu 'alejhi ve sellem, u jednoj trećini noći, a Ummu Seleme je rekla Poslaniku: "Allahov Poslaniče! Zar nećeš obradovati Ka'ba ibn Malika?" "Pa da im narod navali i da ne odspavaju ostatak noći." – odgovorio je Poslanik.

A Ummu Selema bila je dobra prema meni i moj slučaj ju je rastužio. Uputio sam se Poslaniku, sallellahu 'alejhi ve sellem. Zatekao sam ga u džamiji. Sjedio je, a oko njega se sakupili muslimani. Među njima je izgledao kao da svijetli puni mjesec. Uvijek je bio takav kada je bio radostan. Ušao sam i sjeo ispred njega. Rekao mi je: "Raduj se o, Ka'be ibn

Malik! Ovo je najbolji dan u kojem si osvanuo od kako te majka rodila!" Upitao sam: "Allahov Poslaniče! Je li ovo od Allaha, dž.š., ili je od tebe?" Poslanik reče: "Ovo je od Allaha, dž.š.!", a potom je proučio kur'anski ajet: *Allah je oprostio vjerovjesniku, i muhadžirima i ensarijama, koji su ga u teškom času slijedili, u vrijeme kada se srca nekih od njih zamalo nisu pokolebala: On je poslije i njima oprostio, jer je On prema njima blag i milostiv, / a i onoj trojici koja su bila izostala, i to tek onda kad im je zemlja, koliko god da je bila prostrana, postala tijesna, i kad im se bilo stisnulo u dušama njihovim i kada su uvidjeli da nema utočišta od Allaha nego samo u Njega. On je poslije i njima oprostio da bi se i u buduće kajali, jer Allah, uistinu, prima pokajanje i milostiv je* (Et-Tevbe (117-118).

Mi smo bili uzrok objave kur'anskog ajeta: *"O vjernici, bojte se Allah i budite s onima koji su iskreni!"* (Et-Tevbe, 119).

Rekao sam Poslaniku: "Allahov Poslaniče! Od moga pokajanja je i to da samo istinu govorim, a sav svoj imetak stavljam na raspolaganje Allahu i Njegovom Poslaniku." Poslanik, sallellahu 'alejhi ve sellem, je rekao: "Zadrži svoj imetak, jer u njemu je dobro za tebe." "Zadržat ću svoj udio koji mi je pripao od plijena na Hajberu." - odgovorih.

Najveća blagodat za mene, koju mi je Uzvišeni Allah podario, poslije islama, jest blagodat iskrenosti prema Poslaniku, sallellahu 'alejhi ve sellem, moja iskrenost i iskrenost moja dva prijatelja, kada smo Poslaniku istinu rekli i nismo ga slagali pa u propast otišli, kao što je to bio slučaj sa drugim. Volio bih da Allah, dž.š., nikoga ne stavlja na kušnju u iskrenosti kao što je mene stavio. Nikada poslije nisam namjerno slagao i nadam se da će me Allah, dž.š., sačuvati laži i u preostalom dijelu moga života.

TREĆE KAZIVANJE

POKAJANJE EBU LUBABE

Ez-Zuhri pripovjeda: Ebu Lubabe je bio među onim što su izostali sa Tebuka. Da bi sam sebe kaznio, vezao se za stub i rekao: "Tako mi Allaha neću se odvezati, niti ću kušati hranu, niti vodu, sve dok ne umrem ili mi Allah, dž.š., ne oprosti." Tako ostade sedam dana bez vode i hrane sve dok skoro ne izgubi svijest. Na kraju, Uzvišeni Allah mu je oprostio i rekoše mu da mu je oprošteno, a on reče: " Tako mi Allaha! Neću se odvezati sve dok to Poslanik, sallellahu 'alejhi ve sellem, svojom rukom ne učini. Poslanik, sallellahu 'alejhi ve sellem, dođe i odveza ga svojom rukom, a Ebu Lubabe

reče: "Allahov Poslaniče! Zbog ovog oprosta napustit ću kuću u kojoj sam grijeh počinio, a svoj imetak poklanit ću kao sadaku u ime Allaha i Njegovog Poslanika." Poslanik, sallellahu 'alejhi ve sellem, reče: "Trećina je dovoljna, o, Ebu Lubabe."

Sin Ebu Lubabe pripovijeda od svoga oca: Kada su jevreji iz plemena Benu Kurejza zatražili od Poslanika, sallellahu 'alejhi ve sellem, da me pošalje njima, u vrijeme dok su bili pod žestokom opsadom, Poslanik, sallellahu 'alejhi ve sellem, pozva me i reče: "Idi svojim saveznicima! Oni su tebe izabrali između svih ostalih pripadnika plemena Evs." Kada sam došao kod njih vidio sam da im je opsada veoma teško pala. Obradovaše mi se i rekoše: "Ebu Lubabe! Mi smo tvoji saveznici!" Ka'b ibn Esed priđe i reče: "Ebu Bešire! Ti znaš šta smo učinili tebi i tvom narodu u bici Hadaik i Bi'as i u svim ostalim bitkama u kojima ste učestvovali. Ali, sada nas je opsada iscrpila i uništeni smo, a Muhammed odbija prekinuti opsadu dok se ne povinujemo njegovoj odluci. Ako bi prekinuo opsadu, mi bismo otišli u Šam ili Hajber i nikada nikoga ne bismo protiv njega huškali. Kao što vidiš tebe smo, mimo drugih odabrali, pa šta ti misliš o ovome? A Muhammed samo želi da se njegovoj odluci povinujemo." "Dobro", rekao sam. I kada su se povinovali odluci Poslanika, on je pokazao na vrat, tj. da će biti zaklani (kada se povinuju). Pokajao sam se i zatražio oprost. Ka`b me upita: "Šta ti je Ebu Lubabe? Prevario sam Allaha i Njegova Poslanika!", odgovorih. Odmah sam krenuo nazad, a brada mi je bila mokra od suza. Ljudi su čekali moj povratak. Iza samog zaklona, krenuo sam drugim putem, došao do džamije i svezao se. Do Poslanika je došla vijest o mom odlsaku i o onome što sam učinio. Rekao je: "Ostavite ga dok Allah, dž.š., ne objavi šta će biti sa njim, a da je meni došao, ja bih za njega oprosta tražio. Pošto nije došao meni, ostavite ga da pričeka."

Mu'ammer prenosi od Zuhrija: Ebu Lubabe je ostao svezan sedam dana na velikoj vrelini, bez hrane i vode. Govorio je da će tako ostati sve do smrti ili dok mu Allah, dž.š., ne oprosti. Tako je ostao dok mu se nisu glasovi počeli pričinjavati, što je bila posljedica umora. Poslanik, sallellahu 'alejhi ve sellem, posmatrao ga je svakog jutra i večeri. Na kraju, Uzvišeni Allah mu se smilovao i oprostio mu. Neko mu reče: "Allah ti je oprostio!" Allahov Poslanik, sallellahu 'alejhi ve sellem, poslao je čovjeka da ga odveže, ali on je to odbio tražeći da lično dođe Poslanik i odveže ga. Poslanik, sallellahu 'alejhi ve sellem, to je i učinio.

Zuhri prenosi da mu je Hind, kćerka Harisova, kazala da je Ummu Seleme, žena Allahovog Poslanika, sallellahu 'alejhi ve sellem, rekla:

"Vidjela sam Poslanika kako skida poveze sa njega. Povisio je svoj glas dok mu je govorio o oprostu i njegovom pokajanju, ali on nije mnogo toga razumio zbog slabosti i umora. Konop je ostavio ranu na njegovoj ruci, a bio je od vune i dugo je poslije liječio tu ranu."

ČETVRTO KAZIVANJE

POKAJANJE EBU HUREJREA ZBOG FETVE KOJU IZREKAO U VEZI JEDNE BLUDNICE

U djelu *Tenbih el-gafilin* zabilježena je predaja od Ebu Hurejrea, radijellahu 'anhu, u kojoj stoji: Jedne večeri, nakon što sam klanjao jaciju-namaz sa Poslanikom, sallellahu 'alejhi ve sellem, naišao sam na ženu u nikabu. Obratila mi se: "O, Ebu Hurejre! Počinila sam veliki grijeh! Ima li za mene pokajanja?" "A koji je tvoj grijeh?" - upitah. Odgovorila mi je: "Počinila sam blud i ubila dijete koje je bilo plod tog grješnog čina." Rekao sam joj: "Propala si, a i drugog si upropastila! Tako mi Allaha, za tebe nema pokajanja!" Žestoko je zajecala i izgubila svijest. Rekoh u sebi: "Fetve dijeliš pored živog Poslanika, sallellahu 'alejhi ve sellem!?" Sutradan sam otišao kod Poslanika i rekao mu: "Allahov Poslaniče! Sinoć je jedna žena od mene tražila fetvu o tom i tom pitanju." Allahov Poslanik, sallellahu 'alejhi ve sellem, je rekao: "Svi smo mi Allahovi i svi se njemu vraćamo! Propao si, tako mi Allaha, a i drugoga si upropastio! Zar si zaboravio ovaj ajet: *i oni koji ne zazivaju pored Allaha nikakvog boga drugoga, niti ubijaju ikoga koga je Allah zabranio da se ubija - osim kad traži pravda - i koji blud ne čine! A ko to radi, kaznu susrest će, / na Danu Sudnjem patnja mu udvostručena bit će, na njemu vječno ponižen ostat će, / osim onih koji se pokaju, i uzvjeruju, i rade dobro, takvima će Allah zla djela njihova u dobra djela promijeniti, a Allah grijehe prašta i samilostan je"* (El-Furkan, 68-70).

Izašao sam od Poslanika trčeći po medinskim sokacima, raspitujući se: "Ko će mi reći gdje je žena što me je pitala jučer to i to?" Djeca doviknuše: "Poludjela je, o, Ebu Hurejre!" Pred mrak je sretoh na istom mjestu i rekoh joj šta je Poslanik, sallellahu 'alejhi ve sellem, rekao i da za nju ima pokajanja. Zajecala je od radosti i kazala: "Imam jednu bašču i poklanjam je kao sadaku siromasima i iskupljenje zbog svoga grijeha."

PETO KAZIVANJE

POKAJANJE SA'LEBE IBN 'ABDUR-RAHMANA

Prenosi se od Džabira ibn 'Abdullaha El-Ensarija da je rekao: Neki mladić po imenu Sa'lebe ibn 'Abdurrahman. Usluživao je Poslanika, sallellahu 'alejhi ve sellem, i pomagao mu. Jednog dana Poslanik, sallellahu 'alejhi ve sellem, poslao ga je nekim poslom. Prošao je ispred vrata jednog Ensarije i ugledao njegovu ženu kako se kupa. Pobojao se da će Allah, dž.š. Svome Poslaniku poslati objavu ovim povodom, pa pobježe glavom bez obzira. Sakrio se u brdima između Mekke i Medine. Četrdeset dana nije se pojavio kod Poslanika. Džibril-i Emin dođe Poslaniku, sallellahu 'alejhi ve sellem, i reče: "Allah, dž.š., šalje ti selam i poručuje: Ima jedan čovjek iz tvoga ummeta u ovim brdima i traži utočište kod Mene." Poslanik, sallellahu 'alejhi ve sellem, pozva Omera i Selmana i naredi im da potraže Sa'lebu. Na izlazu iz Medine sretoše jednog medinskog čobana po imenu Zufafe. Omer ga je upitao: "Da li znaš nešto o mladiću po imenu Sa'lebe, a nalazi se u ovim brdima?" Zufafe odgovori: "Vjerovatno tražite onoga što bježi od Džehennema." "A otkud znaš da bježi od Džehennema?" - upita Omer. Čoban odgovori: "Jer on u pola noći izađe kod nas, stavi ruke na tjeme i poviče: "Da mi dušu i tijelo uze, a ne prepusti me sudbini!" "Njega tražimo", reče Omer. Krenuše za čobanom i kada ponoć prođe, mladić izađe pred njih iza brda, stavi ruku na tjeme i povika: "Da mi dušu i tijelo uze, a ne prepusti me sudbini!" Omer mu priđe i zagrli ga, a on upita: "Omere, je li Poslanik, sallellahu 'alejhi ve sellem, saznao za moj grijeh?" "Ne znam", odgovori Omer, "ali znam da te se jučer sjetio i poslao mene i Selmana da te tražimo." "O, Omere! Uvedi me kod Poslanika kada bude klanjao!", reče Sa'lebe. Omer i Selman požuriše u saff. Kada je Sa'lebe čuo učenje Poslanika, sallellahu 'alejhi ve sellem, izgubi svijest. Kada je Poslanik završio namaz, upita: "Omere! Selmane! Šta bi sa Sa'lebom?" "Evo ga Allahov Poslaniče!", odgovoriše. Poslanik ga prodrma i on dođe k sebi. Upita ga: "Šta te udalji od mene?" On odgovori: "Grijeh moj, Allahov Poslaniče!" "A hoćeš li da ti kažem za kur'anski ajet koji briše grijehe?", upita ga Poslanik, a on odgovori: "Hoću, Allahov Poslaniče!" Poslanik, sallellahu 'alejhi ve sellem, reče: "Uči: *Rabbena atina fid-dunya haseneten ve fil-ahireti haseneten ve kina 'azaben-nar.* (Gospodaru naš, daj nam dobro i na ovom i na onom svijetu, i sačuvaj nas patnje u ognju!) Sa'lebe reče: "Ali, Allahov Poslaniče, moj grijeh je veći!" "Ne, Allahov govor je veći!",

odgovori Poslanik, a zatim mu naredi da ode svojoj kući. Poslije toga Sa'lebe je bolovao sedam dana. Selman je otišao kod Poslanika i rekao mu: "Allahov Poslaniče! Bi li nešto učinio za Sa'lebu?! Jer, čovjek propade." Poslanik, sallellahu 'alejhi ve sellem, reče: "Hajdemo kod njega!" Kada je Poslanik ušao kod njega, uzeo je njegovu glavu i stavio je u svoje krilo, a Sa'lebe izvuče glavu iz njegovog krila. Poslanik, sallellahu alejhi ve sellem, upita ga: "Zašto si izvukao glavu iz moga krila?" Sa'lebe odgovori: "Zato što je puna grijeha." "Na šta se žališ?", upita ga Poslanik. "Kao da se mravi kreću u mom tijelu." - odgovori. "A šta bi volio?", ponovo upita Poslanik. "Oprost od Uzvišenog Allaha!", odgovori Sa'lebe. Džibril dođe Poslaniku i reče: "O, Muhammede! Allah ti selam šalje i poručuje: 'Kada bi mi ovaj rob Moj došao sa grijesima kolika je zemlja cijela, Ja bih mu isto toliko oprosta podario." Poslanik, sallellahu 'alejhi ve sellem, prenese to Sa'lebi, a ovaj ispusti jedan glas, a potom i dušu. Poslanik, sallellahu 'alejhi ve sellem, naredi da se ogasuli i umota u ćefine. Pošto mu je klanjao dženazu, Poslanik poče hodati na vrhovima prstiju, a kada ga zagrnuše, ashabi ga upitaše: "Allahov Poslaniče! Primijetili smo da hodaš na vrhovima prstiju." Poslanik, sallellahu 'alejhi ve sellem, odgovori: "Tako mi Onoga Koji me sa Istinom i kao vjerovjesnika posla, nisam mogao spustiti stopala na zemlju od mnoštva meleka koji su došli da ga isprate."

ŠESTO KAZIVANJE

POKAJANJE EBU SUFJANA

'Abdurrahman ibn Sabit pripovjeda: Ebu Sufjan ibn El-Haris bio je brat Allahovom Poslaniku po mlijeku od majke Halime. Bio je blizak Poslaniku i njegov vršnjak. Međutim, kada je Muhammed, sallellahu 'alejhi ve sellem, počeo primati Objavu, postao mu je ljuti neprijatelj. Punih dvadeset godina izvrgavao je Poslanika i ashabe ruglu. Učestvovao je u svakom vojnom pohodu koje su Kurješije poduzimale protiv Poslanika, da bi, na kraju, Allah, dž.š., ulio islam u njegovo srce. Ebu Sufjan pripovijeda: "Kome se prikloniti i s kim biti? Islam je zavladao cijelim susjedstvom. Došao sam ženi i djeci i rekao: 'Pripremite se za izlazak! Muhammed samo što nije došao.' Djeca rekoše: 'Došlo je vrijeme da shvatiš da i Arapi i nearapi već slijede Muhammeda, a ti mu se i dalje protiviš. Od tebe se najviše očekivalo da ga podržiš!' Naredio sam da nam pripreme deve i konje. Potom, krenuli smo i stigli do mjesta El-Ebva', a tu je već bila Poslanikova prethodnica. Prerušio sam se, bojeći se da me Poslanik ne prepozna i ne ubije, jer već je dozvolio moju krv. Pješice sam prešao oko jednu milju. Kada god bi koja skupina muslimana naišla, ja bih se sklanjao iz straha od ashaba. I kada se pojavio Poslanik sa svojom pratnjom, izašao sam pred njega. Kada me ugledao, okrenuo glavu od mene vidno uzrujan. Rekoh: 'Neće me ubiti prije nego li razgovaram s njim.' Sjetih se njegova dobročinstva i njegova srodstva, pa pomislih da me zbog toga neće ubiti. A nisam sumnjao da će se Poslanik veoma obradovati mom islamu, a i njegovi ashabi, jer ja sam bio rod Allahovog Poslanika, sallellahu alejhi ve sellem. Kada su ashabi vidjeli da me Poslanik ignoriše i oni me počeše ignorisati. Sretoh Ibn Ebu Kuhafu (Ebu Bekra), a on okrenu glavu od mene. Vidjeh Omera kako huška jednog ensariju protiv mene i reče mi: 'O, Allahov neprijatelju! Ti si onaj koji je vrijeđao Poslanika i ashabe! U tome si bio veoma istaknut.' Pokušao sam se braniti, ali on mi je drsko uzvraćao. Vikao je na mene dovodeći me u ružnu poziciju pred ljudima koji su se radovali onome što on čini. Ušao sam kod amidže 'Abbasa i rekao rekao mu: 'Amidža! Nadao sam se da će se Poslanik radovati mom prelasku na islam, zbog srodstva i mog ugleda, a vidio si kako se on ponaša. De popričaj sa njim nebi li ga odobrovoljio.' 'Abbas mi odgovori: 'Tako mi Allaha, ja mu ni riječ neću reći, nakon onoga što sam vidio, osim ako vidim priliku. Jer ja cijenim Poslanika i gajim strahopoštovanje prema njemu.' Rekoh mu: 'Pa kome me onda prepuštaš, amidža?!' 'To ti je tako!', odgovori mi. Potom, sretoh Aliju i ispričah mu sve, a on mi isto odgovori. Opet se vratih amidži 'Abbasu i rekoh mu: 'Amidža! Daj reci onom čovjeku što me vrijeđa da prestane!' Upita me: 'Opiši mi tog čovjeka!' Rekoh mu: 'Jako je smeđ čovjek, onizak, zdepast i ima ožiljak među očima.' 'To je Nu'ajman ibn El-Haris En-Nedžari!', reče. Poručio mu je: 'O, Nu'ajmane! Ebu Sufjan je amidžić Poslanikov i moj bratić. Iako je Poslanik ljut na njega, odljutit će se, pa prestani s tim!' Ovaj ga je poslušao i nije ga više dirao."

Ebu Sufjan nastavlja svoju priču: Otišao sam i sjeo pred vrata Allahovog Poslanika. Izašao je u Džuhfu, ali sa mnom nije progovorio ni riječi, niti iko drugi od muslimana. Počeo sam ga slijediti. U koju god je kuću ušao, ja sam sa svojim sinom Dža'ferom, došao pred vrata te kuće. A Poslanik, čim bi me ugledao, okretao bi glavu od mene. Ovako sam ga slijedio sve do oslobođenja Mekke, u čemu sam i ja učestvovao. Bio sam u njegovoj konjici kada su došli do mjesta El-Ebtah. Približio sam se njegovim vratima, a on me pogleda, blaže nego prije, a očekivao sam da će mi se nasmiješiti. Kod njega uđoše žene iz Benu 'Abdul-Muttaliba, a među njima je bila i moja žena.

Pokušala je da malo ublaži njegovu ljutnju. Izašao je u mesdžid, a ja sam ga i dalje uporno pratio. Zatim je otišao do plemena Hevazin, a ja opet za njim.

Arapi su se okupili kao nikad do tada. Izveli su žene, djecu i stoku. Kada je izašao pred njih, rekoh u sebi: "Danas će se, ako Bog da, pokazati rezultat moje upornosti." Dvadeset šesti ajet sure Et-Tevbe: *Zatim ste se okrenuli bježeći* - neki su protumačili da se odnosi na ovaj veliki skup. Poslanik, sallellahu alejhi ve sellem, ostao je na svojoj živahnoj mazgi i isukao je svoj mač. Ja sam skočio sa svoga konja sa isukanim mačem, a Allah, dž.š., zna da sam iskreno želio samo smrt. Abbas prihvati uzde Poslanikove mazge sa jedne, a ja prihvatih sa druge strane. Poslanik upita: "Ko je ovaj?" 'Abbas odgovori: "Tvoj brat i amidžić, Ebu Sufjan ibn El-Haris! Budi zadovoljan njime, Allahov Poslaniče!" "Ja već jesam", odgovori. "I Allah, dž.š., mu je oprostio za svo njegovo neprijateljstvo prema meni." Poslanik namjesti nogu u uzengiju i krenu, a zatim se okrenu prema meni i reče: "Moj brat, vjere mi moje!" Potom, naredi 'Abbasu da pozove: "O, vi koji učite suru El-Bekare! O, muhadžiri i ensarije! O, pripadnici plemena Hazredž!" Oni se odazvaše: "Odazivamo ti se, tebi koji Allahu, dž.š., pozivaš!" I napadoše svi u jedan mah, isukaše sablje, upraviše koplja i brzo krenuše naprijed. Pobojao sam se da neće upraviti koplja na Poslanika, jer bili su ga okružili. Poslanik, sallellahu alejhi ve sellem, reče mi: "Kreni u napad!" Poveo sam napad i pomjerismo ih sa njihovih položaja. Poslanik, sallellahu alejhi ve sellem, išao je za mnom, a neprijatelj se povlačio. Nisu bili u stanju konsolidovati svoje redove. Protjerao sam ih daleko i oni se razbježaše na sve strane.

Prenosi se od 'Abbasa ibn 'Abdul-Muttaliba da je rekao: Toga dana sam ugledao Poslanika, sallellahu alejhi ve sellem, a s njim je bio Ebu Sufjan. Prišao sam i uzeo njegovu mazgu za uzde. Pošto sam imao snažan glas, Poslanik mi reče: "O, 'Abbase! Viči: 'O, ensarije!'" Ja sam viknuo, a oni potrčaše kao deve prema svojim mladunčadima, govoreći: "Odazivamo ti se, odazivamo ti se!" Poslanik se toga dana okrenuo Ebu Sufjanu, a on sav u lancima, vodeći mazgu Poslanikovu. Upitao je: "Ko je ovaj!?" "Sin tvoje majke, Allahov Poslaniče!" odgovorio sam. (U drugoj predaji se spominje da je rekao: "Tvoj brat, za tebe bih žrtvovao i oca i majku, Ebu Sufjan ibn El-Haris.") Poslanik potvrdno odgovori: "Jest, moj brat. Dodaj mi kamenja sa zemlje!" Poslanik, sallellahu alejhi ve sellem, uze kamenje i baci ga u pravcu neprijatelja, govoreći: "Neka se izobliče i polete kao da su oblak." To kamenje napunilo je oči neprijatelja i bi poražen.

Ibn 'Abdul-Berr prenosi od 'Aiše, radijellahu 'anha, da je rekla: Prođe pored nas Ebu Sufjan ibn El-Haris, a Poslanik mi reče: "Hodi da ti pokažem amidžića svoga, pjesnika koji me je ruglu izvrgavao, koji je prvi ulazio u džamiju, a posljednji iz nje izlazio."

Prenosi se da nije podizao glavu pred Poslanikom stideći se pred njim, a pred smrt je rekao: "Nemojte za mnom plakati! Nisam zgriješio otkako sam musliman postao." Plakao je za Poslanikom i oplakao ga u jednoj svojoj pjesmi.

SEDMO KAZIVANJE

POKAJANJE 'IKRIME IBN EBU DŽEHLA

Ebu Ishak Es-Sebi'i pripovjeda: Kad je Poslanik, Sallellahu alejhi ve sellem, ušao u Mekku, 'Ikrime reče: "Tako mi Allaha, neću da živim u mjestu gdje ću gledati ubicu Ebu El-Hakema!" Tako se zaputio morem, svome puncu, a ženi je naredio da ostane. To ju je naljutilo, pa je krenula za njim i rekla mu: "Kuda ideš predvodniče kurejševićkih mladića!? Zar si se zaputio tamo gdje te niko ne poznaje!?" Nije ju poslušao.

Prenosi se od 'Abdullaha ibn Zubejra da je rekao: Kada se oslobođena Mekka, na islam prijeđoše Hind bint 'Utbe i Ummu Hakim bint El-Haris ibn Hišam, žena 'Ikrime. Njih dvije bile su među deset žena Kurejša koje su došle kod Poslanika, sallellahu alejhi ve sellem, dok je bio u mjestu El-Ebtah, i dale mu prisegu. Ušle su kod njega, a s njim su bile njegove dvije žene, kćerka Fatima i neke žene iz Benu 'Abdul-Muttaliba. Prva je progovorila Hind bint 'Utbe. Reče: "Allahov Poslaniče, hvala Allahu koji je uzvisio vjeru koju je odabrao za sebe, kako bi me milost tvoja dotakla. Muhmmede, ja sam žena koja vjeruje u Allaha i iskrena sam." Potom je skinula svoj veo i rekla: "Hind, kći 'Utbe." Poslanik joj reče: "Dobro došla." Ona će potom: "Allahov Poslaniče! Tvoja porodica mi je draža od ijedne druge porodice na zemlji." "I više", odgovori Poslanik. Zatim Poslanik prouči nešto iz Kur'ana i one mu dadoše prisegu. Ummu Hakim, žena 'Ikrime reče Poslaniku: "Allahov Poslaniče! 'Ikrime pobježe od tebe u Jemen, bojeći se da ga ne ubiješ. Voljela bih da mu oprostiš." Allahov Poslanik odgovori: "On može biti siguran." Ummu Hakim krenu da ga traži i sustiže ga na obalama Tihame. Kapetan broda mu je govorio: " Spasi se!" "A šta da kažem?", pitao je 'Ikrime, "Reci: LA ILAHE ILLELLAH!" 'Ikrime povika: "Ja sam od toga i pobjegao." Ummu Hakim dođe do njega i reče mu: "Amidžiću! Dolazim od najboljeg i

najplemenitijeg čovjeka. Nemoj sam sebe upropastiti!" Tražila sam od Poslanika da ti oprosti." "A jesi li?", upita 'Ikrime. "Jesam,"odgovori ona. "Pitala sam ga i on ti je garantovao sigurnost." On se vrati s njom i zatraži od nje da spava s njom. Ali ona ga odbi i reče: "Ti si nevjernik, a ja sam muslimanka!" "Sigurno je veliko to što te sprječava." Kada je ugledao Poslanika, sallellahu alejhi ve sellem, 'Ikrime mu pritrča, a njemu se odjeća malo pomjeri od radosti. Potom, 'Ikrime stade pred njega, a s njim i njegova žena u nikabu. 'Ikrime uzviknu: "Ja, uistinu, svjedočim da ja samo Allah Bog i da je Muhammed Njegov rob i Poslanik." Poslanik, sallellahu alejhi ve sellem, obradova se tome, a 'Ikrime ga upita: "Allahov Poslaniče! Šta je najbolje da kažem?" Kaži: "EŠHEDU EN LA ILAHE ILLELLAH VE EŠHEDU ENNE MUHMMEDEN 'ABDUHU VE RESULUHU." "A zatim, šta?, ponovo upita 'Ikrime, a Poslanik, sallellahu alejhi ve sellem, mu reče: "Kaži: 'Pozivam Allaha za svjedoka i sve prisutne da sam ja musliman muhadžir.'" 'Ikrime to ponovi, a Poslanik, sallellahu alejhi ve sellem, reče: "Traži od mene danas šta hoćeš i ako sam to ikome dao i tebi ću dati." 'Ikrime reče: "Trži oprosta za mene, za svako moje neprijateljstvo prema tebi, i za svaki moj pohod protiv tebe, za svaku riječ koju sam rekao protiv tebe, u tvome prisustvu ili kada si bio odsutan." Poslanik, sallellahu alejhi ve sellem, uputi Allahu, dž.š., dovu: "Allahu moj! Oprosti mu svako neprijateljstvo prema meni, i svaki pohod koji pohodio protiv mene nastojeći ugasiti nur Tvoje vjere, i oprosti mu sve što je rekao protiv mene, svejedno jesam li bio prisutan ili odsutan." 'Ikrime povika: "Zadovoljan sam, Allahov Poslaniče! Tako mi Allaha, onako kako sam se borio protiv tebe, dvostruko ću se sada boriti na Allahovom putu. Borit ću se sve dok na tom putu i ne poginem." I borio se na Allahovom putu sve dok nije poginuo, Allah mu se smilovao. Prenosi se da je u bici na Jermuku sjahao, a Halid mu rekao: "Ne čini to! Tvoja pogibija će teško pasti muslimanima." On mu je odgovorio: "Pusti me Halide! Ti si imao ovih primjera još za vrijeme Poslanika." Bio je hrabar i neustrašiv i tako dok nije poginuo, a na njemu više od 70 rana i uboda.

'Abdullah ibn Mus'ab prenosi: Na Jermuku padoše kao šehidi El-Haris ibn Hišam, Ikrime ibn Ebu Džehl i Suhejl ibn 'Amr. Donesoše im vode a oni su ležali na zemlji. Kada donesoše prvom od njih vodu, on reče: "Daj njemu, on je preči i žedniji od mene!" I tako redom, dok sva trojica ne izdahnuše ne napivši se vode. Prvi je tražio vodu 'Ikrime. Vidio je Suhejla kako ga gleda i reče: "Daj njemu!" Suhejl pogleda El-Harisa i primjeti da ga posmatra, pa reče: "Daj njemu!" I nije ni stigao do njega, a oni sva trojica izdahnuše. Neka im Allah, dž.š., podari svoju milost.

OSMO KAZIVANJE

POKAJANJE ENSARIJA

Prenosi se od Enesa ibn Malika da je rekao: Nakon što smo oslobodili Mekku krenuli smo prema Hunejnu. Mušrici su već utvrdili svoje redove na takav način da nešto slično ranije nisam vidio. Nismo dugo ostali kad primjetiše našu konjicu. Beduini se dadoše u bjekstvo. Poslanik, sallellahu alejhi ve sellem, povika: "O, Muhadžiri! O, Ensarije!" Odgovoriše: "Odazivamo ti se Allahov Poslaniče!" Poslanik krenu naprijed. Tako mi Allaha, nismo ni došli do njih, a oni, Allahovom voljom biše poraženi. Sakupili smo plijen i Poslanik, sallellahu alejhi ve sellem, poče sa podjelom. Nekom dade više, nekom manje. Ensarije počeše među sobom govoriti: "Ko ga napada njemu daje, a onaj ko ga ne napada, njemu ne daje." Kada je to Poslanik čuo, naredio je vođama Ensarija i Muhadžira da dođu kod njega. Zatim reče: "Neka samo uđu moje Ensarije!" Ušli smo i skoro ispunili cijelu prostoriju. Zatim nam se Poslanik obrati: "Šta to čujem Ensarije?" "A šta to, Allahov Poslaniče?", odgovorili smo. "A zar ne biste bili zadovoljni da oni uzmu novac, a s vama da se vrati Allahov Poslanik?", reče Poslanik. "Naravno da bismo bili zadovoljni!", odgovorili smo. Poslanik dodade: "Kad bi ljudi krenuli jednim putem, a Ensarije drugim ja bih krenuo sa Ensarijama." "Zadovoljni smo Allahov Poslaniče!" odgovorili smo.

Ovaj hadis također prenosi Muhammed ibn 'Amr ibn 'Alkame ibn Vekkas: Kazivao mi je Ebu Seleme i drugi ashabi da nakon što je došlo do Poslanika šta su rekli Ensarije, Poslanik je zatražio da dođu kod njega, pa im reče: "Zar niste u zabludi bili pa vas je Allah, mojim sebebom, izveo na pravi put?!" "Istina je!", odgovoriše. "Zar niste siromašni bili, pa vas je Allah, mojim sebebom, imućnim učinio!?" "Istina je!", odgovoriše. "Zar niste bili u neslozi, pa vas je Allah, mojim sebebom, složnim učinio!?" "Istina je!", odgovoriše, a zatim reče: "A i vi, ako hoćete, imate šta za kazati, što je istina. Možete kazati: Došao si nam prognan, a mi smo ti utočište pružili." "Kod Allaha i Poslanika je sigurnije.", odgovoriše. "A možete, ako hoćete, reći: Došao si nam siromašan, pa smo te pomogli." "Kod Allaha i Poslanika je pomoć sigurnija.", odgovoriše. "Zar vas ne raduje da će oni uzeti ovce i deve, a Poslanik se vraća sa vama?" "Naravno da nas raduje!"odgovoriše. Na kraju Poslanik, sallellahu alejhi ve sellem, reče: "Kada bi narod odabrao dolinu ili put, a Ensarije odabrale drugi put, ja bih krenuo sa Ensarijama. I, da nije bilo Hidžre, ja bih bio Ensarija."

DEVETO KAZIVANJE

POKAJANJE EBU MIHDŽENA ES-SEKAFIJA

Prenosi se od Muhammeda, Talhe, Ibn Mihraka i Zijada da su rekli: Kada se zahuktao boj na Kadisijji, Ebu Mihdžen je već bio uhapšen i priveden u zatvor. On zamoli Selmu, kćerku Hafse, Sa'dovu ženu: "O, kćeri Hafsina! Hoćeš da učiniš jedno dobro?" "A koje dobro?", ona će. "Oslobodi me i pozajmi mi svoga konja! Allah mi je svjedok da, ako ostanem zdrav i živ, vratit ću se ponovo u zatvor, a ako poginem, time nećete ništa izgubiti." "A šta ja imam s tim?", odgovori ona. Onako u okovima, poče sricati stihove:

Dovoljno li je tuge,
da konjanike smrt od koplja stigne,
a ja sam ostavljen,
okovima sputan.
Da mi samo neko
te okove strgne,
preda mnom bi mnogi
bio ušutkan.
A nekad sam bogataš bio
i braću imao,
napustiše me,
bez ičeg sam ostao.
Allahu sada obećanje dajem,
i nikad ga neću prekršiti,
ako bih sada oslobođen bio,
kafanu nikad ne bih posjetio.

Selma mu reče: "Allahu sam istiharu učinila i prihvatam ugovor." Oslobodi ga, a on uze konja izvede ga iz palače i pojaha. Tako je jahao dok ne stiže sa desne strane neprijatelja, donese tekbir, a zatim se prebaci na lijevu stranu igrajući se sa svojim kopljem i oružjem između dva tabora. Zatim se vrati iza muslimana na lijevu stranu, te donese tekbir, igrajući se sa svojim kopljem oružjem između redova neprijateljeve desne strane. Zatim se vrati iza muslimana i udari u centar neprijatelja poigravajuci se svojim kopljem oružjem. Te noći veliku štetu nanio je neprijatelju. Mulsimani su bili njime zadovoljni, a nisu ni znali ko je on, jer mu nisu vidjeli lice. Neki se govorili da je to bila prethodnica Hašimove družine, ili Hašim lično, dok su drugi govorili: "Ako se Hidr ikada borio, onda mislimo da je jahač bio sam Hidr. Treći su, pak, govorili: "Da ne znamo da meleki ne ratuju, rekli bismo da je bio sam melek." Niko nije ni pomislio da je to Ebu Mihdžen, jer su svi znali da je on ostao u zatvoru. Kada dođe ponoć, razdvojiše se tabori i muslimani se povukoše. Ebu Mihdžen se vrati i uđe tamo odakle je i izašao, ostavi konja i ponovo sam sebi stavi okove.

'Abdur-Rezzak spominje predaju Ma'mera od Ejjuba, a ovaj od Ibn Sirina da je rekao: "Ebu Mihdžen je često bio šiban zbog alkohola i pošto im je to bilo i previše, strpali su ga uzatvor i okovali ga. I na dan bitke na Kadisijji, kao da je vidio da su mušrici poljuljali muslimane, pa posla poruku majci Sa'dovoj ili njegovoj ženi: Kada bi me oslobodila i dala mi konja i oružja, zasigurno ću se prvo tebi vratiti, osim ako poginem. A zatim je odrecitovao ove stihove:

Dovoljno li je tuge,
da konjanike smrt od koplja stigne,
a ja sam ostavljen,
okovima sputan.
Da mi samo neko
te okove strgne,
preda mnom bi mnogi
bio ušutkan.

Oslobodila ga je dala mu konja i oružje. Izašao je i jahao sve dok nije sustigao neprijatelja. Prilazio im je jednom po jednom i ubijao ih. Sa'd ga je posmatrao sav zadivljen i pitao se: Ko je ovaj konjanik?

Ni je prošlo mnogo vremena i neprijatelj bi poražen. Ebu Mihdžen se vrati, predade oružje i stavi okove kako su i bili. Kada se vratio Sa'd njegova žena ga upita: Kako je prošao boj? A on joj poče pripovijedati: Imali smo mnogo gubitaka sve dok nam Allah, dž.š., nije poslao konjanika na šarenom konju. Da nisam ostavio Ebu Mihdžena u okovima, rekao bih da je to bilo njegovo djelo. Ona povika: Tako mi Allaha, to je uistinu i bio on. I ispriča mu šta se desilo. Sa'd ga pozva ga, skide mu okove i reče mu: "Nikada više nećeš biti bičevan zbog alkohola, a Ebu Mihdžen odgovori: "Tako mi Allaha, ja ga više nikada neću piti, a ustrajavao sam u tom grijehu zbog vašeg bičevanja." Nikada poslije toga Ebu Mihdžen nije okusio alkohol. Prenosi se da je Ebu Mihdžen rekao: "Pio sam i kad bi bila izvršena kazna nada mnom. Očistio bih se, a zatim bi me šejtan ponovo zaveo. Tako mi Allaha, neću više nikada piti!" Ebu Mihdžen je prešao na islam kada i pleme Sekif. Slušao je Poslanika, sallellahu alejhi ve sellem, i neke je hadise od njega prenio. Njegovo pravo ime je Malik, a neki kažu 'Abdullah ibn Habib, a drugi kažu da je njegov nadimak, ustvari njegovo pravo ime.

DESETO KAZIVANJE

POKAJANJE TALHE IBN HUVEJLIDA NAKON ŠTO JE ZAZIVAO POSLANSTVO

Musa ibn Muhammed Ibrahim Et-Temimi prenosi od svog oca da je rekao: Kada je Talha uvidio da su mnogi ljudi pobijeni i zarobljeni, pripremio je konja i poveo sa sobom svoju ženu. Brzo je uzjahao konja i, zajedno sa ženom, spasio se. Svojim ljudima rekao je: "Ko od vas može da učini ovo što ja činim, neka učini." Poslije toga je pobjegao u Šam. Odsjeo je kod plemena Benu Džufna, sve do oslobođenja grada Edžnadejn i smrti Ebu Bekra. U vrijeme vladavine Omera došao je u Mekku kao hadžija. Kada ga je Omer ugledao, rekao mu je: "O, Talha! Ne volim te otkako si ubio dva dobra čovjeka: 'Ukkaša i Sabita ibn Akrema." A Talha i njegov brat ubili su ova dva dobra čovjeka. Talha je odgovorio Omeru: "O, Zapovjedniče pravovjernih! Uzvišeni Allah počastio je ovu dvojicu mojim rukama, a mene nije osramotio njihovim rukama. Kuće se ne grade samo na ljubavi nego i na lijepom praštanju. U teškim stvarima ljudi jedni drugima praštaju."

Talha je iskreno primio Islam. Kajao se zbog onoga što je bilo:

Kajem se za ubistvo Sabitovo
i Ukkaša El-Ganemija i ibn Ma'beda,
a veća od toga je nesreća moja
namjerno napuštanje vjere islama,
i napuštanje moga zavičaja,
i svih burnih događanja.
Bezuvjetno sam i dalje
u tom bio dosljedan.
Pa da li Siddik prihvata
da sam se povratio i pokajao
za ono što sam sam učinio,
i da poslije stranputice svjedočim,
iskreno svjedočim bez sumnje:
da Vladar ljudi -
i moj je Gospodar,
i zaista sam ponizan,
i da prava vjera je
vjera Muhammeda.

El-Vakidi bilježi: Rekao mi je Muhammed ibn Ja'kub da je Talha sa prijateljima pošao u boj protiv Bizantijaca. Plovili su morem i naišli na veliki brod Bizantijaca. Bizantijci su ih pozvali: "Ako hoćete da stanemo pa da se vi ukrcate na naš brod ili da vi stanete pa da se mi ukrcamo na vaš brod." Talha upita šta su rekli. Kada mu kazaše, on viknu: "Udarat ću vas mačem sve dok ne ispadne iz ruke ili ćete približiti naš brod njihovom. Kada su se približili jedni drugima Talha reče svojim prijateljima da ga bace na njihov brod što oni i učiniše. Navalio je na njih sa mačem, a Bizantijci su padali oko njega. Neki su se utopili, a neki predali. Čuvši za ovaj događaj, Omer se mnogo obradovao.

Sejf ibn Omer prenosi od 'Amra, a on od Osmana En-Nehrija da je rekao: Sa'd Talha krenuo je na čelu petočlane grupe, a 'Amr ibn Mu'di na čelu druge petočlane grupe, kako bi izvidili situaciju onog jutra kada je došao Rustem Galinus i Zel-Hadžib? 'Amr i njegova skupina i Talhina skupina vratili su se kada su vidjeli koliko broji njihov neprijatelj, a sam Talha je nastavio naprijed. Ušao je među neprijateljske redove i počeo ih razgledati. Pošto je počelo svitati, izađe i krenu prema najboljem neprijateljskom šatoru, a u šatoru vitez, nije bilo boljeg od njega i bijeli šator, do tada ne viđeni. Talha izvuče mač, presječe povodac konja, uzjaha ga i krenu. Čovjek to primjeti, a i ostali, također. Svim silama krenuše za njim. Kada je već bilo svanulo, jedan konjanik ga pristiže. Približi mu se i Talha osjeti da je koplje upereno prema njemu. Skrenuo je u stranu sa konjem, a ovaj projuri pored njega. Talha krenu prema njemu i zabi koplje u njegova leđa. Zatim ga sustiže drugi, pa i sa njim učini isto. Zatim dođe sljedeći, a Talha krenu na njega. Kada je vojnik vidio da mu je mrijeti, predade se. Talha mu naredi da jaše ispred njega. Kada su se približili muslimanskoj vojsci oni su već bili spremni na borbu. Ljudi su bili prestravljeni, a zarobljenika odvedoše Sa'du i ispričaše mu šta se desilo. Doveli su prevodioca koji sjede ispred Sa'da i zarobljenika. Zarobljenik poče pričati: "Reći ću vam o vašem drugu prije nego li bilo šta kažem o sebi. Učestvovao sam u mnogim ratovima, slušao sam mnogo o herojima i viđao ih otkada sam mali bio. Ali, ovako nešto jos nisam vidio; da čovjek uđe u dva vojna tabora. Na to se ne bi usudili ni najveći junaci. Jedan tabor broji 70000 vojnika, a svaki vojnik vrijedi pet do dest vojnika. Zatim nije htio izaći kao što je ušao, već je odabrao zapovjednika vojske i razvalio mu šator. Čovjek je to primjetio, a i ostali. Sustigao ga je konjanik koji vrijedi 1000 konjanika i ovaj ga ubi, a zatim drugi koji vrijedi isto kao prvi, pa i njega ubi, a potom, ja sam ga sustigao. Mislim da tamo nije ostao neko ko

vrijedi kao ja. Htio sam osvetiti dvojicu ubijenih, jer to su mi bili amidžići. Međutim, kada sam ugledao smrt, predao sam se."

Zatim ga je obavijestio o neprijatelju i rekao da broji 120000 vojnika i prihvati islam. Talha se vrati reče: "Tako mi Allaha, neće te biti poraženi sve dok kod vas vidim najljepše osobine: odanost, iskrenost ispravnost."

TREĆE POGLAVLJE

KAZIVANJA POKAJNIKA TABI'INA I ONIH POSLIJE NJIH

PRVO KAZIVANJE

POKAJANJE JEDNOG KRALJA BASRE

Sulejman ibn Ejjub kazuje: Čuo sam 'Abbada ibn 'Abbada El-Muhellebija da je rekao: Jedan od kraljeva Basre živio je isposničkim životom, a potom, počeo je naginjati dunjaluku i vlasti. Sagradio je palaču i naredio da se dobro opremi i ukrasi. Napravio je gozbu i pozvao ljude. Ljudi su došli, jeli, pili, razgledali prostorije i divili im se. Na kraju su za njega uputili hairli dovu i razišli se. Tako je potrajalo nekoliko dana dok se svi ljudi nisu izredali. Zatim je sjeo sa grupom svojih odabranih prijatelja i rekao: "Vidite kako se radujem ovoj palači, a nešto mi u meni govori da napravim nešto slično svakom od svoje djece, pa ostanite kod mene nekoliko dana, da čujem šta lijepo od vas i da se posavjetujemo oko ovoga što namjeravam." Ostali su kod njega nekoliko dana, provodili su se, igrali i zabavljali. Savjetovao se sa njima kako da djeci izgradi palače i kako bi on želio da to bude. Jedne noći dok su se tako zabavljali, čuli su glas iz dubine palače:

O ti koji gradiš a zaboravljaš na svoj kraj,
ne, nimalo se ne nadaj,
ta zaista je smrt propisana
svim stvorenjima,
pa makar se radovali,
pa makar sretni bili.
Smrt zasigurno čeka
i onog koji živi u nadi,
pa nipošto palače ne gradi
čiji stanovnik nećeš biti.
I vrati se isposništvu,
radi čega se grijesi brišu.

Kralj se preplaši, a i svi njegovi prijatelji. Prestravilo ih je to što su čuli. On upita prijatelje da li su i oni čuli ono što je on čuo. I oni su čuli isto. "A da li predosjećate ono što ja predosjećam?", upitao ih je kralj, a oni upitaše: "A šta to predosjećaš?" Kralj reče: "Osjećam neki trag na svom srcu i uvjeren sam da će to biti uzrok moje smrti." Prijatelji mu rekoše da nije tako i počeše ga tješiti zdravljem i životom. Međutim, kralj je zaplakao, okrenuo se prijateljima i rekao: "Vi ste moji prijatelji i moja braća. Da li vam šta dugujem?" "Naredi nam šta god želiš!", odgovoriše

oni. Kralj naredi i svo piće se prosu i muzika se iz kuće iznese. Zatim kralj reče: "Allahu moj! Ti si mi svjedok, a i svi prisutni, da se Tebi kajem zbog svakog grijeha, kajem se za sve što sam propustio dok sam nemaran bio. Tebi se obraćam, Allahu moj, ako me još u životu ostaviš, upotpuni Tvoju blagodat meni tako što ćeš me učiniti samo Tebi pokornim, a ako me, pak, usmrtiš, molim Te da mi grijehe oprostiš, iz svoje milosti prema meni." Nakon toga, snažan bol ga obuze, a on je stalno ponavljao: "Smrt, tako mi Allaha! Smrt, tako mi Allaha!" I tako dok dušu nije ispustio.

DRUGO KAZIVANJE

POKAJANJE ZUL-KULA'A

Muhammed ibn Ahmed ibn El-Barra', u svom djelu *Er-Revda*, spominje priču koju penosi 'Alvan ibn Davud od jednog čovjeka iz svoga plemena:

U džahilijjetu, moja porodica me posla da odnesem poklon Zul-Kula'u. Pred njegovim vratima sam proveo godinu dana ne mogavši doći do njega. Kada je jednom izvirio iz palače, svi koji su se oko nje nalazili, sedždu mu učiniše. Potom, naredio je da mu se donese moj poklon i prihvati ga. Tog čovjeka sreo sam kasnije, kada sam primio islam. Vidio sam ga da je kupio mesa za jedan dirhem, pojahao konja i meso privezao za sedlo. Čuo sam da govori:

Fuj dunjaluku kad si takav,
svaki dan me bihuzuriš.
A nekad sam bio,
za kog su govorili:
Čovjek je koji najbolje živi!
Zatim mi život ispuniše teškoće,
a divno li je živjeti s time,
divno li je!

Ibn Durejd prenosi od Er-Rejaša, a ovaj od El-Asme'ija da je rekao: Allahov Poslanik, sallellahu alejhi ve sellem, pisao je Zul-Kula'u, onda kada je slao pisma i drugim vladarima u susjedstvu. Pismo ovom kralju poslao je po Džeriru ibn Abdullahu. U tom pismu pozvao ga je da prihvati islam. A Zul-Kula', toliko se bio uzoholio da je tvrdio kako je on sam bog, a ljudi su mu se pokoravali. Poslanik, sallellahu alejhi ve sellem, preselio je na Ahiret prije nego što se Džerir vratio, a Zul-Kula' ostao je takav sve do perioda Omerove vladavine. Tada je poželio da prihvati islam. Zaputio se Omeru sa

osam hiljada robova. Pred njim primi islam i oslobodi četiri hiljade robova. Omer mu reče: "Zul-Kula'! Prodaj mi što ti je ostalo od robova. Trećinu njihove cijene platit ću ti ovdje, drugu trećinu u Jemenu, a treću u Šamu." Zul-Kula' odgovori: "Pusti me danas da razmislim o tvojoj ponudi! Otišao je kući i oslobodio sve robove. Sutradan Omer pođe njemu i upita ga za ono o čemu su jučer razgovarali. On mu odgovori: "Allah, dž.š., odabrao je i njima i meni bolje od onoga što ti nudiš odabrao." "A šta to?", upitao je Omer. Zul-Kula' reče: "Slobodni su u ime Allaha!" "Tako mi Allaha, ispravno si postupio!", reče Omer. Zul-Kula' nastavi: "O, Zapovjedniče pravovjernih! Imam jedan grijeh i mislim da mi ga Allah, dž.š., neće oprostiti." Omer ga je upitao koji je to grijeh, a on mu odgovori: "Skrivao sam se od onih koji su me obožavali, a zatim bi izlazio pred njih sa visokog mjesta i na sedždu mi je padalo blizu stotinu hiljada ljudi." Omer će na to: "Pokajanje uz iskrenost, predanost i napuštanje grijeha i uz Allahovu milost, velika je nada za oprost. Uzvišeni Allah kaže: *"Ne gubite nadu u Allahovu milost!"* (Ez-Zumer, 53).

TREĆE KAZIVANJE

POKAJANJE JEDNOG KRALJA BASRE I NJEGOVE ROBINJE

Od Malik ibn Dinara se prenosi da je jednog dana šetao u okolini Basre i da je naišao na kraljevu sluškinju na konju, a s njom su bile i njezine sluge. Kada ju je Malik ugledao, upitao je: "O, sluškinjo! Da li te tvoj gospodar prodaje?" Ona priupita: "Šta si to rekao?" On ponovi: "Da li te tvoj gospodar prodaje?" Ona ironično odgovori: "Da me i prodaje, zar me može kupiti takav kao što si ti?" "Da, i bolju od tebe.", odgovorio je Malik. Ona se nasmijala se i naredila da ga povedu da kuće. Ušla je kod svoga gospodara i ispričala mu, a i on se nasmijao i naredio da ga uvedu. Kada je ušao, kralj osjeti u svome srcu veliko poštovanje prema njemu i upita ga: "Šta želiš?", a on odgovori: "Prodaj mi svoju sluškinju!" "A da li je možeš platiti?", upita kralj. Malik odgovori: "Ona kod mene vrijedi koliko dvije truhle košpice." Prisutni se nasmijaše, a kralj upita: "Otkud to da kod tebe samo toliko vrijedi?" Malik odgovori: "Zato što ima mnogo mahana." Kralj upita: "A koje su to mahane?" Malik odgovori: "Ako se ne miriše, brzo se uščuje; ako usta ne pere, ima neugodan zadah; ako se ne češlja i kosu ne uređuje, zaušljivi se i sva raščupana bude; kada u godine zađe, oroni. Osim toga, ima mjesečno čišćenje, mokri, a ima i druge prljavaštinje. Možda te voli samo zbog sebe i zbog toga što je zaljubljena. Ne ispunjava data

obećanja i nije iskrena u svojoj ljubavi. Kada bi joj neko poslije tebe došao, ne bi razliku pravila. A ja ću dobiti jeftinije sluškinju koja je od kamfora stvorena. Kada bi se njezina pljuvačka pomiješala sa slanom vodom, pitkom bi je učinila. Kad bi mrtvaca svojim glasom pozvala, odazvao bi se. Kada bi se njene šake suncu pokazale, zasjenile bi ga. Kada bi se noći pokazala, noćno svjetlo bi zasjalo. Kada bi se sa svojim nakitom i haljinama horizontima okrenula, okitila bi ih. Odrasla je u baščama od miska i iz blagodati i ljepote nije izlazila. Tesnimom je pojena. Ne zaboravlja svoja obećanja, a njena ljubav se ne mijenja. Pa koja bi trebala biti skuplja?" Kralj odgovori: "Onu koju si ti opisao." Malik nastavi: "Za nju je novac spreman i njena prosidba je blizu.", a kralj upita: "Koja je njezina cijena, Allah ti se smilovao?" Malik odgovori: "Malo se potrudi, odvoji sahat vremena u noći i klanjaj dva rek'ata iskreno u ime Allaha, dž.š. Kada se hrana pred tebe stavi sjeti se gladnih. Allahu prednost daj nad svojim strastima. Sa puta kamen i prljavštinu skloni. Život provedi skromno, sa onoliko koliko ti je dovoljno i o dunjaluku brigu ne vodi. Na dunjaluku skromno i sa puno ponosa živi da bi sutra na mjesto dostojanstva siguran došao i u Džennet zauvijek ušao." Kralj reče: "Jesi li čula, sluškinjo, šta kaže ovaj šejh?" Ona potvrdno odgovori, a kralj nastavi: "Da li govori istinu ili laže?" "Istinu govori i lijepo savjetuje.", odgovori sluškinja, a kralj reče: "Ti si, u ime Allaha, slobodna, a to i to uzmi kao sadaku. A i vi, ostale sluge, svi ste slobodni, a to i to vam je sadaka. A i ova kuća sa svim u njoj je sadaka na Allahovom putu.

ČETVRTO KAZIVANJE

POKAJANJE UMMUL-BENIN, KĆERKE ABDUL-'AZIZA IBN MERVANA

Mervan ibn Muhammed pripovijeda: 'Azza, prijateljica Kusejjira, ušla je kod Ummul-benin, kćerke Abdul-'Aziza ibn Mervana i sestre Omerove. Ummul-benin je upita: "Azza! Šta znače ove riječi pjesnika Kusejjira:

Svaki dužnik drugu svome
dug će da vrati,
Samo 'Azza druga svoga
ostavi da pati.

Kakav ovo dug on spominje?" "Poštedi me odgovora na to pitanje!", odgovori 'Azza. "Ne, moraš mi to reći.", uporna je bila Ummul-benin.

'Azza poče: "Bila sam mu obećala poljubac i došao je da to obećanje ispunim. Zastidjela sam se i nisam obećanje ispunila." "Ispuni obećanje svoje", povika Ummul-benin, "a sav grijeh neka ide meni." Ali odmah se pokajala zbog ovih riječi i od Allaha, dž.š., oprost je zatražila i četerdeset robova je oslobodila. Kada god bi se toga sjetila, zaplakala bi tako da bi se i njezin veo od suza nakvasio. Govorila je: "Da mi je jezik zanijemio kada sam to rekla!" Posvetila se ibadetu i u to vrijeme, bila je poznata po tome. Odbila je spavati i živjeti u udobnosti koja joj je bila omogućena i svoje noći provodila je u ibadetu. Svakog petka na konju bi izlazila radi činjenja dobra na Allahovom putu. Pozivala je pobožne žene i s njima razgovarala. Govorila im je: "Volim s vama razgovarati, ali kada ustanem da obavim svoj namaz, ja vas potpuno zaboravim." Također je govorila: "Pravi škrtica je onaj koji sebi za Džennet škrtari." "Svako ima zadovoljstvo u nečemu, a moje zadovoljstvo je da dijelim i udjeljujem. Tako mi Allaha, da nešto u ime Allaha udijelim i drugima pomažem, draže mi je od zadovoljstva koje osjeća gladni kada lijepu hranu okusi i žedni kada se hladne vode napije. Ali, Džennet se trudom zarađuje." Sve do smrti lijepo je živjela, Allah joj se smilovao.

PETO KAZIVANJE

POKAJANJE EMIRA HAMIDA IBN DŽABIRA

Ibrahim ibn Beššar pripovijeda: Jednog dana otišao sam u pustinju sa Ibrahimom ibn Edhemom. Došli smo do jednog mezara, a Ibrahim zatraži milost za umrlog i zaplaka. "Čiji je ovo mezar?", upitao sam ga, a on mi odgovori: "Ovo je mezar Hamida ibn Džabira, vladara ovoga kraja. Bio je dobro zaglibio u ovosvjetska uživanja, pa ga je Allah, dž.š., iz toga izvukao i spasio. Čuo sam da se jednog dana mnogo radovao i veselio jednom uživanju koje mu je omogućavala njegova vlast i pozicija. Te noći je ostao sa svojim ukućanima. U snu je vidio čovjeka kako stoji na glavi, a u ruci mu neka knjiga. Uzeo ju je i otvorio, a kad ono knjiga, zlatnim slovima ispisana: 'Ne daji prednost prolaznom nad vječnim, i ne zanosi se svojom vlašću, snagom, moći, slugama, robovima, slastima i užicima. Ono u čemu si ništavno je i prolazno. To je vlast nakon koje dolazi propast. To je prividna sreća i radost, a ustvari je zabava i obmana. To je dan koji ti ne osigurava sutrašnjicu. Pa, požuri Allahovoj naredbi: *I nastojte da zaslužite oprost Gospodara svoga i Džennet prostran kao nebesa i Zemlja, pripremljen za one koji se Allaha boje'* (Ali 'Imran, 133). U strahu se

probudi i reče: 'Ovo je upozorenje od Allaha, dž.š., i pouka.' Napustio je svoj vilajet i za njega se nije ništa znalo. Došao je u ovu planinu i predao se ibadetu. Kada sam čuo za njegov slučaj, potražio sam ga i pitao o tome. Ispričao mi je kako je sve to počelo sa njim, a i ja sam njemu ispričao svoj slučaj. Posjećivao sam ga sve do njegove smrti. Ovdje je ukopan i ovo je njegov mezar, Allah, dž.š., mu se smilovao.

ŠESTO KAZIVANJE

POKAJANJE IBRAHIMA IBN EDHEMA

Ibrahim ibn Beššar, sluga Ibrahima ibn Edhema, pripovjeda: Pitao sam Ebu Ishaka (Ibrahima): "Kako si se ti pokajao i došao tobe?" Reče mi: "Moj otac je bio iz Belhe. Bio je jedan od vladara iz Horasana. On mi je ulio ljubav za lovom. Jednog dana krenuo sam na konju, a moj pas je bio sa mnom. Tako idući izleti zec ili lisica. Potaknuo sam konja, ali iza sebe čuh glas: 'Nisi ti za to stvoren, niti je to naređeno!' Zastao sam, pogledao lijevo i desno, ali nikoga nisam vidio. Rekao sam: 'Allah, dž.š., prokleo Iblisa!' Zatim sam opet krenuo, ali iz svoga sedla čuh: 'Ibrahime! Nisi ti za to stvoren, niti je to naređeno!' Zastao sam i rekao: 'Jasno mi je, jasno!' Došla mi je opomena od Uzvišenog Allaha. Tako mi Allaha, neću se o Njega ogriješiti nakon ovoga, sve dok me u životu drži.

SEDMO KAZIVANJE

POKAJANJE ABDULLAHA IBN MERZUKA

Ebu Se'id pripovijeda: Abdullah ibn Merzuk uživao je sa Mehdijem u dunjalučkim ljepotama. Tako, jednog dana se napio uz muziku i zabavu. Nije klanjao podne, ikindiju i akšam. Za svaki namaski vakat upozorovala ga je robinja s kojom je živio. Kada nastupi vrijeme jacije-namaza robinja donese žarku vatre i stavi mu na nogu. On se uzvrpolji, skoči i viknu: "Šta je ovo!?" Ona mu odgovori: "Ovo je žarka dunjalučke vatre, a kako li ćeš tek sa džehennemskom žarkom?" Abdullah gorko zaplaka, zatim ustade i povuče se. Dirnulo ga je ono što je robinja rekla i o tome je razmišljao. Smatrao je da ga od ovoga belaja može spasiti jedino da se riješi svog imetka. Tako je oslobodio sve robove, vratio dugove i kao sadaku podijelio

ostatak imetka. Na kraju, počeo je prodavati povrće. U tome ga je slijedila njegova robinja. Ljudi o ovome ispričaše Sufjanu ibn 'Ujejni i Fudajlu ibn 'Ijadu. Došli su kod njega i ispod njegove glave ugledali samo ćerpič. Sufjan mu reče: "Niko ništa nije ostavio a da mu to Uzvišeni Allah nije nadoknadio. Šta je tebi Allah nadoknadio za ono što si zbog Njega ostavio?" "Zadovoljstvo sa onim što imam." Mirno odgovori Abdullah.

OSMO KAZIVANJE

POKAJANJE DŽA'FERA IBN HARBA

Ebul-Kasim Et-Tennuhi prenosi od svog oca da je Dža'afer ibn Harb obnašao visoku funkciju kod sultana. Njegove pogodnosti bile su približne pogodnostimajednom ministru, a tako su se prema njemu i odnosili. Jednog dana čuo je čovjeka kako uči kur'anski ajet: *"Zar nije vrijeme da se vjernicima srca smekšaju kad se Allah i Istina koja se objavljuje spomene...* (El-Hadid, 16), pa je uzviknuo: "Dragi Allahu! Jeste, vrijeme je! Ponovio je to nekoliko puta i zaplakao. Zatim je sjahao sa konja, skinuo svoju odjeću, ušao u rijeku Tigris i zaronuo u vodu. Nije izašao dok se nije sjetio svih dugova koje je imao i vratio ih. A ostatak novca je kao sadaku podijelio. Naišao je jedan čovjek i ugledao ga kako stoji u vodi. Čuo je za njegov slučaj i poklonio mu je košulju i pantalone. Obukao ih je i napustio to mjesto. Poslije toga posvetio se obrazovanju, nauci i ibadetu, sve do svoje smrti.

DEVETO KAZIVANJE

POKAJANJE HARUNUR-REŠIDA

Fadl ibn Er-Rebi' pripovjeda: "Zapovjednik pravovjernih, Harun Er-Rešid bio je na hadždždu. Tako, jednog dana, dok sam spavao u Mekki, čuo sam kako neko kuca na vrata. Upitao sam ko je, a sa druge strane čuo odgovor: "Odgovori Zapovjedniku pravovjernih!" Istrčao sam napolje i rekao: "Zapovjedniče pravovjernih! Da ste bilo koga poslali ja bih došao kod tebe." On mi odgovori: "Neka! Nešto mi je palo na um, pa mi nađi nekoga koga mogu upitati." Spomenuo sam mu Sufjana ibn 'Ujejnu, a on mi reče da odmah idemo k njemu. Pokucao sam na vrata. Čuli smo ga kada je pitao: Ko je? Rekao sam mu: "Odgovori Zapovjedniku pravovjernih!" Brzo

je izašao i rekao: "Zapovjedniče pravovjernih! Da si poslao po mene ja bih ti došao." Harun Er-Rešid mu je rekao: "Slušaj ono zbog čega smo ti došli, Allah ti se smilovao." Razgovarao je sa njim sahat vremena, a zatim ga upitao: "Imaš li kakva duga?" "Da!", odgovorio je Sufjan, a Harun je pozvao Ebu El-'Abbasa i rekao mu da vrati njegov dug. Potom, nastavili smo dalje, a on mi reče: "Tvoj prijatelj mi nije ništa pomogao! Imaš li nekog drugog?" Rekao sam mu za Abdur-Rezzaka ibn Hemmama. Zatražio je da odemo do njega. Došli smo kod njega i ja sam pokucao na vrata. Čuli smo ga kada je pitao: Ko je? Rekao sam mu: "Odgovori Zapovjedniku pravovjernih!" Brzo je izašao i rekao: "Zapovjedniče pravovjernih! Da si poslao po mene ja bih ti došao." Harun Er-Rešid mu je rekao: "Slušaj ono zbog čega smo ti došli, Allah ti se smilovao." Razgovarao je sa njim sahat vremena, a zatim ga upitao: "Imaš li kakva duga?" "Da!", odgovorio je Abdur-Rezzak, a Harun je pozvao Ebu El-'Abbasa i rekao mu da vrati njegov dug. Potom, nastavili smo dalje, a on mi reče: "Tvoj prijatelj mi nije ništa pomogao! Imaš li nekog drugog?" Rekao sam mu za Fudajla ibn 'Ijada. Zatražio je da odemo do njega. Došli smo kod njega i zatekli ga na namazu. Učio je jedan kur'anski ajet i ponavljao ga. Pokucao sam na vrata. Čuli smo ga kada je pitao: Ko je? Rekao sam mu: "Odgovori Zapovjedniku pravovjernih!" A on je odgovorio: "Šta ja imam sa Zapovjednikom pravovjernih?" "Subhanellah!", rekao sam, "Zar nisi obavezan slušati ga?" Došao je i otvorio vrata, a zatim se vratio u sobu, ugasio svjetiljku i povukao se u jedan ugao sobe. Ušli smo u njegovu sobu i rukama ga tražili. Našla ga je ruka Harunova, a on je rekao: "Kako je samo nježna ova ruka, ali ako se samo sačuva Allahove kazne!" U sebi sam rekao: "Večeras će mu ispričati čiste riječi iz čista srca." Potom, Harun mu se obrati: "Slušaj ono zbog čega smo došli, Allah ti se smilovao!"

Fudajl poče priču: Kada je Omer ibn 'Abdul-'Aziz došao na vlast pozvao je Salima ibn Abdullaha, Muhammeda ibn Ka'ba El-Kurezija i Redža' ibn Hajwa i rekao im: "Ovim postavljenjem za halifu stavljen sam na veliko iskušenje, pa dajte mi vaše mišljenje o tome. Vi smatrate da je to blagodat."

Salim mu reče: "Ukoliko želiš spas od Allahove kazne, sustegni se od dunjaluka cijelog svoga života, a iftar neka ti bude smrt."

Muhammed mu reče: "Ukoliko želiš spas od Allahove kazne, neka ti stariji musliman bude kao otac, sredovječni kao brat, a mlađahni kao sin. Zato, poštuj svoga oca, lijepo se odnosi prema bratu, a budi nježan i blag prema sinu!"

Redža' mu reče: "Ukoliko želiš spas od Allahove kazne, želi muslimanima ono što želiš sam sebi, a mrzi im ono što što ne bi volio kod sebe. A potom, slobodno možeš umrijeti."

Fudajl nastavi: "Evo, ja ti ovo govorim, a mnogo me je strah za tebe na dan kada noge budu posrtale. A, imaš li ti - Allah ti se smilovao - slične savjetnike koji će te posavjetovati ili narediti ovako nešto?

Čuvši ovo Harun snažno zaplaka i u nesvijest pade. Ja viknuh: "Smiluj se Zapovjedniku pravovjernih.", a on mi odgovori: "Sine majčin! Ti i tvoji drugovi ga ubijate, a ja blago s njim postupam. Kada se Harun probudio, rekao je: "Nastavi, Allah ti se smilovao!"

Fudajl nastavi: Čuo sam, Zapovjedniče pravovjernih, da se jedan namjesnik požalio Omeru ibn 'Abdul-'Azizu, a Omer mu otpisa: "Brate moj! Sjećaj se vječnog bdijenja stanovnika džehennema u vatri, jer to će te potjerati prema vratima Gospodara i držati te budnim i onda kada spavaš. Čuvaj se da te nešto od Allaha ne skrene u vatru, pa da ti to bude konačno odredište, bez ikakve nade."

Kada je namjesnik pročitao ovo pismo, dug put je prošao da bi došao do Omera, a on ga upita: "Šta te je dovelo do mene?" Namjesnik odgovori: "Srce si mi iščupao ovim svojim pismom. Ja ti više ne mogu biti namjesnik sve do susreta sa Allahom."

Harun ponovo snažno zajeca i reče: "Još! Još! Allah ti se smilovao!"

Fudajl nastavi: Zapovjedniče pravovjernih! 'Abbas, amidža Poslanikov, došao je kod Poslanika i rekao: "Postavi me za namjesnika!" Poslanik, sallellahu alejhi ve sellem, mu odgovori: "'Abbase, amidžo Vjerovjesnika! Sapsiti svoju dušu bolje je od namjesništva koje se ne može kontrolisati!" Namjesništvo je tuga i kajanje na Sudnjem danu. Zato, ako možeš izbjeći namjesništvo nad bilo kim, izbjegni ga! Harun zaplaka i reče: "Još mi nešto kaži, Allah ti se smilovao!"

Fudajl nastavi: "O, ti koji imaš lijepo lice, Uzvišeni Allaha će te pitati za ova stvorenja! Zato, ako možeš sačuvati ovo lice od vatre, uradi to. A teško tebi, ako omrkneš i osvaneš, a u tvom srcu bude prevare za tvoje podanike. Jer Allahov Poslanik, sallellahu alejhi ve sellem, je rekao: "Ko osvane varajući podanike, zasigurno neće osjetiti miris Dženneta! Harun glasno zaplaka, a zatim upita: "Imaš li ti kakva duga?" Fudajl odgovori: "Imam duga prema svome Gospodaru za koji ću račun pred Njim polagati. Teško meni, ako me bude pitao! Teško meni, ako mi za to bude tražio opravdanje! Teško meni, ako se ne prisjetim dokaza!" Harun reče: "Mislim na dugove prama robovima." A Fudajl odgovori: "Moj Gospodar nije mi to

naredio! Moj Gospodar naredio mi je da vjerujem u Njegovo obećanje i da se pokorim Njegovoj naredbi! Rekao je: *Džinne i ljude stvorio sam da bi mi se klanjaju. / Ja ne tražim od nijh opskrbu niti želim da me hrane, / opskrbu daje jedino Allah, Moćni i Jaki!* (Ez-Zarijat, 56-58). Harun reče: "Evo ti hiljada dinara! Uzmi ih! Neka ti budu pomoć u ibadetu Allahu, dž.š." A Fudaj u čudu odgovori: "Subhanellah! Ja ti kazujem kako da se spasiš, a ti me na ovaj način nagrađuješ! Allah te spasio i pomogao!" Zatim je zašutio. Ništa nam više nije rekao. Krenuli smo, a na vratima, Harun mi reče: "Ebul-'Abbase! Kada mi budeš tražio nekog čovjeka, ovakvog mi nađi i k njemu me uputi! Ovaj je, danas, predvodnik muslimana, poslije Ebu Omera!" I dok smo još bili na vratima, kod Fudajla uđe njegova žena i reče mu: "O, čovječe! Ti dobro znaš u kakvoj smo teškoj situaciji?! Da si uzeo onaj novac, dobro bi nam pomogao!" Fudajl odgovori: Primjer mene i vas je kao primjer naroda koji je imao devu od čije zarade su živjeli. I kada je deva ostarila, zaklaše je i pojedoše njezino meso." Kada Harun ču ovaj razgovor, reče: "Vratimo mu se! Možda prihvati novac!" Ušao je, a Fudajl kada je saznao zašto se vratio, izašao je i sjeo na zemlju ispred ulaznih vrata. Harun mu je prišao i sjeo pored njega. Govorio mu je, a ovaj nije ništa odgovarao. Na kraju, došla je crna sluškinja i rekla Harunu: "Hej ti! Od kako se smrklo, ti bihuzuriš šejha! Vakat je da ideš, Allah ti se smilovao!" I tako smo napustili Fudajla.

DESETO KAZIVANJE

POKAJANJE HABIBA IBN EBU MUHAMMEDA

Ebu Ne'im El-Hafiz kazuje: Uzrok Habibovog okretanja Ahiretu i napuštanje dunjaluka bio je Hasan. Prisustvovao je njegovom predavanju koje je dirnulo njegovo srce. Tako je napustio ono što je radio, uzdajući se u Allaha i zadovoljavajući se Njegovom garancijom. Da bi se iskupio kod Allaha, dž.š., kao sadaku podijelio je 40000 dirhema u četiri navrata. Na početku dana podijelio je deset hiljada i rekao: "Gospodaru moj! Ovo je moja otkupnina. Potom, podijelio je drugih deset hiljada i rekao: "Ovo je iz osjećaja zahvalnosti za uputu!" Zatim je izvadio i trećih deset hiljada i rekao: "Gospodaru moj! Ako nisi primio od mene prvih i drugih deset hiljada, onda primi od mene ovih deset." Na kraju, podijelio je preostalih deset hiljada i rekao: "Gospodaru moj! Ako si primio od mene onih trećih deset hiljada, ovih deset je iz osjećaja zahvalnosti prema Tebi za to."

JEDANAESTO KAZIVANJE

POKAJANJE ZAZANA EL-KINDIJA, PJEVAČA

Pripovijeda se kako je Abdullah ibn Mes'ud, radijellahu 'anhu, prošao pored jednog mjesta u okolini Kufe gdje su zalutali mladići zabavljali, pjevali i pili. Među njima bio je i pjevač po imenu Zazan. Pjevao im je i svirao, a imao je lijep glas. Kada je to čuo, Abdullah ibn Mes'ud je rekao: "Kako bi bio divan ovaj glas kada bi učio Allahovu knjigu!" Navukao je odjeću na glavu i prošao pored njih. Zazan je čuo njegove riječi i upitao: "Ko je ovo?" Rekoše mu: "Bio je to Abdullah ibn Mes'ud, ashab Allahovog Poslanika, sallellahu alejhi ve sellem." "Pa šta je rekao?", nastavi Zazan, a ovi mu odgovoriše: "Rekao je kako bi bio divan ovaj glas kada bi učio Kur'an." Zazan ustade sa svoga mjesta, baci 'ud na zemlju i zgazi ga. Zatim požuri za Abdullahom i sustiže ga. Zaveza maramicu oko vrata i zaplaka pred Abdullahom. Abdullah ga zagrli i obojica zaplakaše. Zatim reče Abdullah: "Kako ne voljeti onoga kojeg Allah voli." Zazan se pokajao za svoje grijehe i ostao uz Abdullaha sve dok nije naučio Kur'an. Dosta je naučio i postao jedan od boljih u nauci. Prenosio je hadise od Abdullah ibn Mes'uda, Selmana i drugih.

DVANAESTO KAZIVANJE

POKAJANJE MALIKA IBN DINARA

Kada je Malik ibn Dinar bio upitan o razlozima njegovog pokajanja, rekao je:

Bio sam policajac koji je bio dobro zaglibio u alkohol. Kupio sam vrijednu i skupu robinju, koja mi se veoma sviđala, pa sam je oženio. Rodila mi je kćerku. Mnogo sam je zavolio. Kada je počela puzati još više sam je zavolio. Bili smo veoma bliski. Kada bih pred sebe stavio piće došla bi i povukla me i ja bih ga prosuo. Kada je napunila dvije godine umrla je. Njena smrt veoma me je rastužila. Uoči 15. ša'abana, a bilo je to uoči petka, zaspao sam pijan i nisam klanjao jaciju. Usnio sam da je nastupio Kijametski dan. U sur je bilo puhnuto, a iz mezara sve je proživljeno i okupljeno na jedno mjesto. Među njima sam bio i ja. Iza sebe sam čuo pokret i okrenuo se, a ono, ogroman tamnoputi zmaj otvorenih usta.

Krenuo je prema meni. Trčao sam pred njim bježeći u velikom strahu. Tako bježeći prošao sam pored jednog šejha čiste odjeće i divnog mirisa. Nazvao sam mu selam i on mi je uzvratio. Zamolio sam ga: "Šejh! Zaštiti me od ovog zmaja, Allah te spasio!" Šejh je zaplakao i rekao: "Ja sam slab i on je jači od mene. Ne mogu mu ništa! Ali, ti samo bježi! Možda ti Allah, dž.š., nađe neki izlaz." Pobjegao sam glavom bez obzira. Popeo sam se na jednu od kijametskih šerefa. Primakao sam se Džehennemu i gledao njegove strahote. Zamalo da nisam u njeg' skočio iz straha od zmaja. Neko me je viknuo: "Vrati se! Nije to za tebe!" Glas me je umirio i vratio sam se, ali i zmaj se vratio za mnom. Došao sam do šejha i rekao: "Molio sam te da me spasiš, a ti nisi ništa učinio." Šejh zaplaka i reče: "Ja sam slab, ali bježi prema ovoj planini. U njoj su jamčevine muslimanima, pa ako budeš imao tu jamčevinu, može ti dobro pomoći." Ugledao sam okruglu planinu od srebra sa probušenim otvorima i objješenim zavjesama. Na svakom prozorčiću i vratašcima bila su dva krila od crvenog zlata razdvojena jakutom i biserom. Na svakom krilu bila je zavjesa od svile. Kada sam ugledao planinu okrenuo sam se i potrčao prema njoj, a za mnom je išao i zmaj. Kada sam se približio planini meleki povikaše: "Podižite zavjese! Otvorite krila i ustanite! Možda ovaj jadnik među vama ima jamca koji će ga spasiti od njegovog neprijatelja." Zavjese se digoše, krila otvoriše, a iz tih otvora počeše mi se približavati djeca. Njihova lica bila su kao mjesec. Zmaj mi se, također, približio. Zbunio sam se. Djeca povikaše: "Teško vama! Približite se! Vidite da mu se neprijatelj približio." U skupinama se približiše, kad ono, među njima ugledah svoju kćerka koja je umrla. Kada me je ugledala, zaplakala je i povikala: "Tako mi Allaha, moj otac!" Zatim je pružila svoju nurli šaku kao strijelu i stala ispred mene. Pružila je svoju lijevu ruku prema mojoj desnoj, a ja sam se uhvatio za nju, a svoju desnu ruku pružila je prema zmaju i on se okrenuo i pobjegao.

Zatim, pokazala mi je da sjednem. Kada sam sjeo, ona je sjela u moje krilo i svojom desnom rukom udarila u moju bradu i rekla: "Oče! *"Zar nije vrijeme da se vjernicima srca smekšaju kad se Allah i Istina koja se objavljuje spomene..."* (El-Hadid, 16). Zaplakao sam i rekao: "Kćeri moja! Zar vi znate i Kur'an?" Odgovorila mi je: "Oče moj! Mi ga bolje od vas poznajemo." Pitao sam je da mi kaže nešto o zmaju koji je htio da me uništi, pa mi odgovori: "To su tvoja loša djela! Ojačao si ih i ona su te htjela ugušiti u džehennemskoj vatri." "A ko je šejh kojeg sam sreo u putu?", upitah, a ona odgovori: "To su tvoja dobra djela! Oslabio si ih pa se nisu mogla suprotstaviti tvojim lošim djelima." "A šta radite u ovima

planinama?", upitah, a ona odgovori: "Mi smo djeca muslimana. Živimo ovdje do Sudnjeg dana i čekamo vas da nam dođete pa da vam šefa'at činimo."

U strahu sam se probudio. Ustao sam, prosuo svo piće i razbio posudu. Iskreno sam se pokajao Allahu, dž.š., i zatražio Njegovu milost i oprost. To je bio razlog moga pokajanja.

TRINAESTO KAZIVANJE

POKAJANJE FUDAJLA IBN 'IJADA

'Ali ibn Hašrem prenosi da mu je jedan Fudajlov susjed pripovijedao: "Fudajl ibn 'Ijad bio je hajduk. Jedne večeri izašao je da presretne putnike. Jedna karavana mu se približila, a putnici rekoše: Hajdemo skrenuti u ovo naselje, jer u ovom kraju je jedan hajduk, a ime mu je Fudajl. Fudajl je čuo ove riječi, uplašio se i povikao: "O, ljudi! Ja sam Fudajl! Slobodno prođite! Tako mi Allaha, svim snagama trudit ću se da nikada više Allahu, dž.š., ne zgriješim. Od tada, nije više radio ta zlodjela."

U drugoj predaji stoji da ih je ugostio te noći i rekao: "Vi ste sigurni od Fudajla!" Izašao je i njihovoj stoci donio hranio, pa kada se vratio čuo je kako neko uči: *'Zar nije vrijeme da se vjernicima srca smekšaju kad se Allah i Istina koja se objavljuje spomene...'* (El-Hadid, 16). Čuvši to, Fudajl reče: "Jeste, tako mi Allaha, došlo je vrijeme!" Bio je ovo početak njegovog pokajanja.

Ibrahim ibn El-Eš'as prenosi: Čuo sam Fudajla jedne večeri kako uči suru Muhammed i u plaču ponavlja ovaj ajet: *Mi ćemo vas provjeravati sve dok ne ukažemo na borce i postojane među vama, a i vijesti o vama provjeravaćemo* (Muhammed, 31). Ponavljao je: *A i vijesti o vama provjeravat ćemo!*, a potom, govorio: "Provjeravat ćeš vijesti o nama. Ako budeš provjeravao vijesti o nama, osramotit ćeš nas i našu sramotu javno pokazati! Ako budeš vijesti o nama provjeravao uništit ćeš nas i kazniti." Čuo sam ga da je rekao i ovo: "Okitio si se radi ljudi i njima se dodvoravao. Tako si radio sve dok te nisu upoznali i rekli: 'Dobar čovjek.' Tvoje potrebe su ispunjavali, mjesto ti uvijek ustupali i iz strahopoštovanja te veličali. Ako si takav, ružno li je tvoje stanje!" Čuo sam ga da je rekao: "Ako možeš ostati anoniman, ostani takav! Šta te briga ako te niko ne zna i ako te niko ne hvali. Šta te briga ako te narod kudi, a Allah te hvali."

ČETRNAESTO KAZIVANJE

POKAJANJE BIŠRA EL-HAFIJA

Muhammed ibn Ed-Dejnuri pripovijeda: Čuo sam kad je Bišr ibn El-Haris upitan: "Kakav je bio tvoj početak, jer primjećujem da je tvoje ime među ljudima kao ime vjerovjesnika." Odgovorio je: "Ovo je Allahova blagodat. Šta da vam kažem? Bio sam čovjek sa mnogo mahana poznat po huji. Jednom sam tako šetao i naišao na papir koji je bio na putu. Podigao sam i vidio da na njemu piše: *Bismillahir-rahmanir-rahim.* Obrisao sam ga i stavio u džep. Kod sebe sam imao dva dirhema i to je bio sav novac koji sam tada imao. Otišao sam u jednu radnju i kupio miris ambre i mošusa i namirisao taj papir. Te noći sam zaspao i usnio kako me neko zove: "O, Bišre ibn El-Harise! podigao si naše ime sa puta i namirisao ga. Zato ću ja tvoje ime učiniti lijepim na dunjaluku i na Ahiretu!" I kasnije, bilo je to što je bilo.

PETNAESTO KAZIVANJE

POKAJANJE TRGOVCA IZ BAGDADA ZBOG OGOVARANJA LJUDI

Ebu Abdullah El-Kadi kazuje da mu je njegov otac govorio: Kod nas u Bagdadu bio je jedan trgovac, moj prijatelj. Često sam ga slušao kako govori protiv sufija, a kasnije sam ga vidio kako se s njima druži i daje im sve što ima. Upitao sam ga: "Zar ih nisi mrzio?" Odgovorio mi je: "To ti se samo činilo!" Nije mi bilo jasno, a on reče: "Jednom sam klanjao džumu-namaz. Izašao sam i vidio Bišra El-Hafija kako brzo odlazi iz džamije. Rekoh u sebi: Za ovog kažu da je veliki pobožnjak, a nimalo ne ostaje u džamiji! Ostavio sam sve svoje poslove i krenuo za njim da vidim kuda ide. Otišao je do pekare i kupio hljeba za jedan dirhem. Začudio sam se vidjevši da kupuje hljeb za dirhem. Zatim je otišao do čovjeka koji je prodavao pečenje i kupio pečeno meso za dirhem. Ovo me je još više naljutilo. Nakon toga otišao je u slastičarnu i kupio paluzu za dirhem. Vidjevši sve ovo odlučio sam iznenaditi ga kada sjede da jede i pije. Kada sam vidio da se zaputio u pustinju, pomislio sam da traži zelenila i vode. Pješačio je sve do ikindije, a ja sam išao za njim. Ušao je u selo. U selu je bila džamija, a u džamiji jedan bolesnik. Bišr je sjeo pored njegove glave i poče ga hraniti. Otišao sam da malo obiđem selo. Tamo sam ostao sahat vremena. Kada

sam se vratio pitao sam bolesnika gdje je Bišr, a on mi reče da je otišao u Bagdad. Upitao sam ga kolika je razdaljina između ovog sela i Bagdada, a on mi je odgovorio: "Oko 40 ferseha!" Rekoh: "INNALILLAHI WE INNA ILEJHI RADŽI'UN! Zašto mi je sve ovo trebalo? Sada nemam novca za prijevoz, a nisam u stanju krenuti pješice." Bolesnik mi ponudi da ostanem kod njega dok se Bišr ne vrati. Ostao sam do sljedećeg petka. Bišr je došao u isto vrijeme. Sa sobom je nosio nešto jela za bolesnika. Kade je bolesnik završio, reče mu: "Ebu Nasre! Ovaj čovjek pratio te iz Bagdada i kod mene je ostao od prošlog petka, pa nek se vrati s tobom. Pogledao me ljutito i upitao: "Zašto si me pratio?!" Odgovorio sam: "Pogriješio sam!" "Ustani i kreni!", reče mi. Išli smo skoro do akšama i kada smo se približili reče mi: "Gdje ti je mjesto u Bagdadu?" Odgovorio sam mu, a on mi je rekao: "Idi i ne vraćaj se!" Pokajao sam se Allahu, dž.š., i s njima se sprijateljio. I, evo, i dan-danas sam takav.

ŠESNAESTO KAZIVANJE

POKAJANJE EL-KA'NEBIJA

Jedan kadija prenosi od El-Ka'nebijevog sina iz Basre da je rekao: Moj otac pio je vino i družio se sa pijanicama. Jednog dana ih je pozvao kući. Sjeo je na vrata i čekao ih. Putem je prošao Šu'be na svom magarcu, a ljudi su za njim trčali. Pitao je ko je taj čovjek, pa mu kazaše da je to Šu'be, poznati pripovjedač hadisa.

Ustao je, ogrnut crvenim ogrtačem i obratio se Šu'bi: "Kazuj mi hadis!" "Nisi ti od tih ljudi, pa da ti kazujem hadis!", odgovorio mu je, a ovaj isukao nož i rekao: "Kazuj ili ću te posjeći!" Šu'be je rekao: "Kazivao nam je Mensur od Rib'ija, a ovaj od Ibn Mes'uda da je Poslanik, sallellahu alejhi ve sellem, rekao: "Ako se ne stidiš, radi šta hoćeš.!" El-Ka'nebi je bacio nož i vratio se u kuću. Sakupio je svo piće što je imao i prosuo ga. Rekao je svojoj majci: "Doći će za jedan sahat moji prijatelji. Uvedi ih i nahrani! Kada završe sa jelom reci im šta sam učinio sa pićem, a onda neka idu svojim kućama." Potom, zaputio se u Medinu, bio uz Malika ibn Enesa i od njega prenosio hadise. Zatim se vratio u Basru, a Šu'be je već bio umro. Od njega je čuo samo ovaj hadis.

SEDAMNAESTO KAZIVANJE

POKAJANJE MUNAZILA IBN LAHIKA

Jezid ibn Muhammed Ibn Sinan prenosi od svoga oca, a ovaj od svoga djeda da mu je Hasan ibn 'Ali, radijellahu 'anhu, govorio: Jedne mračne noći sa ocem sam obilazio oko Kabe. Ljudi su već bili pospali, glasovi utihnuli, a moj otac čuo je tužan glas koji govori:

O, Ti, Koji primaš dovu nevoljniku,
Ti, Koji otklanjaš zlo i nedaću svaku,
Tvoji su posjetioci oko Kabe pospali
a neki su i prisebni,
a Oko Tvoje, Ti, Koji sve održavaš
uvijek budno je.
pa, pokloni iz Svog obilja oprost
za grijehe moje.
Ti, Kome se svijet obraća u Haremu,
ako Tvoju milost ne postigne,
onaj, ko je ogrezao u grijehu
pa, ko će onda
grješniku da se smiluje?!

Moj otac mi reče: "Sine! Jesi li čuo glas onoga koji se kaje za grijehe i okreće svome Gospodaru. Potraži ga, pa ako mogneš, dovedi mi ga!" Obilazio sam oko Kabe i našao ga kod Mekam-i Ibrahima dok je klanjao. Rekao sam mu: "Traži te amidžić Allahovog Poslanika, sallellahu alejhi ve sellem. Brzo je završio sa namazom i krenuo za mnom. Došao sam do oca i rekao mu: "Evo čovjeka, oče moj!" Otac ga upita: "Od kojeg si naroda?" Ovaj odgovori da je Arap, a otac ga upita za ime, a on odgovori: "Ja sam Munazil ibn Lahik." Otac ga je ponovo upitao: "Šta je to bilo s tobom?", a on je odgovorio: "Šta može biti sa onim koga su pritisli njegovi grijesi i uništile njegove mahane, koji se nasukao u moru grijeha?!" Moj otac ga je zamolio da mu ispriča svoj slučaj. Počeo je kazivati: "Bio sam mlad i predao sam se uživanju i muzici. Nisam se trijeznio. A moj otac, često mi je govorio savjetujući me: Sine moj! Pripazi se mladalačkih nestašluka i posrtaja! Jer, Allahova srdžba i osveta nikada nije daleko od nasilnika i asije. Što me je više savjetovao, ja sam ga sve više udarao. Jednog dana dugo me je savjetovao, a ja

sam ga snažno udarao. Tada se zakleo Allahom da će otići u Mekku i pored Kabe moliti Allahovo prokletstvo na mene. Konačno, otišao je u Mekku i pored Kabe je govorio:

O, Ti, Kome su došle hadžije,
prešavši silne puteve
iz bliza i iz daljine,
evo, došao sam Ti.
O, Ti, Koji nećeš iznevjeriti
onog koji Ti se obraća dozivajući:
O, Vahidus-Samedu!
Ovo je Munazil,
što neposlušnost mi ne prestaje činiti,
pa uzmi moje pravo
od moga djeteta, o Milostivi!
Nek mu se oduzme Tvojom moći,
strana njegova.
O, Ti, Koji si Svet,
rodio nisi i rođen nisi.

Tako mi Allaha, nije ni završio sa govorom, a mene je pogodilo ovo što vidiš, (otkrivajući svoju desnu stranu koja se već bila sasušila). Kada se vratio kući dugo sam ga molio da mi oprosti moju neposlušnost. Na kraju je rekao da će Uzvišenom Allahu uputiti dovu za mene na istom mjestu gdje me je i proklinjao. Krenuli smo sa devom koja je bila steona. On je jahao, a ja sam išao za njim. Kada smo došli do doline Erak, sa drveta je prhnula ptica i zastrašila devu. Deva je zbacila moga oca. Pao je, glavom udario u kamen i izdahnuo. Na tom mjestu sam ga i ukopao i razočaran nastavio put. Najgore mi je u svemu ovome što ću ostati poznat kao onaj koji je kažnjen zbog neposlušnosti roditeljima." Moj otac mu je rekao: "Došla ti je pomoć!" Klanjao je dva rekata, rukom otkrio njegovu bolesnu stranu i Allahu, dž.š., uputio dovu ponavljajući je sve dok čovjek nije u potpunosti ozdravio. Moj otac mu je rekao: "Da tvoj otac nije krenuo da Allahu dovu uputi za tebe i to na istom mjestu gdje te je i prokleo, ne bih za tebe dovu Allahu, dž.š., uputio." Hasan je rekao i ovo: Otac nam je često govorio: "Dobro pripazite na dovu roditeljsku! Jer, u njihovoj dovi je i napredak, i blagostanje, i bijeda, i nesreća."

OSAMNAESTO KAZIVANJE

POKAJANJE MLADIĆA KOJI JE OPONAŠAO ŽENE

Jahja ibn Rašid prenosi od Redžaa ibn Mejsura da je rekao: Prisustvovali smo jednom predavanju kod Saliha El-Merrija. Obratio se jednom mladiću zatraživši od njega da uči Kur'an. Mladić je proučio 18. ajet sure El-Mu'min: *I upozori ih na bliski Sudnji dan kada će srca do grkljana doprijeti i popriječiti se, kada nevjernici ni prisna prijatelja ni posrednika neće imati koji će uslišan biti.*

Salih je prekinuo njegovo učenje i rekao: "Kako to da nevjernik ima prisna prijatelja i posrednika, a odgovarat će pred Gospodarem svjetova? Tako mi Allaha, kada bi vidio nevjernike i grješnike, kako ih u lancima vode u Džehennem, gole, bose, pocrnjele u licu, poplavljelih očiju, a njihova tijela se stalno smanjuju i viču: 'Teško nama! Šta nam ovo bi!? Šta nam se ovo desi!? Šta se hoće od nas!?' Meleki ih vode na štapovima od vatre. Nekada ih vuku za lica a nekada ih guraju. Neki vrište i izbezumljeni su. Kada bi ih samo vidio! Strašan je to prizor! Tvoj pogled i tvoje srce ne bi to mogli izdržati. Od strahote i užasa ne bi mogao ići naprijed i kada bi to želio. Zatim je zajecao i počeo vikati: "Ružnog li prizora! Ružnog li odredišta!" Plakao je, a s njim su i prisutni plakali. Tada je ustao mladić iz Uzdekana, koji je na sebi imao ženskih obilježja. Upitao je: "Zar je ovako na Sudnjem danu, Ebu Bišre!?" Salih je odgovorio: "Jeste, tako mi Allaha, bratiću moj, i gore od ovoga! Čuo sam da će vrištati dok ne izgube avaz, pa se neće čuti kao što se ne čuje glas čovjeka na samrti." Mladić na to viknu: "Zaista smo mi Allahovi! Nemaran sam bio prema Njemu u svom zivotu! Iskreno žalim zbog neposlušnosti mome Gospodaru! Iskreno žalim zbog života koji sam protračio na dunjaluku! Potom, zaplakao je, okrenuo se prema kibli i rekao: "Allahu moj! Danas Ti se iskreno obraćam, kajući se zbog svojih grijeha. Kajem Ti se iskrenim pokajanjem u kojem nema nimalo licemjerja i pretvaranja. Pa, prihvati moje pokajanje i oprosti mi ono što sam činio! Oprosti mi moje posrtaje! Smiluj se meni i svakome onome ko me na Ahiret isprati! Obaspi nas Svojom dobrotom i plemenitošću! O, Najmilostiviji Milosniče! Iskrenog nijeta Tebi se vraćam svim svojim bićem! Teško meni, ako ne primiš moje pokajanje!" Zatim, onako skrhan, izgubi svijest. Takvog su ga

i iznijeli. Salih i njegove pristalice obilazili su ga danima, dok nije preselio na Ahret. Mnogo ljudi je prisustvovalo njegovoj dženazi. Plakali su za njim i Allahu, dž.š., dove upućivali za njega. Salih ga se često prisjećao u svojim predavanjima govoreći: "Umro je zbog Kur'ana, zbog vazova i tuge!"

Neki čovjek ga je usnio i u snu ga upitao: "Šta je bilo s tobom?" On mu je odgovorio: "Obasuo me berićet Salihovih dersova, pa sam ušao u okrilje Allahove milosti koja obuhvata sve."

DEVETNAESTO KAZIVANJE

POKAJANJE ŽENE DOK JE ČINILA TAVAF OKO KABE

Muhammed ibn Jezid ibn Hunejjis prenosi od Vuhejba ibn Verda da je rekao: Jednog dana tavafila je jedna žena oko Kabe govoreći: "Allahu moj! Ovosvjetski užici se nestali, a ostale su samo njihove posljedice. Allahu moj! Slavljen neka si! Tako mi Tvoje moći, zaista Si Ti Najmilostiviji! Gospodaru moj! Tvoja kazna je Džehennem." Njena prijateljica joj reče: "Sestrice moja! Da li si danas ulazila u Allahovu kuću?!" Odgovorila je: "Tako mi Allaha, ove moje noge nisu zaslužile ni da obilaze oko Kabe, a kamo li da uđu u nju! Jer, ja dobro znam kuda su i kako hodile."

DVADESETO KAZIVANJE

POKAJANJE JEDNOG ČOVJEKA ZBOG GRIJEHA NJEGOVIH RUKU

Ibrahim ibn Haris pripovjeda: Bio je neki čovjek koji je mnogo plakao. Kada su ga o tome upitali, odgovorio je: "Rasplačem se kada se prisjetim šta sam činio, a nije me bilo stid Onoga Koji me posmatra, niti me je bilo strah Onoga Koji me može kazniti. Odgodio mi je kaznu za Sudnji dan, za dan tuge i žalosti. Tako mi Allaha, kada bih bio u mogućnosti da biram da li da polažem račun i uđem u Džennet, ili, da budem prah, odabrao bih da budem prah."

DVADESET PRVO KAZIVANJE

POKAJANJE DINARA IBN 'AJJARA ZBOG NEPOSLUŠNOSTI PREMA SVOJOJ MAJCI

Prenosi se da je bio jedan čovjek poznat kao Dinar 'Ajjar kojeg je majka stalno savjetovala, ali on savjete nije slušao. Jednog dana prošao je pored mezarja i uzeo jednu istruhlu kost koja se rasula u njegovoj ruci. Pomislio je: "Teško meni! Sutra će ovako i moje kosti biti i moje tijelo će prah postati, a ja danas grijeh činim." Zažalio je zbog griješenja i odlučio se pokajati. Podigao je glavu prema nebu i rekao: "Allahu moj! Tebi predajem svoj slučaj, pa, primi me i smiluj mi se." Zatim se uputio svojoj majci snužden i blijed u licu. Upitao je majku: "Majko! Šta gazda radi svom odbjeglom robu kada ga vrati?" A ona odgovori: "Obuče mu grubu odjeću i ponudi mu slabiju hranu i sputa mu noge i ruke." Zatražio je da se sa njim uradi isto ono što se radi sa odbjeglim robom, želeći da mu Gospodar njegov milost daruje. Njegova majka tako je i učinila. Kada bi nastupila noć plakao je i govorio sam sebi: "Teško tebi, Dinare! Da li ti imaš snage da izdržiš Džehennem? Kako si sebi dopustio da padneš u srdžbu Svemogućeg?" I tako sve do jutra. Jedne noći majka mu je rekla: "Smiluj se na sebe!" A on je odgovorio: "Pusti me da se malo umorim, ne bi li se dugo odmarao! Valja meni dugo i u neizvjesnosti stajati pred plemenitim Gospodarem, ne znajući da li će mi biti naređeno da idem u vječnu hladovinu ili u vječnu patnju. Bojim se patnje nakon koje odmora nema i ukora, nakon kojeg oprosta nema." Majka mu je rekla: "Odmori se malo!" Odgovorio je: "Da se odmorim?! A da li mi garantuješ spas?" Majka mu je uzvratila: "A ko meni garantuje spas?!" "Onda, ostavi me u ovome mom stanju!", odgovorio joj je i nastavio: "Kao da gledam sutra kako tebe, majko, u Džennet vode, a mene u Džehennem!" Tako, jedne noći, dok je učio 92. i 93. ajet sure El-Hidžr: *I tako mi Gospodara tvoga, njih ćemo sve na odgovornost pozvati, za ono što su radili*, dugo je o tome razmišljao. Plakao je i savijao se kao zmija sve dok nije pao u nesvijest. Majka mu je prišla i počela ga dozivati, ali on joj nije odgovarao. Ona reče: "Gdje li ćemo se susresti?" A on joj tihim glasom odgovori: "Ako me ne vidiš na mjestu suđenja na Sudnjem danu, onda upitaj meleka za mene." Zatim duboko udahnu i ispusti dušu. Majka ga okupala, opremila i pozvala ljude na dženazu-namaz. Govorila je: "O, ljudi! Dođite i klanjajte dženazu-namaz koji dušu ispusti iz straha Džehennema!" Do tada nije viđen veći skup i sa više suza.

DVADESET DRUGO KAZIVANJE

POKAJANJE PRELIJEPE ŽENE KOJA JE POKUŠALA ZAVESTI REBI'A IBN HAJSEMA

Grupa ljudi poslala je jednu ženu izvanredne ljepote da pokuša zavesti Rebi'a ibn Hajsema. Ako u tome uspije, obećali su joj 1000 dirhema. Žena je obukla najljepšu odjecu i namirisala se najboljim mirisom, a potom, izašla mu u susret dok je izlazio iz dzamije. Pogledao je u nju i dopala mu se. Krenula je prema njemu otkrivena lica, a on joj je rekao: "Šta bi bilo kada bi groznice obuzela tvoje tijelo i promijenila boju tvoga lica i njegovo blještavilo? Šta bi bilo kada bi došao melek smrti i presjekao tvoju žilu kucavicu? Šta bi bilo kada bi te ispitivali Munkir i Nekir?" Žena je vrisnula i izgubila svijest. Kada je došla svijesti toliko je ibadetila da je onoga dana, kada je preselila na Ahiret, izgledala kao spaljeno stablo.

DVADESET TREĆE KAZIVANJE

POKAJANJE MLADIĆA, KOJI JE PREMA SEBI NEPRAVEDAN BIO, PRED IBRAHIMOM IBN EDHEMOM

Prenosi se da je kod Ibrahima ibn Edhema došao neki čovjek i rekao mu: "O, Ebu Ishak! Bio sam nepravedan prema sebi, pa, kaži mi nešto što će me spriječiti da činim grijeh i što će očisiti moje srce." Ibrahim mu je odgovorio: "Ako prihvatiš pet stvari neće ti škoditi grijeh niti ćete uništiti užitak." Čovjek ga je priupitao: "A koje su to stvari?"

Ibrahim ibn Edhem je rekao: "Prvo: kada htjedneš da se ogriješiš o Allaha, dž.š., nemoj jesti Njegovu opskrbu." "A šta ću onda jesti kada je sve na zemlji Allahovo?", upitao je čovjek, a Ibrahim mu odgovorio: "Hej bolan! Pa je li lijepo da griješiš prema Allahu, dž.š., a jedeš Njegovu opskrbu?" "Nije lijepo!", odgovorio je čovjek i odmah upitao za drugu stvar.

Ibrahim mu je rekao: "Kada poželiš da učiniš grijeh, nemoj hodati po Allahovoj zemlji!" "Ova stvar je teža od prve! Gdje ću onda živjeti kada je sve, između istoka i zapada, Allahovo?!" Ibrahim mu je ponovo rekao: "Pa je li lijepo da griješiš prema Allahu, dž.š., a živiš na Njegovoj zemlji?" "Nije lijepo!", odgovorio je čovjek i odmah upitao za treću stvar.

Ibrahim mu je rekao: "Kada poželiš da učiniš grijeh, a svjestan si da jedeš Allahovu opskrbu i živiš na Njegovoj zemlji, onda nađi mjesto gdje te niko neće vidjeti, pa grijeh učini!" "Ibrahime! Kako je to moguće, kada Allah, dž.š., zna šta kriju naše duše?"

Ibrahim je rekao: "Pa je li lijepo da griješiš prema Allahu, dž.š., a jedeš Njegovu hranu, živiš na Njegovoj zemlji i On te posmatra i gleda šta radiš?" "Nije lijepo!", odgovorio je čovjek i odmah upitao za četvrtu stvar.

Ibrahim je rekao: "Kada dođe melek Azrail da ti dušu uzme, reci mu neka te pričeka dok se ne pokaješ i koje dobro djelo uradiš." Čovjek je rekao: "Neće me poslušati." Ibrahim je odgovorio: "Hej bolan! Pa kada ne možeš da odgodiš Azrilov dolazak do tvoga pokajanja i sigurno znaš da, kada on dođe, nema odgađanja, kako se onda možeš nadati spasu!?" Čovjek je zatražio da mu odmah kaže petu stvar.

Ibrahim je rekao: "Kada ti dođu Zebanije (meleki čuvari reda u Džehennemu) na Sudnjem danu da te povedu u Džehennem, nemoj ići sa njima!" Čovjek mu je rekao da mu to meleki neće dopustiti, a Ibrahim mu je odgovorio: "Pa čemu se onda nadaš!?"

Čovjek je rekao: "O, Ibrahime! Dovoljno je, dovoljno! Od Allaha, dž.š., oprost tražim i Njemu se kajem." Kažu da je Allahu, dž.š., bio pokoran sve do svoje smrti.

DVADESET ČETVRTO KAZIVANJE

POKAJANJE ASIJE I NJEGOVA SMRT NAKON ŠTO JE ČUO JEDAN KUR'ANSKI AJET

Prenosi se od Mensura ibn 'Ammara da je rekao: Odlučio sam krenuti na hadždž. Došao sam do Kufe i jedne mrkle noći izašao napolje. Iznenada sam čuo kako neko glasno viče: "Allahu moj! Tako ti Tvoje Moći i Uzvišenosti, svojim griješenjem nisam želio Tebi se suprotstavljati. Kada sam nepokoran bio, znao sam za Tvoju kaznu, ali, grijeh se desio u čemu mi je pomogla moja nesreća i prevarilo me to što Si prikrio moj grijeh. Uporan sam bio u grijehu prema Tebi i iz svog neznanja Tebi sam se suprotstavio. Ti imaš i dokaz protiv mene, pa ko će me sada od kazne spasiti? Za čije uže da se uhvatim kada Tvoje uže pukne? O, mladosti! O, mladosti!"

Nakon što je to završio proučio sam 6. ajet sure Et-Tahrim: ... *Vatre čije će gorivo ljudi i kamenje biti, i o kojoj će se meleki strogi i snažni brinuti.* Zatim sam čuo snažan pokret i poslije toga ništa više nisam čuo. Produžio sam svojim putem. Sutradan sam nastavio svoje putovanje i vidjeh dženazu. Pitao sam jednu nepoznatu staricu o mejjitu i ona mi reče: "Ovaj čovjek, neka mu dragi Allah da ono što je zaslužio, jučer je prošao pored moga sina dok je klanjao i proučio ajet iz Kur'ana, a kada ga je čuo moj sin, ispustio je svoju dušu.

DVADESET PETO KAZIVANJE

POKAJANJE IDOLOPOKLONIKA I NJEGOVO PRIHVATANJE ISLAMA

Prenosi se od Abdul-Vahida ibn Zejda da je rekao: Bio sam na brodu kad nas je vjetar usmjerio prema jednom ostrvu. Na tom ostrvu naiđosmo na čovjeka koji se klanjao kipu. Pitali smo ga: "Čovječe! Koga to obožavaš?" On rukom pokaza prema kipu, a mi mu rekosmo: "I mi na brodu imamo takvo nešto, ali to ništa ne vrijedi, niti je božanstvo da ga obožavamo." On upita: "A koga vi obožavate?" "Allaha!", odgovorismo.

Pitao nas je za Allaha, a mi mu rekosmo da je Allah Onaj čije Prijestolje je na nebesima i vlast na Zemlji, a Njegova odredba stiže i žive i mrtve. Pitao nas je o tome kako smo došli do te spoznaje, pa mu rekosmo da nam je Uzvišeni Allah poslao časnog Poslanika koji nas je o Njemu obavijestio.

Pitao nas je o tome šta je taj Poslanik uradio, a mi smo mu rekli da je izvršio svoju misiju, prenio Allahovu Poruku, a potom, Allah, dž.š., ga je uzeo k Sebi. Zatim je pitao da li je taj Poslanik ostavio kakav dokaz? Kazali smo mu da je ostavio Allahovu Knjigu, a on je zatražio Knjigu rekavši da bi takva knjiga trebala biti dobra. Kada smo mu donijeli mushaf, rekao je da on to ne poznaje.

Uzeli smo mushaf i proučili mu jednu suru. Dok smo mi učili suru on je plakao, a zatim rekao da ne treba griješiti prema onome čiji je ovo govor.

Tako je prihvatio islam. Poveli smo ga sa sobom, podučili ga islamskim propisima i nekoliko sura iz Kur'ana. Kada je nastupila noć i kada smo klanjali jaciju legli smo spavati, a on nas je upitao: "Ovaj Bog na kojeg ste me uputili, kada nastupi noć, spava li?" Kazali smo mu da je Allah Svevišnji, da sve održava i da ga ne obuzima san, a on je rekao: "Kakvi ste

vi, onda, robovi? Spavate, a vaš Gospodar ne spava?" Svidjele su nam se ove njegove riječi. Kada smo stigli u Abadan rekao sam prijateljima: "Ovaj je skoro svim srcem primio islam. Sakupili smo novaca i dali mu, a on upita: "Šta je ovo?" Rekli smo mu da ima šta trošiti. Rekao nam je: "La ilahe illellah! Uputili ste me na put kojim ne hodite. Ja sam na otocima obožavao kipa i nije me Allah napustio, pa zar da me napusti sada kada sam Ga spoznao?"

Nakon nekoliko dana rečeno mi je da je na samrti. Posjetio sam ga i upitao: "Imaš li kakvu potrebu?", a on mi odgovori: "Sve moje potrebe izvršio je Onaj Koji vas je poslao k meni na ostrvo."

DVADESET ŠESTO KAZIVANJE

POKAJANJE KRADLJIVCA PRED MALIKOM IBN DINAROM

Priča se da je kradljivac provalio u kuću Malika ibn Dinara i ništa nije našao da ukrade. Malik, koji je bio na namazu, primijetio je lopova i brzo završio sa namazom, a potom, nazvao mu selam i rekao: "Brate! Allah ti se smilovao! Ušao si u moju kuću i ništa nisi našao. Tako mi Allaha, nećeš izaći iz moje kuće, a da ništa ne poneseš." Ustao je, uzeo posudu sa vodom i rekao lopovu da uzme abdest i klanja dva rek'ata. Rekao mu je da će tako izaći sa boljom stvari od one koju je tražio. Lopov je to prihvatio. Uzeo je abdest i klanjao dva reka'ata. Kada je završio, upitao je Malika da li može klanjati još dva rekata, a Malik mu je odgovorio: "Klanjaj koliko ti je Allah odredio da klanjaš!" Lopov je tako klanjao do sabaha. Ujutro, Malik mu je rekao: "Izađi, pravovjerni!", a on je odgovorio: "Mogu li ostati još danas, jer, zanijetio sam da postim danas?" Malik mu je odgovorio da može ostati koliko mu je volja. Tako lopov ostade kod Malika nekoliko dana. Dane je provodio u postu, a noći u namazu. I kada je htio da ode Maliku je izrazio želju za pokajanjem, a Malik mu je rekao: "To je u Allahovoj moći." Lopov se iskreno pokajao. Kada je izašao od njega, susreo ga je drugi lopov i rekao mu: "Izgleda da si našao pravu riznicu!", a on mu odgovori: "Brate! Našao sam Malika ibn Dinara. Otišao sam kod njega u namjeri da ga pokradem, a on je pokrao mene. Pokajao sam se Uzvišenom Allahu!

DVADESET SEDMO KAZIVANJE

POKAJANJE PIJANICE DOVOM MENSURA IBN 'AMMARA

Jednog dana neki pijanica pozvao je svoje prijatelje. Kada su došli, dao je svom slugi četiri dinara i poslao ga da kupi nešto voća. Na putu sluga prođe pored poznatog pobožnjaka Mensura ibn 'Ammara koji je govorio: "Ko će dati četiri dinara siromašnom strancu, a ja ću, za njega, Allahu, dž.š., uputiti četiri dove. Sluga mu dade sva četiri dinara, a Mensur ga upita šta želi da spomene u dovi. Sluga mu reče: "Imam ljutog gazdu i želio bih ga se riješiti; volio bih da mi Allah, dž.š., vrati četiri dinara; volio bih da Allah, dž.š., oprosti mome gazdi; i želio bih da Allah, dž.š., oprosti meni, mome gazdi, tebi i onim ljudima."

Mensur ibn 'Ammar zamoli Allaha, dž.š., za ove stvari, a sluga se vrati gazdi koji je bio veoma ljut. Upitao ga je zašto je zakasnio i gdje je voće, a sluga mu je ispričao kako je sreo Mensura i kako mu je dao sva četiri dinara za četiri dove. Gazda se malo umirio i upitao ga koje su mu bile dove. Rekao mu je da je tražio oslobađanje od robstva, a gazda mu je rekao: "U ime Allaha, slobodan si!"

Kada mu je kazao za drugu želju, gazda mu je rekao: "Imaš 4000 dinara!"

Kada mu je kazao za treću želju, gazda je klimnuo glavom, zaplakao i rukom zgrnuo čaše napunjene alkoholom i porazbijao ih, rekavši: "Allahu se kajem i nikada se grijehu više ne vraćam!"

Potom, upitao je slugu za njegovu četvrtu želju, a on mu je rekao: "Da Allah, dž.š., oprosti meni, tebi i ovim ljudima!" Gazda je na to rekao: "Ja tu ništa ne mogu uraditi! To je za Onoga Koji prašta i milostiv je!"

DVADESET OSMO KAZIVANJE

POKAJANJE ABDUL-VAHIDA IBN ZEJDA

Prenosi se da je Mudar El-Kari' učio kur'anski ajet: *Ovo je Naša Knjiga koja protiv vas istinito govori*, pa je zaplakao. Abdul-Vahid ga je čuo i izgubio svijest. Kada je došao sebi, rekao je: "Tako mi Tvoje moći i uzvišenosti, neću više griješiti prema Tebi!" Potom, čuo je učača kako uči: *A ti, o dušo smirena, vrati se Gospodaru svome zadovoljna, a i On tobom*

zadovoljan (El-Fedžr, 27-28). Ponovio je ove ajete i rekao: "Koliko puta da kažem: *Vrati se!?*" Zatim je ponovo izgubio svijest zbog straha od Allaha, dž.š., i Njegove kazne. Pokajao se Allahu, dž.š., i poslije je ispravno živio. Istinu kaže Uzvišeni Allah: *Da ovaj Kur'an kakvom brdu objavimo, ti bi vidio kako je strahopoštovanja puno i kako bi se od straha pred Allahom raspalo* (El-Hašr, 21).

DVADESET DEVETO KAZIVANJE

POKAJANJE SLUŠKINJE HIŠAMA IBN ABDUL-MELIKA

Muhammed ibn Abdur-Rahman El-Hašimijj prenosi od svoga oca da je kod Hišam ibn Abdul-Melika spomenuta djevojka, po imenu Gadid, koja je živjela sa starateljima. Bila je poznata kao djevojka izvanredne ljepote i lijepog odgoja. Lijepo je učila Kur'an i bila veoma pametna, a kazivala je i poeziju. Hišam ibn Abdul-Melik poručio je namjesniku Kufe da obavi razgovor sa njenim starateljima, te da mu je što je prije moguće pošalje. Namjesnik je odmah poslao ljude njenim starateljima i platio im za djevojku 200.000 dirhema i bašču hurmi koja je godišno davala prihod od 500 miskala. Potom, spremio ju je Hišamu, a on ju je smjestio u posebne odaje i odredio joj sluškinje. Naredio je da joj se kupi odjeća, nakit i kućne potrebštine.

Tako, jednog dana, osamio se s njom na balkonu, a ona je sve namirisala i lijepo uredila. Prepričavali su zanimljive događaje iz prošlosti, kad se začu vika. Hišam se podiže, kad ono dženaza. Ljudi su nosili tabut, a iza njih išle su žene naričući. Jedna od njih je govorila: "O, ti koga na tabutu nose! Ponijeli su te na mezarje, gdje ćeš biti spušten u kabur i ostati sam, na tabutu usamljen! O, nošeni! Da li si od onih koji govore onima koji nose: 'Požurite sa mnom!', ili si od onih koji govore: 'Vratite me! Kuda me nosite!?'" Hišamove oči se ispuniše suzama. Zaboravio je na uživanje i ljepotu u kojoj se nalazio. Tada je rekao: "Smrt je najbolji vaiz!" A ona je oborila pogled i razočarano rekla: "Ova narikača mi srce istrga!" Hišam je nastavio: "Stvar je ozbiljna!" Pozvao je slugu, sišao sa balkona i otišao. Ona je ostala na balkonu i zaspala. U snu joj je došla osoba i rekla joj: "Jesi li ti ona koja zavodi svojom ljepotom i svojim pokretima? Šta ćeš onda kada se puhne u rog i kada mezari ispreturani budu, i kada svi iz njih na mjesto okupljanja krenu i vide svoja djela koja su činili?" Probudila se sva prestravljena. Pozvala je jednu od svojih sluškinja i naredila joj da pripremi vodu za kupanje. Nakon toga, sa sebe je skinula skupocjenu i lijepu odjeću

i nakit. Ušla je kod Hišama dok je sjedio sa svojim ljudima, a on nije želio da je tu vidi. Međutim, ona je rekla: "Ja sam Gadid, tvoja sluškinja! Došla mi je opomena koja me je prestravila. Ono što si želio od mene, dobio si. Zato, sada me oslobodi ovodunjalučkog ropstva!" Hišam je rekao: "Velika je razlika između ta dva ropstva! Idi! Ti si, u ime Allaha, slobodna! Kuda si namjerila?" Odgovorila mu je da ide u Mekku, u Bejtullah. Hišam joj je potvrdio da može ići i da je u tome niko neće spriječavati.

Izašla je iz halifinog dvorca, bez ičega, bježeći od dunjaluka i tragajući za Ahiretom. Kada je došla u Mekku nastanila se u neposrednoj bizini Ka'be. Vrijeme je provodila posteći i klanjajući, a izdržavala se novcem koji je zarađivala tkajući. Kada bi nastupila noć, tavafila je oko Ka'be, a potom odlazila u svoju sobu i Allahu, dž.š., dovu činila: "O, Allahu moj! Ti si moja nada! Omogući mi da postignem ono što želim, uljepšaj moje mjesto povratka i nagradi moju pokornost." Tako je ibadetila sve dok noć i dan nisu promjenili boju njezine kože; dugo stajanje u namazu njezino tijelo; dugotrajno plakanje njezine oči; i dok tkanje nije istrošilo njezine jagodice na prstima. Tako je i preselila na Ahiret, Allah joj se smilovao.

TRIDESETO KAZIVANJE

POKAJANJE ŠEKIKA EL-BELHIJA

'Ali ibn Muhammed pripovjeda: Moj djed imao 300 sela, a na dan kad je umro, nije se imalo čime kupiti ćefine da se umota u njih. Sve je podijelio kao sadaku. Jednom, još dok je bio momak, otišao je u trgovinu u zemlje Turaka. Tako je naišao na narod koji se zvao Haluhijje, a obožavali su kipove. Ušao je u kuću gdje su držali kipove, a njihov alim bio je obrijane glave i brade, odjeven u odjeću jarko crvene boje. Šekik mu je rekao: "Ovo što vi radite nije dobro! Ti i ovi tvoji obožavate kipove pored Gospodara, Stvoritelja, Kome ništa nije slično. Njemu pripada i ovaj i onaj svijet! On je Svemoćan i svemu opskrbu daje." Čuvar mu je rekao: "Tvoje riječi nisu u skladu sa tvojim djelima." "A kako to?", upitao je Šekik, a ovaj mu odgovorio: "Tvrdiš da imaš Gospodara koji je Svemoćan, a čak ovamo si došao da tražiš opskrbu. Da je tako kako ti govoriš, Onaj Koji ti daje obskrbu ovdje, dao bi ti je i tamo. Tako bi uštedio muku i trud." Poslije bi Šekik govorio: "Povod mom asketizmu bile su riječi Turčina." Kada se vratio sa tog putovanja, sav svoj imetak podijelio je kao sadaku i posvetio se nauci i istraživanju.

TRIDESET PRVO KAZIVANJE

POKAJANJE ME'MUNA

U svome djelu *Zuhdu-l-muluk*, Ibrahim ibn El-Džunejd prenosi od Saliha ibn Abdul-Aziza da je rekao: Pričao mi je moj amidža Abdul-Hamid ibn Muhammed:

Me'mun je mnogo volio svog sina 'Alija. Davao mu je prednost nad ostalom djecom. A 'Ali je, uistinu, bio veoma lijep, odgojen i elokventan. Kada god bih ušao u kuću otišao bih do njega i poselamio ga, a on je bio stidan i veoma ljubazan. Nije u sebi imao nimalo oholosti niti arogancije. Šalio se sa svojim slugama i lijepo postupao sa onima sa kojima je sjedio. Nikoga darežljivijeg, doborćudnijeg i dobrodušnijeg moje oči nisu vidjele. Kada god bih ga ugledao dugo nisam pogleda sa njega skidao zbog njegove ljepote i dobrote. Njegov štićenik Šakir, pričao mi je o povodu njegovog povlačenja od ovog svijeta:

Jednog vrelog ljetnog dana puhao je vruć vjetar. 'Ali je bio u vojnom šatoru kada mu je došao sluga Jumn i rekao mu: "Gospodine! Zapovjednik pravovjernih te zove na ručak! Sofra je postavljena i on te očekuje." 'Ali je odgovorio: "Ma, ova vrućina me razara! Mrzim izlazak po ovoj vrelini. Nego, idi ti njemu i reci mu kako si me našao da spavam." Otišao je, ali ubrzo se vratio. Halifa mu je naredio da uđe kod njega i probudi ga, jer bez njega nije mogao ni sekunde. On je ustao, ali mu nije bilo drago. Pridružio se jelu, a nakon toga, halifa je ostao da sjedi sa svojim saradnicima. 'Ali je ustao i krenuo u svoj šator. Naredio je da mu se pripremi mjesto sa pogledom na rijeku Tigris. Na to mjesto donijeli su vodu, led i mirise. Sjeo je na udobno sjedište posmatrajući prolaznike i rijeku. Pozvao je sluge i prijatelje. Dok je tako sjedio, ugledao jednog hamala. Na sebi je imao kratak bijeli i izhabani haljetak od čohe, a ispod njega nije imao košulju, niti pantalone. Noge je omotao nekom krpom radi vrućine i obukao poderane papuče, a na glavi je imao kapuljaču. Došao je do rijeke i sjeo u jedan čamac. 'Ali ga je svo vrijeme posmatrao ne skidajući pogled sa njega. Potom, vidio ga je kako je skinuo krpe i papuče sa nogu i zagazio u vodu. Oprao je noge i rashladio se, a zatim se vratio na svoje mjesto na obali. Izvadio je svoj zavežljaj i iz njega uzeo nekoliko različitih kosti na kojima je bilo malo mesa i drvenu posudu.

U posudu je nasuo vodu i u nju stavio kost. Potom, izvadio je malu kesu u kojoj je bila so i posolio je hljebu. Izvadio je i malo majčine dušice i sačekao dok se kost s mesom nije natopila vodom. Zatim je savio noge, sjeo na pijesak, proučio bismillu i počeo jesti sa velikim apetitom, kao što jede svaki čovjek željan hrane. I pored svega, on zahvaljuje Allahu. 'Ali ga je i dalje posmatrao. Kada je završio oprao je posudu i vratio je u zavežljaj sa ostatkom koščica i mesa. Zatvorio je i kesicu sa solju i vratio je u zavežljaj. Primakao se rijeci i rukama zahvatio vode, napio se i rekao: "Allahu moj i Zaštitniče moj! Zahvaljujem Ti na ovim blagodatima koje si mi darovao! Tebi pripada hvala za Tvoje dobročinstvo prema meni. Tebi pripada sva hvala i zahvala." Zatim je spustio glavu na torbu u kojoj je nosio teret i prilegao jedan sahat. Potom, ustao je, uzeo abdest i pripremio se za podne-namaz. Vidjevši sve to, 'Ali je naredio slugama koji stajali pored njega da mu dovedu onog čovjeka i da donesu njegovu torbu i posudu. Upozorio ih je da lijepo sa njim postupaju dok ga budu vodili. Sluga je otišao do njega i sačekao dok ovaj nije završio namaz. Zatim mu je rekao da krene sa njim kako bi prenio neke stvari u halifinom dvoru. Ovaj mu je rekao da potraži nekog drugog, jer on je umoran. Sluga je insistirao da krene sa njim govoreći mu da razdaljina nije velika, a i da je teret lahak. Međutim, čovjek mu je odgovorio: "Dragi moj! Znam ja to, ali ipak ti potraži drugoga! Poštedi me toga, jer ne volim ulaziti u taj dvor!" Sluga je, potom, nastupio oštrije: "Ipak ćeš morati sa mnom; ili sam ustati ili ću te ja ponijeti." Hamal je ustao, zaprtio torbu i ponio posudu učeći kur'anske ajete: *Ne volite nešto, a ono može biti dobro za vas!* (El-Bekare, 216); *Moguće je da je baš u onome prema čemu odvarnost osjećate Allah veliko dobro da!* (En-Nisa', 19).

Sluga ga je uveo u dvorac, a zatim doveo, onakvog kakav i jeste, pred 'Alija. Rekao mu je da sjede, a 'Alijevi prijatelji u čudu su gledali šta se dešava. Rekli su mu: "Ko je on da mu kažeš da sjede među nas, a pogledaj kako je prljav?" 'Ali je ušutkao svoje prijatelje, a potom rekao hamalu: "Da li si dostojan sijela sa nama?" Hamal je odgovorio da jeste. 'Ali ga je upitao čime se bavi, a on mu je odgovorio: "Kao što vidiš, nosač." "Koliko članova porodice imaš i izdržavaš?", pitao je 'Ali, a hamal mu je odgovorio: "Sve nas Uzvišeni Allah izdržava, a imam majku koja je paralizovana i slijepu sestru." Potom ga je upitao za ženu i djecu. Odgovorio je da nije oženjen. "Koliko zaradiš?",

pitao ga je 'Ali. Odgovorio je: "Onoliko koliko mi je propisano. Ne prođe nijedan dan, a da nemamo dovoljno iz Allahove milosti."

Na pitanje kako izdržava nositi svaki dan, hamal je odgovorio: "Kada klanjam sabah-namaz, izađem da radim do podne. Zatim od podne do ikindije odvojim vrijeme za sebe i svoje potrebe, a poslije ikindije-namaza odmaram se do mraka.

"A zar se ne odmaraš noću?", upitao je 'Ali, a hamal mu je odgovorio: "Kada bih se odmarao noću, na Sudnjem danu bih ostao siromah, bez ičega." 'Ali je shvatio o čemu govori hamal.

Upitao ga je: "Vidio sam te kako sam jedeš. Zašto ne jedeš sa majkom i sestrom?", a hamal mu je odgovorio: "One poste i ja večeram sa njima kada one večeraju."

'Ali mu je rekao da izvadi kosti iz zavežljaja! Otvorio je zavežljaj i iz njega izvadio crnu, bijelu i crvenu kost. 'Ali ih je gledao neko vrijeme razmišljajući, a potom je zatražio od Šakira da mu donese 5000 dirhema kako bi ih dao hamalu da mu se nađe i bude na pomoći. Međutim, hamal je odgovorio: "Ne treba mi novac! Nemam nekih potreba!" 'Alija ga je dugo nagovarao da ih uzme, ali on je to odbio. Zatim mu je rekao da ga nešto treba. Rekao mu je da je to veoma važno, uzeo ga za ruku i uveo u sobu. Rekao mu je: "Evo vidiš kakvo je moje stanje. Znaš ko sam i šta sam i vidiš sve ove dunjalučke blagodati i uživanja. Zamoli Allaha, dž.š., da zanemarim dunjaluk i zavolim Ahiret." Hamal mu je odgovorio: "Dragi moj! Nisam ja kod Allaha na tako visokoj deredži. Ali znam da su mudri ljudi kazali: 'Ako se nečega bojiš, kloni ga se! Svakog dana odredi sebi neko dobro djelo koje ćeš redovno činiti. Ako to učiniš dobit ćeš, s Božijom pomoći, jaku volju da to činiš. Ne ostavljaj današnji posao za sutra i nemoj se opterećivati sa nečim što ne možeš izdržati! Često se prisjećaj smrti, jer sjećanje na smrt umanožava ono što je malo i umanjuje ono što je mnogo. Allaha se boj, pokoravaj Mu se i kloni se Njegovih zabrana!" Potom, podigao je ruke i klimnuo glavom. Oči su mu se napunile suzama i on poče moliti: "O, Ti Koji Si svojom moći podigao nebesa, i Zemlju svojom voljom pokrenuo, i stvorenja Svojm voljom stvorio, i na Svom Aršu svojom moći bivaš! O, Vladaru svih! O, Silni nad silnima, Vladaru svjetova, Vladaru Sudnjeg dana! Molim te Tvojom milošću, dobrotom i moći da iščupaš ljubav prema dunjaluka iz srca ovoga Tvog roba 'Alija! Uputi ga na činjenje djela koja će ga približiti Tvome zadovoljstvu, a udalji ga od grijeha!

Neka naš i njegov završetak bude onako kako bi Ti to želio, o, Premilostivi!"

'Alijeve oči se ispuniše suzama i on snažno zaplaka. Zatim je rekao nosaču: "Kad bi samo htio nešto od nas uzeti!" Odgovorio je: "Ne želim ništa! Jedino bih volio da me što prije pustiš." Naredio je da ga puste i tako hamal ode. 'Ali se vratio među svoje društvo razmišljajući, a već je osjećao umor. Okrenuo se svojim prijateljima i rekao: "Narode! Kada biste vidjeli šta jede Zapovjednik pravovjernih, i kakva mu se raznovrsna djela donose i odnose." Zatim je počeo nabrajati i opisivati tu raznovrsnu hranu. Potom je rekao: "Kada biste vidjeli hrahu koja se pripravlja od brašna, kako je samo čista, dobra i ukusna." Zatim je počeo opisivati šta se sve i kako pripravlja: topla i hladna jela, saftali i suha jela i slatka jela, a ovaj nosač, vidjeli ste njegovu hranu i posudu od palminog drveta iz koje jede. Klimnuo je glavom i izvjesno vrijeme prstom čarkao po prostirci. Potom je pozvao slugu i naredio mu da ode do bibliotekara i donese mu knjigu o životu Omera ibn El-Hattaba, radijellahu 'anhu. Ovaj mu je donio knjigu, a on ju je otvorio i počeo gledati, a zatim rekao svojim prijateljima: "Poslušajte šta je jeo Omer ibn El-Hattab: žilavo meso od deve skuhano u vodi i soli i hljeb od neprosijanog ječma. Jednom mu je neko rekao: 'Zapovjedniče pravovjernih! Mogao bi jesti i bolju hranu od ove! Uzvišeni Allah otvorio je muslimanima Svoje riznice.' On je na to odgovorio: 'Ah! Uzvišeni Allah mahanisao je narodu u njihovom jelu ovim ajetom: *Vi ste svoje dobro potrošili na dunjaluku!* (El-Ahkaf, 2).'" Dok im je čitao o životu Omera ibn El-Hattaba njegove oči bile su pune suza. Kada je završio rekao je slugi da ode do bibliotekara i donese mu knjigu o životu Omera ibn Abdul-Aziza. Kada mu je donio knjigu, prihvatio ju je i počeo čitati, a nakon toga rekao: "Neka Allah, dž.š., prokune stomak zbog kojeg će se njegov vlasnik kajati na Sudnjem danu. Pogledajte Abdullaha ibn Omera, koji je ukras među djecom ashaba! Želio je grožđe, ali ga nije okusio. Zatim, Se'id ibn Musejjeb, ukras među tabi'inama, rekao je: 'Volio bih da mi je Allah, dž.š., dao hranu u kamenčićima, jer, stid me je koliko puta sam otišao u zahod.' Zatim Reb'i ibn Hašim. Želio je slatko jelo od datulja s maslom i škrobom, ali ga nije okusio. Zatim Malik ibn Dinar, pa ovaj, pa onaj..., spominjao ih je tako, a oči su mu bile pune suza." Nakon toga je rekao: "Svaki čovjek poželi neku hranu. Međutim, ovi to nisu uzeli na ovom svijetu, kako bi to mogli imati na Vječnom svijetu. Prodali su nešto malo, a zauzvrat, dobili su mnogo. Ostali su ustrajni i strpljivi na dunjaluku, a postigli su ono što su željeli.

Otišli su sa dunjaluka praznih želudaca, gladni, goli i bosi. Zato zemlja nije mogla jesti njihovo salo ni meso. Njihova koža se osušila na njihovim kostima i venama." Potom je rekao: "Ova ruka zajedno sa tijelom odhranjena je jelom i pićem kojim sam vam ga opisao, a ova ruka će strhnuti u zemlji isto kao i ruka nosača." Suze su lile niz njegove obraze. Glasno je zaplakao, a mi smo mu stajali iznad glave. Viknuo je: "Slugo! Nosi ovaj muzički instrument! Allah, dž.š., ga prokleo! On najviše umrtvljuje srca i donosi štetu i bijedu." Odnijeli su muzički instrument i svi se razišli. 'Ali je ostao sam razmišljajući ne dozvoljavajući nikome da mu uđe. Kada je prošao jedan dio noći, pozvao me: "Šakire! Dođi ovamo!" Kada sam ušao kod njega, rekao mi je: "Ti si zadužen za blagajnu i čuvaj je sa svim što je u kući, a ja idem svome Sejjidu (Gospodaru)." Mislio sam da namjerava otići kod svoga oca. Ogrnuo se čaršafom, na noge obukao papuče klaparuše i izašao govoreći: "Neka me niko sa svijećom ne prati!"

Izašao je, a sa njim bio i mali dječak i niko više od posluge. Sutradan, dječak se nije pojavio sve dok sunce nije dobro odskočilo. Upitao sam ga za 'Alija, a on mi je rekao: "Nije ušao u kuću Zapovjednika pravovjernih, nego se zaputio prema Tigrisu. Rekao mi je da ne idem dalje tako da ne znam kuda je otišao. Samo, vidio sam da je stao sa jednim mornarom, dao mu nekoliko dinara i rekao mu kako ima jedan važan posao u Vasitu." Međutim, nije krenuo u Vasit, nego u Basru. Prerušio se i obukao krutu odjeću na onu nježnu kožu. Kupio je posudu kao onu kod nosača i stavio je na leđa. Radio je koliko mu je bilo potrebno da se prehrani. Sve je nosio na glavi i nije odbijao ono što mu se nudilo. Po danu je postio noseći na glavi, a noću je klanjao. Hodao je bos, a noge su mu bile pune rana. Naćao je u džamijama, svake noći u drugoj, kako ga ne bi prepoznali.Tako je radio i Allahu ibadet činio godinama. A Halifa, kada je saznao šta je ovaj uradio, pisao je svim svojim namjesnicima da ga traže i da odrede ljude koji će ga tražiti. Međutim, nije ga mogao naći. 'Ali se razbolio u jednoj džamiji i njegovo stanje se promjenilo. Kada se njegovo stanje još pogoršalo, iznajmio je sobu u jednom prenoćištu u Basri. Pošto je shvatio da mu se približio kraj, pozvao je vlasnika prenoćišta i dao mu svoj prsten i zapečaćeno pismo. Rekao mu je: "Kada umrem otiđi kod vašeg namjesnika, pokaži mu moj prsten i kaži mu gdje sam i predaj mu ovo pismo." I preselio je, Allah mu se smilovao. Nakon toga, vlasnik ga je prekrio i otišao do namjesnika i zatražio da ga puste unutra. Pokazao je

namjesniku prsten, a on, prepoznavši ga, upitao je gdje se nalazi vlasnik prstena. Ovaj je odgovorio da je mrtav i da se nalazi u prenoćištu. Potom, dao mu je pismo na kojem je pisalo: Ne otvara ga niko osim Me'muna, Zapovjednika pravovjernih.

Namjesnik je otišao do hana i prenio tijelo do svoga dvorca. Namirisao ga je sa mošusom, umotao u lijepo egipatsko platno i poslao ga rijekom do Me'muna. Napisao mu je pismo u kojem ga je obavijestio o svemu šta se desilo i da ga je našao na podu u jednoj sobi u hanu; pod sobom nije imao postelje niti je ko pored njega plakao; bio je prekriven, zatvorenih očiju, nurli lica i lijepog mirisa. Poslao mu je njegov prsten i pismo. Kada je pismo došlo Me'munu i kada je tijelo 'Alija bilo unešeno, otkrio je njegovo lice, bacio se na njega počeo ga ljubiti i plakati. U kući je nastala vriska i plač. Me'mun je otvorio pismo i počeo čitati: "Zapovjedniče pravovjernih! Prouči suru El-Fedžr do 14. ajeta i razmisli malo o njoj! Znaj da je Allah, dž.š., sa onima koji Ga se boje i koji su dobročinitelji." Me'mun je, potom, naredio da ga ogasule i umotaju u kefine. Ponijeli su ga na mezarje, a Me'mun je išao iza dženaze. Obavili su dženazu i spustili ga u kabur. Kada su sluge izašle iz kabura, Me'mun se nadnio nad kabur i rekao: "Sine moj! Allah ti se smilovao i ispunio ti želju i nadu! Nadam se da te je Allah, dž.š., usrećio i da ću od tebe imati koristi. Bio si divno dijete! Neka te Allah, dž.š., sastavi sa mojim rođakom Mustafom, sallellahu alejhi ve sellem, a meni neka podari sabur." Zatim je naredio da počnu zagrtati mezar. Sluge prvo poredaše tahte, a zatim počeše zagrtati mezar. Me'mun je stajao, a po njemu je padala prašina. Sluge su sa njega maramom skidali prašinu, a on je rekao: "Sklonite se! 'Alija zatrpavate zemljom, a sa mene skidate prašinu!?" Zatim je rekao: "Allahu moj! Učvrsti ga sa čvrstim govorom! Ti si mi svjedok da sam sa njim bio zadovoljan, o Najmilostiviji Milosniče!" Pismo je bilo u njegovim rukama i nije ga ispuštao. Pozvao je Muhammeda ibn Sa'da Et-Tirmizija i naredio mu da uči suru El-Fedžr. Et-Tirmizi je učio, a Me'mun plakao sve dok nije došao do 14. ajeta: *Jer, Gospodar tvoj je, zaista, u zasjedi!* Tada je prestao plakati. U njegovo ime podijelio je hiljadu hiljada dirhema. Naredio je da se otvore zatvori i oslobode zatvorenici. Također, naredio je namjesnicima da pravedno postupaju sa podanicima i da svakome vrate njegovo uzurpirano pravo. Klonio se mnogih stvari. Kada god bi se sjetio 'Alija, plakao je. Bio je potišten i nije se odavao užicima, niti ovosvjetskim ljepotama. Posjećivao je dersove fakiha koji su ga na sabur upućivali. Tako je proveo ostatak svoga života, Allah mu se smilovao.

TRIDESET DRUGO KAZIVANJE

POKAJANJE MUSAA IBN MUHAMMEDA IBN SULEJMANA EL-HAŠIMIJA

Prenosi se od Muhammeda ibn Semaka da je rekao:

Musa ibn Sulejman El-Hašimijji najbolje je i najbezbrižnije živio od sve svoje braće. Sebi je dopuštao sve vrste užitaka, od jela, pića, odjeće, mirisa, sluškinja i sluga. Uživanje mu je bilo osnovna preokupacija. A bio je lijep mladić. Njegovo lice je zračilo svjetlošću kao sjajni mjesec koji je malo naginjao crvenilu. Imao je izrazito crnu kosu. Svojim očima začarao bi svakoga ko bi ga pogledao. Imao je duge trepavice, a njegove obrve bile ravnomjerno postavljene, kao da su olovkom nacrtane. Njegova usta bila su mala, usne nježne, zubi rastavljeni, a bio je elokventan i slatkorječiv i tiho je govorio. Uzvišeni Allah obasuo ga je Svojim blagodatima. Sav svoj imetak, a koji je godišno iznosio preko tri hiljade hiljada, trošio je na svoje užitke. Bio je oduševljen sobom, sviđala mu se njegova mladost i ovosvjetska dobra koja su mu bila dostupna.

Imao je visok plato na kojemu je provodio večeri gledajući ljude. Taj plato imao je jedan izlaz na ulicu i drugi u baštu. Na tom platou postavio je šator od slonove kosti opkovan srebrom i premazan zlatom. Šator je bio prekriven zelenom svilom, a na njemu je visio zlatni lanac na kojem su bili nanizani dragulji i biseri. Šator se presijevao od crvenog safira, zelenog krizolita, žutog kalcedona, a sve je bilo veličine oraha. Na visokim vratima bili su postavljeni prošiveni zastori tkani zlatom, a oko šatora je bilo postavljeno 30 svijeća u 30 lavora od srebra, svaki lavor vrijedi 1000 dirhema. Pored svakih 5 lavora stajao je po jedan sluga koji su u rukama imali zlata u vrijednosti 100 miskala. Na sebi su imali prekrasnu odjeću sa kaišima ukrašenim draguljima. Ispred svakih vrata visili su srebrni lanci sa kandiljima koji su svijetlili pomoću čiste žive. Musa je ležao na krevetu, na sebi je imao prekrasnu pidžamu, a na glavi turban koji je bio okićen biserima. Sa njim pod šatorom sjedili su njegovi prijatelji i braća, a iznad njegove glave stajale su sluge sa lepezama i sluškinje izvan šatora, ali u njegovom vidokrugu. Kada bi gledao desno vidio bi prijatelja kojeg je sam odabrao i s kim želi razgovarati; kada bi gledao lijevo, vidio bi brata kojeg voli i kojeg je sam odabrao; kada bi podigao pogled, vidio bi sluge koji stoje, a koje je sam odabrao; ako bi pogledao malo više na stranu, vidio bi

svoje pjevače, svi njemu predani i samo njega slušaju, a kada on govori oni šute; kada on ustane i oni ustaju; kada poželi slušati pjevačice pogleda u zavjesu, a ako poželi da prestanu, pokaže rukom prema zavjesi i one ušute. Tako ih je naučio.

Tako je provodio dan sve do noći i dok se ne bi umorio, a prijatelji mu odu i sluge ostanu. Kada se budio, gledao je igrače šaha i tavle. Pred njim se nije spominjala smrt, nedaća, bolest, niti bilo kakav problem. Pred njim se govorilo samo ono što ga raduje i šale koje su ga nasmijavale. Svaki dan se mirisao najljepšim mirisima. Tako je živio do svoje 27. godine. Jedne večeri dok je bio u svom šatoru, čuo je jasnu melodiju iz tužnog grla. Glas je bio drugačiji od glasa njegovih pjevača. Ta melodija obuzela je njegovo srce pa je zaboravio na uživanje u kojem je bio. Svojim pjevačima naredio je da prestanu. Izbacio je glavu kroz prozor koji je gledao na glavnu ulicu da bi osluhnuo ono što je pogodilo njegovo srce. Na trenutak slušao je melodiju, a na trenutak ona bi iščezavala. Naredio je slugama da nađu onoga čiji se glas čuo, a već je bio dobro popio. Sluge su izašle da ga potraže. Našli su mladića, mršava tijela, tanka vrata, žutog, osušenih usana, raščupane kose, njegov stomak je bio prilijepljen za njegova leđa, na sebi je imao samo dva komada pohabane odjeće, bosonog, stajao je u džamiji i molio svoga Gospodara. Izvukli su ga iz džamije i poveli ga. Ništa mu nisu govorili dok ga nisu doveli pred njega. Pogledao je u njega i upitao ko je taj čovjek. Rekli su mu da je to onaj čiji je glas čuo. Upitao ih je gdje su ga našli, a sluge odgovoriše da su ga našli u džamiji dok je klanjao. Potom, Musa je upitao mladića šta je učio, a on mu je odgovorio da je učio Allahov govor. Zatražio je od njega da im nešto prouči, a nakon euze, mladić je počeo sa 22. ajetom sure El-Mutaffifun: *Dobri će zaista u nasladama boraviti,* i završio sa 28. ajetom iste sure: *Sa izvora iz kojeg će Allahu bliski piti.* Kada je završio, rekao mu je: "O, umišljeni! To je potpuno drugačije od ovoga tvoga društva, tvoga platoa i ležaja. To su viseći ukrašeni divani: *Čije će postave od kadife biti!* (Er-Rahman, 54); *Na uzglavlja zelena, prekrivena ćilimima čarobnim i prekrasnim* (Er-Rahman, 76); Allahov miljenik će sa njega posmtrati dva izvora koji teku u dvjema baščama: *U njima će od svakog voća po dvije vrste biti!* (Er-Rahman, 52); *kojeg će uvijek imati i koje neće zabranjeno biti,* (El-Vaki'a, 33); *U ugodnom životu!* (El-Hakka, 21); *U džennetu izvanrednome, / u kome prazne besjede neće slušati. / U njemu su izvor-vode koje teku, / u njemu su i divani skupocjeni, / i pehari postavljeni, / i jastuci poredani, / i ćilimi rašireni* (El-Gašije, 10-16); *Među izvorima, u gustim baščama* (El-Murselat, 41); *S plodovima kojih uvijek ima i s trajnom hladovinom, to će biti nagrada onima koji se zla budu klonili, a nevjernicima će kazna vatra biti* (Er-Ra'd, 35); *Ona im se neće ublažiti i nikakve nade u spas neće imati!* (Ez-Zuhruf, 74); *Griješnici će sigurno stradati i u ognju biti na Dan kada budu u vatru odvučeni, s licima dolje okrenutim: "Iskusite vatru džehennemsku!"* (El-Kamer, 47-48); *Nevjernik bi jedva dočekao da se od patnje toga Dana iskupi sinovima svojim, / i ženom svojom, i bratom svojim, / i porodicom svojom koja ga štiti, / i svima ostalima na Zemlji, - samo da se izbavi. / Nikada! Ona će buktinja sama biti / koja će udove čupati, / zvaće onoga ko je glavu okretao i izbjegavao / i zgrtao i skrivao* (El-Me'aridž, 11-18); u teškim naporima i žestokoj patnji i srdžbi Gospodara Svjetova *oni odatle nikada neće izvedeni biti!* (El-Hidžr, 48)."

Čuvši sve ovo Musa je ustao sa svoga mjesta, zagrlio mladića i zaplakao. Prijateljima je rekao: "Bježite od mene!" Ušao je u svoju kuću, sjeo na pod zajedno sa mladićem. Plakao je za svojom mladošću koreći sebe, a mladić ga je savjetovao sve dok se nije zavjetovao Allahu da se nikada više grijehu neće vratiti. Sutradan, kada je ustao, obznanio je svoje pokajanje i samo se držao džamije i ibadeta. Naredio je da se svo zlato, srebro, dragulji i odjeća proda i sav novac udijeli kao sadaka.

TRIDESET TREĆE KAZIVANJE

POKAJANJE DŽA'FERA EL-BERMEKIJA

Abdul-Hamid pripovjeda: Bio sam u društvu Dža'fera ibn Jahjaa ibn Halida ibn Bermeka. Bio je u svome šatoru kada mu je izložena roba iz Egipta. Njegov šator bio je od slonove kosti prekriven lijepom tkaninom. Kod njega je ušao Muhammed ibn Es-Semak i rekao: "Hajde, kazuj nam nešto, Allah ti se smilovao!" Počeo je kazivati: "O, Ebu Fadle! Neću govoriti o prošlosti i prijašnjim kraljevima, nego ću pričati o onome čemu sam bio svjedok prije nekoliko godina, o amidžiću Zapovjednika pravovjernih, Musau ibn Muhammedu ibn Sulejmanu ibn 'Aliju ibn Abdullahu ibn Abbasu." Ispričao mu je sve što se dogodilo. Vidio sam Dža'fera kako sve jače i jače plače i govori: "Ovo je Allahova milost i pomoć njemu. Allahu moj! Kako si ga usrećio pokornošću Tebi i uputio ga ka Tvom zadovoljstvu i sačuvao ga dok to sve nije postigao Tvojom voljom, uputi i nas na dobro djelo Svojom milošću, i daj da završimo sa Tvojim oprostom i milošću, o, najmilostiviji Milosniče!" Zatim je na tom sijelu udijelio 100.000 sadake onima kojima je potrebna. Nije prošlo dugo iza toga, Harun se naljutio na njega i naredio da

ga ubiju i razapnu. Njegovo naređenje i izvršeno. Nadati se je da je Allah, dž.š., ukabulio Džaferovu dovu, jer njegovo tijelo je skrnavljeno. Mnogo dobrih djela je učinio, dijelio je novac, pružao pomoć kome je bila potrebna, a bio je i dobar susjed. Znao je za prava braće, Allah, mu se smilovao.

TRIDESET ČETVRTO KAZIVANJE

POKAJANJE SLUŠKINJE JEDNOG VELIKANA PRED EBU ŠU'AJBOM EL-BERASIJEM

Ebu Šu'ajb je prvi koji se nastanio u Berasi, u jednoj kolibi u kojoj je samo ibadetio. Pored njegove kolibe prošla sluškinja koja je radila kod jednog bogataša i bila odgajana na kraljevim dvorima. Pogledala je u Ebu Šu'ajba i svidjelo joj se njegovo stanje i njegov način života, te je postala kao njegov zatočenik. Odlučila je ostaviti dunjaluk i krenuti sa Ebu Šu'ajbom. Došla mu je i rekla da želi biti njegova sluškinja, a on joj je odgovorio: "Ako to stvarno želiš biti, onda izmijeni svoj izgled i oslobodi se svega što imaš, kako bi mogla postati ono što želiš!" Oslobodila se svega što je posjedovala, obukla odjeću isposnika i onda mu došla. Tada ju je oženio. Kada je ušla u njegovu kolibu ugledala je prostirku od palmina lišća koja ga je štitila od vlage, rekla je: "Neću ovdje živjeti dok to ne izbaciš ispod sebe, jer sam te čula da si rekao kako zemlja govori: 'Sine Ademov! Danas između mene i sebe stavljaš zastor, a sutra ćeš biti u mojoj utorbi!' Ja ne bih željela da zastor bude između mene i zemlje!" Ebu Šu'ajb uzeo je prostirku i izbaci je. Ostala je dugo sa njim čineći ibadet onako kako je najbolje mogla. I tako, zajedno su umrli potpomažući se u ibadetu.

TRIDESET PETO KAZIVANJE

POKAJANJE VASIKA BILLAHI I NJEGOVOG SINA EL-MUHTEDI BILLAHI

Prenosi se od Saliha ibn 'Alija ibn Ja'kuba El-Hašimija da je kazao:

Otišao sam jednom kod Zapovjednika pravovjernih, El-Muhtedija billahi, dok je razmatrao žalbe ljudi u prostoriji za stranke. Slušao sam priče ljudi koje su mu čitane od početka do kraja. Naredio bi da se potpišu, a zatim

da se načini zapisnik, pred njim opečati i pred njim da se preda svakoj osobi pojedinačno. To me je obradovalo, jer takav postupak u potpunosti sam podržavao. Zato sam stalno gledao u njega. Primjetio je to i pogledao u mene, a ja sam oborio pogled. I tako nekoliko puta, kada pogleda u mene ja oborim pogled, a kada nešto radi ja gledam u njega. Na kraju me je je upitao: "Imaš li nešto što bi želio kazati?" Potvrdno sam mu odgovorio.

Kada je završio, rekao je vrataru da narod izađe, a ja da ostanem. Kada smo ostali sami uputio sam Allahu, dž.š., dovu za njega. Rekao mi je da sjedem, a potom rekao: "Salih! Reci mi o čemu razmišljaš ili da ti ja kažem o čemu razmišljaš?" Odgovorio sam: "Zapovjedniče pravovjernih! Ono na što se ti odlučiš to i naređuješ!" Rekao mi je: "Ja ću ti reći! Razimšljaš o tome kako je dobro ono što si vidio da radimo i kako radimo." "Da! O, Zapovjedniče pravovjernih! Jedino nije dobro što odbijaš i ne rješavaš žalbe onih koji smatraju da je Kur'an stvoren." - odgovorio sam. Pomislio sam u sebi: "Krupnu stvar sam rekao. Radi ovoga mogu život izgubiti. Ali, umrijeti se ne može prije nego dođe suđeni čas. Osim toga, jednom se umire, a laž je zabranjena, kako u ozbiljnim situacijama tako i u beznačajnim stvarima." Rekao sam: "O, Zapovjedniče pravovjernih! Rekao sam samo ono što sam i mislio." Na trenutak je zašutio, a zatim rekao: "Teško tebi! Poslušaj šta ću ti reći! Tako mi Allaha, samo ćeš istinu čuti!" Malo mi je lahnulo, pa sam rekao: "Tebi i ne priliči ništa drugo osim istine. Ti si zastupnik Gospodara svjetova i rođak najodabranijeg poslanika." Rekao je: "I dalje smatram da je Kur'an stvoren, još od vremena El-Vasika pa sve dok nam Ahmed ibn Ebu Davud nije doveo jednog šejh iz Šama. Šejh je uveden vezan pred El-Vasika. Imao je lijepo lice i bio je uspravan. Primijetio sam da se El-Vasik postidio pred njim. Bio je blag prema njemu, pomalo mu se približavao dok mu nije selam nazvao i dirljivu dovu Allahu uputio. El-Vasik mu je rekao da sjede, a potom mu je rekao: 'Diskutiraj sa Ibn Ebu Davudom o onome što ti on spočitava!' Šejh mu je odgovorio: 'Zapovjedniče pravovjernih! Ibn Ebu Davud nije sposoban za diskusiju.' El-Vasik se naljutio i njegovu blagost zamijenila je srdžba. Rekao je: 'Zar Ebu Abdullah ibn Ebu Davud nije sposoban diskutirati sa tobom?!' Šejh je rekao: 'Smiri se, Zapovjedniče pravovjernih! Kakvu bi ti korist imao od moje diskusije sa njim?' El-Vasik je odgovorio: 'Samo radi diskusije pozvao sam te!' Šejh je odgovorio: 'Zapovjedniče pravovjernih! Samo da se pribilježi i sačuva ono što kažemo!' El-Vasik je rekao da će tako biti i učinjeno.

Šejh je počeo: 'Ahmede! Reci mi da li tvoj stav po ovom pitanju (stvaranje Kur'ana) spada u temeljne istine vjere, tj. da li će čovjek upotpuniti svoju vjeru ako kaže ono što ti govoriš?' Ahmed je potvrdno odgovorio, a šejh nastavio: 'Ahmede! Reci mi da li je Allahov Poslanik, sallellahu alejhi ve sellem, kada ga je Uzvišeni Allah poslao kao poslanika, da li je prikrio nešto od vjere što mu je Uzvišeni Allah propisao i čime ga je zadužio?' Ahmed je rekao da Poslanik, sallellahu alejhi ve sellem, nije ništa prikrio. Šejh je nastavio: 'Da li je Poslanik, sallellahu alejhi ve sellem, pozvao ummet onome što ti govoriš?' Na ovo pitanje Ahmed je zašutio, a šejh je insistirao na odgovoru. Međutim, Ahmed je i dalje šutio. Šejh se okrenuo El-Vasiku i rekao: 'Zapovjedniče pravovjernih! Ovo je bio prvi dokaz!' A El-Vasik je potvrdio.

Šejh je nastavio: 'Ahmede! Reci mi, kada je riječ o 3. ajetu sure El-Ma'ide: *Sada sam vam vjeru vašu usavršio i blagodat Svoju prema vama upotpunio i zadovoljan sam da vam islam bude vjera* - da li je Uzvišeni Allah istinu rekao kada je obavijestio o upotpunjenju svoje vjere, ili, pak, ti smatraš da je manjkava zato što joj nedostaje tvoj stav (o stvaranju Kur'ana)?' Ahmed je ušutio, a šejh je tražio odgovor. Nakon njegove šutnje šejh se okrenuo El-Vasiku i rekao: 'Zapovjedniče pravovjernih! Ovo je bio drugi dokaz.' El-Vasik je potvrdio.

Šejh je nastavio: 'Ahmede! Ovo što ti govoriš, da li je to znao Allahov Poslanik, sallellahu alejhi ve sellem, ili, pak, nije znao?' Ahmed je odgovorio: 'Znao je za to.' 'Da li je tome pozivao ljude?', nastavio je šejh, a Ahmed je zašutio. Šejh se obratio El-Vasiku: 'Zapovjedniče pravovjernih! Ovo je bio treći dokaz!', a El-Vasik je potvrdio.

Šejh je nastavio: 'Ahmede! Da li je Allahovov Poslanik, sallellahu alejhi ve sellem, mogao o tome znati i to prešutiti i time ne obavezati ummet?' 'Mogao je!', odgovorio je Ahmed, a šejh ponovo upitao: 'Da li su to mogli uraditi Ebu Bekr, Omer, Osman i 'Ali ibn Ebu Talib, radijellahu 'anhum?' 'Mogli su!', odgovorio je Ahmed." Šejh se okrenuo El-Vasiku i rekao: "Zapovjedniče pravovjernih! Ja sam rekao što sam imao! Zaista je Ahmed slab diskutant."

Nakon ovoga El-Vasik je naredio da se šejhu skinu okovi. Kada su mu okovi skinuti, šejh je pružio ruku da uzme okove, ali čuvar je okove povukao k sebi. El-Vasik je rekao da mu se daju okovi, pa ga je upitao zašto je uzeo okove? Odgovorio mu je: "Rečeno mi je da se ovi okovi stave između moga tijela i mojih ćefina kada umrem, pa da se sa tim suprotstavim ovom nasilniku pred Allahom na Sudnjem danu i da kažem: 'Gospodaru moj! Pitaj

ovog Tvog roba zašto me je, na pravdi Boga, u okove stavio i prestrašio moju porodicu, moju djecu i moju braću?' Šejh je zaplakao i El-Vasik. Svi smo plakali. El-Vasik je zatražio od šejha halal za ono što mu se dogodilo, a on mu je odgovorio: "Tako mi Allaha, o, Zapovjedniče pravovjernih, halalio sam ti od prvoga dana, iz poštovanja prema Allahovom Poslaniku, sallellahu alejhi ve sellem, jer ti si od njegovog potomka." El-Vasik je rekao: "Šejh! Nešto bih te zamolio." Šejh je rekao da će udovoljiti njegovoj molbi ukoliko to bude mogao. El-Vasik ga je zamolio da ostane među njima kako bi se okoristili njime, a i on da se okoristi. Šejh je odgovorio: "Korisnije ti je i bolje da me vratiš na ono mjesto iz kojeg me je izvukao ovaj nasilnik, nego da ostanem ovdje. Jer, otići ću svojoj porodici i reći im da prekinu dovu Allahu upućivati protiv tebe, što oni rade od kako sam odvojen od njih." El-Vasik mu je rekao: "Uzmi nešto od nas što će ti pomoći u životu!" Šejh je odgovorio: "Zapovjedniče pravovjernih! Nemoj mi davati ono što mi ne treba!" "Zatraži ono što želiš?", upitao je ponovo El-Vasik, a šejh ga je upitao: "Hoćeš li mi ispuniti želju?" "Hoću!", odgovorio je El-Vasik. Šejh je rekao: "Pusti me odmah da idem svojoj kući!" El-Vasik mu je dozvolio da ode. Poselamio ga je i otišao.

El-Muhtedi billah je rekao: "Odbacio sam ovaj stav (stvaranju Kur'ana), a mislim da ga je, od tada, odbacio i El-Vasik.

TRIDESET ŠESTO KAZIVANJE

POKAJANJE EBU ABD RABBA

Od Džabira se prenosi da je Ebu 'Abd Rabb bio najimućniji stanovnik Damaska. Krenuo je u Azerbejdžan u trgovinu. Noć ga je zatekla na jednoj livadi pored rijeke te je odlučio tu prenoćiti. Ebu Abd Rabb kazuje: Čuo sam glas iz pravca poljane koji je Allahu zahvaljivao. Krenuo sam u pravcu odakle je glas dolazio. Naišao sam na čovjeka koji je ležao umotan u hasuru. Poselamio sam ga i upitao ko je on? Odgovorio mi je da je musliman. Upitao sam ga: "U kakvom si to stanju?" Odgovorio mi je: "U blagostanju za koje sam dužan Allahu, dž.š., zahvaljivati!" "Kako to da si u blagostanju, a u hasuru si umotan?", upitao sam, a on odgovorio: "A što da ne zahvaljujem Allahu, dž.š., kada me je lijepim stvorio i učinio da se rodim i odrastem u islamu, dao mi snagu i sačuvao me onoga što ne volim da se zna o meni? Pa, ima li iko da je zanoćio u većem blagostanju od ovoga moga!" Rekao sam mu: "Allah ti se smilovao! Šta misliš da prenoćiš kod

mene. Ja sam se smjestio pored rijeke." "A zašto da se preselim kod tebe?", upitao je, a ja sam mu odgovorio: "Da nešto pojedeš i da ti dam nešto pa da ne nosiš tu hasuru." "Nema potrebe!", odgovorio je. U jednoj predaji se spominje da je ovako odgovorio: "Dovoljno mi je ovo bilje što ga jedem."

Ebu Abd Rabb nastavlja: Želio sam da pođe sa mnom, ali je odbio govoreći da nema potrebu za tim. Vratio sam se sav razočaran i jadan, jer čovjek je odbio moj poziv, a ja sam slovio za najimućnijeg čovjeka u Damasku i nisam nikome dopuštao da ima više od mene. Rekao sam u sebi: "Allahu moj! Kajem se zbog ovakvog stanja u kojem se nalazim." Prenoćio sam tu noć, a moji saputnici nisu znali šta se sa mnom desilo. Pred zoru krenuli su kao i prije i došli su do moje jahalice. Uzjahao sam i zaputio se u Damask. Rekao sam sebi da moje pokajanje neće biti iskreno ako nastavim sa ovom trgovinom. Ljudi su me pitali i ja sam im sve ispričao. Korili su me zbog toga i tražili da nastavim sa trgovinom, ali ja sam odbio.

Ibn Džabir kazuje da je Ebu Abd Rabb, po povratku u Damask, u ime Allaha podijelio sav imetak koji je imao u zlatu i srebru.

TRIDESET SEDMO KAZIVANJE

POKAJANJE PIJANICE

Jusuf ibn El-Husejn pripovjeda: Bio sam sa Zun-Nunom El-Masrijem na obali jednog malog jezera. Na drugoj obali ugledao ogromnu škorpiju. Žaba je isplivala iz vode, a škorpija se popela na nju. Zatim je žaba preplivala na drugu obalu. Zun-Nun je rekao: "Ova škorpija će nešto uraditi! Hajde da je pratimo! Krenuli smo i u putu naišli na pijanog čovjeka koji je spavao, a zmija mu je došla od pupka, pa produžila na njegova prsa puzeći prema njegovom uhu. Škorpija nadjača zmiju, ubode je i ona uginu.

Škorpija se, potom, vratila na jezero i ponovo sa žabom preplovila na svoje mjesto. Zun-Nun je prodrmao čovjeka i probudio ga. Kada je otvorio oči, rekao mu je: "Mladiću! Pogledaj od čega te Uzvišeni Allah spasio! Došla je škorpija u ubila ovu zmiju koja je bila krenula na tebe." Zatim je Zun-Nun počeo recitirati ove stihove:

O, nemarni! Uzvišeni te čuva
od svakog zla što vreba u tami.
Kako mogu oči spavati pred Vladarem
od koga dolaze mnoge blagodati?!

Mladić je zadrhtao i rekao: "Allahu moj! Ovako postupaš sa onima koji griješe, pa kakva li je tek Tvoja milost prema onima koji ti pokornost izražavaju." Mladić je, potom, krenuo svojim putem, a ja sam ga upitao kuda će, a on mi je odgovorio: "U pustinju! Tako mi Allaha nikada se neću vratiti u grad!"

TRIDESET OSMO KAZIVANJE

POKAJANJE ABDUR-RAHMANA POBOŽNJAKA

Hallad ibn Jezid prenosi: Čuo sam od svojih šejhova u Mekki, a među njima je i Sulejman, da su kazivali:

U Mekki je bio jedan pobožnjak. Među pobožnjacima najbolji je bio i najbolje ibadet Allahu činio. Jednog dana prošao je pored Selme, sluškinje jednog Kurejšije i čuo ju je kako pjeva. Zastao je da posluša. Kada je to vidio njezin gazda, pozvao ga je da uđe unutra i posluša. On je odbio poziv. Tako je odbijao sve dok jednom ne pristade i reče: "Ali, daj da sjedim negdje odakle je neću vidjeti niti ona mene." Ovaj se složio sa tim. Pobožnjak je ušao, slušao je i to mu se mnogo svidjelo. Njezin gazda mu je ponudio da sluškinja bude kod njega, ali on je to odbio, da bi, na kraju, ipak pristao. Slušao ju je kako pjeva i tako se zaljubio u nju, a i ona u njega. Mekkelije su saznali za to. Jednog dana mu ona reče: "Tako mi Allaha, ja te volim." "I ja tebe volim, tako mi Allaha!", uzvratio je. Ona je nastavila: "Voljela bih staviti svoja usta na tvoja!", a on je uzvratio: "I ja bih volio isto, tako mi Allaha!" "Voljela bih prisloniti svoje grudi uz tvoje i svoj stomak uz tvoj!", rekla je, a on je odgovorio: "I ja bih volio isto, tako mi Allaha!" "A šta te sprječava? Ovdje nema nikoga!", rekla je ona. On je odgovorio: "Znam za ovaj kur'anski ajet: *Tog Dana će oni koji su jedni drugima bili prijatelji postati neprijatelji, samo to neće biti oni koji su se Allaha bojali i grijeha klonili,* (Ez-Zuhruf, 67). A ja ne želim da se naše prijateljstvo na Sudnjem danu u neprijateljstvo pretvori." Ona je rekla: "Hej! Zar misliš da nam Allah neće oprostiti, ako se pokajemo?" "Hoće!", odgovorio je on, "Ali nisam siguran da ne bude iznenađenja." Zatim je ustao suznih očiju i nikada se više nije vratio. Vratio se isposničkom životu kao i ranije.

TRIDESET DEVETO KAZIVANJE

POKAJANJE EBUL-HARISA EL-EVLASIJA

Jedan pobožnjak pripovjeda kako ga je Ebul-Haris upitao o razlozima njegovog pokajanja Allahu, dž.š., pa mu je ovaj rekao: Bio sam čestit i lijep mladić. Međutim, zapao sam u gaflet. I tako, u tomperiodu, nabasao sam na bolesnika koji je ležao pored puta. Približio sam mu se i upitao da li nešto treba. Rekao mi je da želi nar. Donio sam mu nar i spustio ga pored njega, a on je podigao glavu prema meni i rekao: "Allah ti oprostio!" Kada sam osvanuo zamrzio sam onu zabavu u kojoj sam uživao. Počeo sam osjećati strah od smrti. Ostavio sam sve što posjedujem i zaputio se da hadždž da obavim. Noću sam se kretao, a danju krio, bojeći se fitneluka. Tako jednom, dok sam noću putovao, naišao sam na ljude koji su pili. Kada su me ugledali iznenadili su se. Ponudili su mi da sjedem i donijeli su hranu i piće. Rekao sam da trebam obaviti malu nuždu. Sa mnom su poslali dijete, a ja sam ga zamolio da ode, jer me je stid u njegovom prisustvu obavljati nuždu. Dijete se udaljilo, a ja sam ušao u šumu. Iznenada naiđoh na opasnu zvijer. Zamolio sam Uzvišenog Allaha: "Allahu moj! Ti znaš šta sam ostavio i odakle sam se izvukao, pa odagnaj od mene zlo ove zvijeri!" Zvijer se okrenula i otišla, a ja sam se vratio na put i stigao u Mekku. U njoj sam sreo one od kojih sam se mnogo okoristio.

ČETRDESETO KAZIVANJE

POKAJANJE EBUL-FADLA MUHAMMEDA IBN NASIRA ES-SELAMIJA ZBOG BID'ATA

Ebul-Fadl Muhammed ibn Nasir pripovijeda:

Slušao sam pravnike šafijskog mezheba u Nizamiji, poznatoj školi u Bagdadu, kako govore da je Kur'an značenje koje samo po sebi opstoji, a slova, zvukovi i izrazi upućuju na taj Vječni Govor koji sam po sebi opstoji. Ovo mi se dopalo, pa sam počeo ponavljati ove njihove riječi uz odobravanje. A kada sam klanjao, molio sam Allaha, dž.š., da mi usadi ljubav da zavolim mezhebe u vjerovanju. Dugo vremena tako sam radio i govorio: "Allahu moj! Uputi me na mezheb koji je kod tebe ispravniji." I tako, prve noći redžeba god ne 494. po Hidžri, usnio sam da sam došao u

džamiju šejha Ebu Mensura Muhammeda ibn Ahmeda El-Mukri'a. Pred džamijom je bilo mnogo naroda. Govorili su da je Poslanik, sallellahu alejhi ve sellem, kod šejha Ebu Mensura. Ušao sam u džamiju i zaputio se u ćošak gdje je sjedio Ebu Mensur. Vidio sam kako šejh Ebu Mensur ustade sa svoga mjesta i sjede ispred jedne osobe, kojaje bila tako lijepa da ljepše nisam vidio, baš onako kako nam je Allahov Poslanik opisivan. Na sebi je imao izrazito bijelu odjeću, a na glavi bijelu ahmediju. Šejh Ebu Mensur bio je licem okrenut prema njemu. Ušao sam i selam nazvao. Odgovoreno mi je na selam. Nisam primijetio ko mi je uzvratio selam, jer sam bio zapanjen viđenjem Poslanika, sallellahu alejhi ve sellem. Sjeo sam pred njih dvojicu. Okrenuo sam se prema Poslaniku, sallellahu alejhi ve sellem, ništa ne pitajući. On mi reče mi: "Slijedi put ovog čovjeka! Slijedi put ovog čovjeka! Slijedi put ovog čovjeka!"

Tako mi Allaha, a i Uzvišeni Allah mi je svjedok, da mi je Poslanik, sallellahu alejhi ve sellem, tri puta rekao i svaki put pokazivao je svojom desnom rukom na šejha Ebu Mensura. Probudio sam se, a moje tijelo je drhtalo. Zovnuo sam majku Rabi'u, kćerku šejha Ebu Hakima El-Haberija i ispričao sam joj šta sam usnio. Ona mi reče: "Sine moj! Ovaj san je od objave, pa drži ga se." Kada sam osvanuo požurio sam da klanjam za šejhom Ebu Mensurom. Kada smo završili namaz ispričao sam mu san, a njegove oči su zasuzile i srce je skrušeno bilo. Rekao mi je: "Sinko! Šafijski mezheb je dobar. Pa slijedi Šafiju u sekundarnim pitanjima (furu'), a imama Ahmeda i tradicionaliste slijedi u pitanjima vjerovanja ('akide)." Rekao sam mu: "Moj šejhu! Ja ne želim slijediti dva mezheba. Uzvišeni Allah, Njegovi meleki i Vjerovjesnici, svjedoci su mi da od danas slijedim mezheb imama Ahmeda u svim pitanjima." Šejh je poljubio moje čelo i rekao: "Allah te učvrstio i pomogao!", a ja sam poljubio njegovu ruku.

ČETRDESET PRVO KAZIVANJE

POKAJANJE MLADIĆA ZBOG ZABAVE I IGRE

Sabit El-Benani pripovijeda:

Sile ibn Ešim odlazio je na jednu visoravan kako bi ibadetio. Putem je prolazio pored mladića koji su se zabavljali i igrali. Govorio im je: "Šta mislite o ljudima koji se odluče na putovanje, pa danju ostanu pored puta, a noću spavaju? Šta mislite kada će stići do svoga odredišta?" Tako im je govorio kad god bi prolazio pored njih, savjetujući ih. Jednog dana prošao

je pored njih i rekao im isto ovo. Jedan od mladića je shvatio: "O, ljudi! Tako mi Allaha, ovo što on govori odnosi se na nas! Mi se danju zabavljamo, a noću spavamo!" Zatim je krenuo sa Sileom. Sa njim je išao na visoravan i ibadetio, sve do svoje smrti, Allah mu se smilovao.

ČETRDESET DRUGO KAZIVANJE

POKAJANJE KOMŠIJE AHMEDA IBN HANBELA

Dža'fer Es-Sa'ig pripovijeda:

Imam Ahmed imao je jednog komšiju koji je griješio i radio nevaljale stvari. Jednog dana došao je Ahmedu na predavanje i poselamio ga. Ahmed, kao da mu nije u potpunosti odvratio, i okrenuo se od njega. Komšija mu je rekao: "Ahmede! Zašto okrećeš glavu od mene? Od kada sam usnio jedan san, ja više nisam onakav kakvog si me poznavao." "A šta si usnio?", upitao ga je imam Ahmed, a on je odgovorio: "Usnio sam Allahovog Poslanika, sallellahu alejhi ve sellem, na jednom uzvišenju, a ispod njega mnogo ljudi je sjedilo. Jedan po jedan čovjek prilazio mu je i govorio: 'Uputi Allahu, dž.š. dovu za mene!' Poslanik, sallellahu alejhi ve sellem, proučio bi dovu. I tako, dok su se svi izredali. Ostao sam samo ja. Htio sam ustati, ali, bilo me je stid zbog stvari koje sam radio. Poslanik, sallellahu alejhi ve sellem, pozvao me po imenu i rekao: 'Zašto ne dođeš i zatražiš da Allahu, dž.š., dovu uputim za tebe?' Odgovorio sam: 'Allahov Poslaniče! Stid me je onoga što sam radio.' Rekao mi je: 'Ako te je stid zbog onoga što si radio, ustani i zatraži od mene da Allahu dovu za tebe uputim! Ti nisi vrijeđao nijednog od mojih ashaba.' Ustao sam i on je proučio dovu za mene. Probudio sam se, a Allah je učinio da zamrzim ono što sam radio." Imam Ahmed je rekao: "Dža'fere, a i ti čovječe, dobro pamtite ovo i o tome pripovijedajte, jer u tome je korist.

ČETRDESET TREĆE KAZIVANJE

POKAJANJE SADAKE IBN SULEJMANA EL-DŽA'FERIJA

Halid ibn 'Amr El-Kureši prenosi od Sadake ibn Sulejmana El-Dža'ferija da je kazivao:

Bio sam veoma ljut, a otac mi je preselio na Ahiret. Kada sam osvanuo pokajao sam se za sve što sam propustio. Zatim sam ponovo posrnuo i u snu sam vidio oca. Rekao mi je: "Sine moj! Kako sam bio zadovoljan tobom i tvojim djelima koja su nam bila pokazivana i mi smo ih poredili sa djelima dobrih ljudi." Nakon toga, pripovijeda Halid, Sadaka je živio skrušeno i isposnički. Čuo sam ga dok je govorio u dovi na sehuru, a bio nam je susjed u Kufi: "Allahu moj! Tebe molim za pokajanje i pomoć da se grijehu nikada više ne vratim, o, Ti Koji dobre još boljim činiš i zalutale na pravi put izvodiš i Koji i si milostiv prema grješnicima!"

ČETRDESET ČETVRTO KAZIVANJE

POKAJANJE UKBERA EL-KURDIJA

Bišr ibn El-Haris El-Hafi pripovijeda:

Otišao sam kod Ukbera i pitao ga šta je bio povod njegovog povratka Allahu, dž.š., a on mi je odgovorio: Dok sam jednog dana bio u hajdučiji, naišao sam na tri palme, a jedna od njih nije rađala. Vrabac je uzimao svježe plodove hurmi sa palme koja je rađala i nosio ih na palmu koja nije rodila. Broja sam njegove prelete sve dok nisam izbrojao deset preleta. Nešto mi reče da ustanem i pogledam. Popeo sam se na nerodnu palmu i u njezinom trupu ugledao slijepu zmiju, a njezina usta vrabac je stavljao hurme. Zaplakao sam i rekao: "Allahu moj! Ovu zmiju, za koju je Tvoj Vjerovjesnik, sallellahu alejhi ve sellem, rekao da se ubija, oslijepio si i stavio vrabca da se o njoj brine. A ja sam Tvoj rob, i priznajem da si Jedan, odredio si da presrećem karavane i plašim prolaznike?!" Zatim sam u svome srcu osjetio kao da mi nešto kaže: "O, Ukbere! Moja vrata su otvorena!" Slomio sam svoju sablju, posuo prašinu po svojoj glavi i povikao: "Oprosta! Oprosta!" Kad ono, čuh glas: "Već smo ti oprostili! Već smo ti oprostili!" Moji saputnici to primijetiše i upitaše me: "Šta je s tobom? Preplašio si nas!" Odgovorio sam: "Bio sam odbačen, a sada je sve sa mnom u redu." Oni rekoše: "I mi smo, također, bili odbačeni, a sada je sve sa nama u redu." Tako smo svi odbacili odjeću i obukli ihrame. Tri dana smo vikali i plakali i nismo znali šta da radimo. Trećeg dana naišli smo na jedno selo. Na ulazu u selo sjedila je jedna slijepa žena. Upitala nas je da li među nama ima čovjek po imenu Ukber El-Kurdi? Jedan od nas odgovorio je da ima i upitao je da li nešto treba. Ona je odgovorila: "Da, tri noći sanjam Poslanika, sallellahu alejhi ve sellem, da mi kazuje: 'Daj Ukberu El-

Kurdiju ono što je ostalo iza tvoga sina.'" Iznijela nam je 60 komada platna. Nekim od njih smo se ogrnuli i nastavili put kroz pustinju sve dok nismo došli do Mekke.

ČETRDESET PETO KAZIVANJE

POKAJANJE DAVUDA ET-TA'IJA

Davud je ušao u jedno mezarje, i to je bio početak njegovog pokajanja. Čuo je jednu ženu kako recitira ove stihove:

Ostaješ tu dok Allah
ne proživi stvorenja.
U susretu s tobom nade nema,
iako si blizu.
Povećavaš bol
svakog dana i noći,
i veseliš, kao što bol povećavaš,
a ti si voljeni.

Ebu Nu'ajm je rekao da je Davud došao iz pustinje i tada nije bio učen. Mnogo se trudio, učio i ibadetio sve dok nije postao predvodnik svih Kufljana. Jusuf ibn Esbat pripovijeda da je Davud naslijedio 20 dinara i da ih je trošio dvadeset godina. Ebu Nu'ajm kazuje da je Davud jeo supu sa hljebom. Prvo je srkao samu supu, a između žvakanja hljeba i srkanja supe moglo se proučiti pedeset ajeta. Jednom je kod njega ušao čovjek i rekao: "Jedna greda na tvom krovu je pukla." Na to je on odgovorio: "Bratiću! Ja u ovoj kući živim 20 godina, a nisam pogledao u krov." A nisu voljeli kada neko skreće pogled u stranu, kao što nisu voljeli kada neko govori više nego što treba.

ČETRDESET ŠESTO KAZIVANJE

POKAJANJE ALIJE, SINA FUDAJLA IBN 'IJADA

Kada je Fudajl ibn 'Ijad znao da je njegov sin Alija iza njega u namazu, učio je malo brže, bez zastajanja i nije učio ajete o džehennemu i kazni. A kada je znao da on nije iza njega tužnim glasom je učio Kur'an i učio je ajete o kazni. Jednog dana mislio je da njegov sin nije iza njega. Učio je u

namazu i došao do 106. ajeta sure El-Mu'minun: *Gospodaru naš, reći će, naši prohtjevi su od nas bili jači, te smo postali narod zalutali.*

Poslije ovog ajeta Alija je izgubio svijest. Kada je shvatio da je iza njega Alija i da je izgubio svijest ubrzo je završio sa učenjem. U međuvremenu, pozvali su njegovu majku, a ona je donijela vode i posula ga i on se probudio. Nakon toga rekla je Fudajlu: "Ti ćeš ovako ubiti dijete!" Tako, nakon izvjesnog vremena, Fudajl je mislio da njegov sin nije iza njega u namazu, pa je učio 47. ajet sure Ez-Zumer: *A Allah će ih kazniti kaznom kakvu nisu mogli ni naslutiti.*

Poslije ovog ajeta Alija je pao i ispustio dušu. Ubrzo je završio učenje i namaz, a u međuvremenu, neko je pozvao njegovu majku. Kada ga je posula vodom, shvatila je da je preselio na Ahiret. Neka mu Allah, dž.š., podari Svoju milost.

ČETVRTO POGLAVLJE

KAZIVANJA POKAJNIKA NAŠEGA DOBA

POKAJANJE GLUMICE ŠEMS EL-BARUDI

U intervjuu za jedne novine, poznata bivša glumica Šems El-Barudi, odgovara na pitanje novinara o njenom pokajanju. Ona počinje bismillom i nastavlja: Hvala Allahu, a salavat i selam Allahovom Poslaniku. Početak je bio u mom odgoju, a odgoj ima veoma važnu ulogu u životu svakog čovjeka. Moj otac je, hvala Allahu, dž.š., pobožan čovjek, onaj obični pobožni musliman, a i moja majka, Allah joj se smilovao, također je bila pobožna. Klanjala sam, ali neredovno. Kada bi propustila namaz, nisam osjećala težinu i ozbiljnost takvog čina. Nažalost, vjeronauka u školi nije bila obavezna i, naravno, niko iz tog predmeta nije imao slabu ocjenu. Tako vjeronauka nije bila kao ostali predmeti koji su se izučavali. Kada sam završila srednju školu željela sam upisati Pravo ili Fakultet primjenjenih umjetnosti, ali ni za jedan od ova dva fakulteta nisam imala odgovarajući i traženi prosjek ocjena. Tako sam se upisala na Fakultet dramskih umjetnosti. Međutim, školovanje nisam dovršila nego sam se već počela baviti glumom. Jer, umjetnost, slava umjetnika, kino, televizija, sve to zasljepljivalo je svaku djevojku mojih godina. Tada sam imala 16-17 godina, a usto, imala sam veoma skromno vjersko obrazovanje. Kada sam se počela baviti glumom, osjećala sam nešto što me je odbijalo od glume. Tako je znao proći dug period, od dvije-tri godine, da nisam glumila, pa su neki počeli govoriti da sam napustila glumu. A, hvala Allahu, moja porodica materijalno je bila dobro situirana. Nisam radila radi zarade i sav novac koji bih dobila trošila sam na garderobu, šminku i tome slično. Ovakvo stanje je potrajalo sve dok nisam počela osjećati da se ne nalazim u ovome poslu. Sve više sam osjećala da se, u stvari, samo moja ljepota koristi u tim ulogama. Tada sam počela odbijati uloge koje su mi nuđene, a za koje sam smatrala da ističu samo moju fizičku ljepotu. Tako se moj posao vidno umanjio. Moja glumačka karijera bila je slična komi. Osjećala sam da postoji kolizija između moje stvarne ličnosti i stanja u kojem se nalazim. Počela sam razmišljati o svojim umjetničkim djelima koja su posmatrali gledaoci. Osjećala sam da to nisam ja, nego nešto drugo, kao da izlazim iz vlastite kože. Počela sam glumiti sa svojim mužem Hasanom Jusufom u ulogama koje su mi bile bliske. Tako se desila mala promjena u mojoj glumačkoj karijeri. Još nešto se desilo u tom periodu: počela sam redovnije klanjati tako da, kada bih propustila koji namaz, naklanjavala bih ga i poslije toga dugo bih Allahu, dž.š., istigfar činila. U takvim situacijama osjećala sam tugu i žalost. Međutim, i dalje nisam se islamski odijevala. Prije braka odjeću sam kupovala u najotmjenijim buticima u Egiptu, a kada sam se udala u društvu sa mužem sam putovala vani kako bih nabavila ljetnu i zimsku garderobu. Ovoga se sada s tugom sjećam, jer sam bila preokupirana ovim bezveznim stvarima. Kasnije sam počela kupovati pristojniju odjeću i ako bi mi se svidjela odjeća kratkih rukava ja bih ujedno kupila i jaknu da bih pokrila preostali dio tijela. To je bila moja unutarnja potreba. Počela sam osjećati želju za hidžabom, ali oni koji su me okruživali, govorili su mi da mi je ovako ljepše. Češće sam Kur'an učila, a do tada nijednom nisam proučila cijeli Kur'an. Učinila sam to zajedno sa prijateljicama iz školskih dana. Hvala Allahu, dž.š., da nisam imala prijateljskih veza u poslu. Sva moja prijateljstva bila su sa ženama iz moga djetinjstva. Sastajale smo se, čak i poslije udaje, svakog Ramazana u jednoj kući i učile Kur'an, a nažalost, nijedna od njih nije nosila hidžab. U tom periodu sam glumila zajedno sa mužem, bilo da je glumio sa mnom ili da mi je režirao uloge. Ovo što sada pričam ne radim to zbog toga što mi je drago ili da se ponosim tim dijelom svoga života, nego pričam o periodu života kojeg bih sada željela u potpunosti izbrisati iz svog sjećanja. Kada bih bila u prilici da ponovo biram, nikada ne bih željela biti glumica. Željela bih biti prava muslimanka, jer je to jedina prava stvar. Allah, dž.š., kaže: *Ljude i džinne stvorio sam samo da Mene obožavaju.* Kada bih ljetovala, u more bih ulazila u vrijeme kada Sunce zalazi i kada se narod raziđe i sa mnom ostane samo moj muž. Ovo sada govorim zato što ima žena koje misle da je između njih i vjere veoma veliki jaz. Međutim, situacija je, Allahu hvala, mnogo lakša. Allah, dž.š., u hadisi kudsijji kaže: "Ko se Meni približi za jedan pedalj, Ja se njemu približim za jedan lakat, a ko se Meni približi za lakat, Ja se njemu približim za širinu ruku, a ko Meni dođe hodom, Ja mu dolazim trčeći."

U tom periodu čitala sam Bergusona, Sartra, Frojda i druge filozofe od kojih nisam imala nikakve koristi. Često sam ulazila u filozofske rasprave, imala sam dobru biblioteku, ali sam prestala da to čitam bez nekog posebnog povoda. Osjećala sam snažnu potrebu da učinim 'umru. Međutim, uvijek sam sebi govorila kako da posjetim Allahovu Kuću, a nisam pokrivena?! Bilo je i onih žena koje su mi govorile da to nije

uvjet da bi se obavila umra. Govorile su to zbog toga što nisu poznavale islamsko učenje, jer kod njih se nije desila nikakva promjena nakon što su obavile umru. Moj muž je otišao na umru, a ja nisam otišla s njim, jer sam se bojala da će moja kćerka zapustiti učenje dok ja budem odsutna. Međutim, moja kćerka je dobila bronihitis, što se ubrzo prenijelo na moga sina i na mene, tako da smo sve troje oboljeli. Ovo sam shvatila kao kaznu za moje odgađanje umre. Sljedeće, 1982. godine, u mjesecu februaru, otišla sam na umru, a samo jesec dana ranije, vratila sam se iz Pariza sa najnovijom garderobom. Bila je to pristojna odjeća. Kada sam kupila ihrame za umru, bilo je to prvi puta da nosim bijelu odjeću i bez šminke na licu. Sebi sam izgledala mnogo ljepše i prvi put krenula sam bez brige za svojom djecom. Ranije, kada god sam putovala, moja putovanja bila su ispunjena strahom za djecu. Često su putovali sa mnom. Na umru sam otišla sa grupom iz korporacije *Suecki kanal*. Kada sam stigla u Harem Mekke, počela sam učiti Kur'an iako nisam u potpunosti shvaćala značenja ajeta. Međutim, odlučila sam proučiti cijeli Kur'an dok budem boravila u Mekki i Medini. Neke od saputnica često su me zapitkivale hoću li se pokriti. Govorila sam da ne znam i da sve zavisi od moga muža: da li je on za to ili ne, ne znajući da ne treba slušati roba, ako će se pritom griješiti prema Uzvišenom Gospodaru. U mekkanskom Haremu vidjela sam mnogo muslimanki koje su nosile nikab. Više sam voljela vrijeme provoditi u Haremu učeći Kur'an, i tako, jednom, dok sam boravila u Haremu između ikindije i akšama, upoznala sam jednu Egipćanku, koja je živjela u Kuvajtu. Zvala se Erva. Pročitala mi je nekoliko stihova koje je sama napisala i ja sam zaplakala, jer sam osjetila njihovo značenje u srcu, a u tom periodu sam često razmišljala o hidžabu. Međutim, svi oko mene govorili su mi da sačekam dok ne vidim mišljenje svoga muža. Govorili su mi da ne žurim, jer još sam mlada i tome slično. Ali, ja sam uvijek osjećala želju za hidžabom. Evo stihova sestre Erve:

Pa neka pričaju o mome hidžabu,
ne, Allaha mi moga, nije me briga,
ta on mi je vjeru sačuvao
i Gospodaru mom me približio.
Ukras mi je uvijek bio
život moj,
a moj stid moje blago lično,
zar da napustim zbog prolaznog

uživanje vječno?
Zbog toga me koriše ljudi
kao da sam neko ko za zlime žudi.
Koliko li sam samo prijekora
u njihovom govoru il' pitanju osjetila!?

To je duga kasida koje, kad god se sjetim, zaplačem. Osjetila sam kao da opisuje moje stanje. Zato me je u srce dirnula. Nakon toga obavila sam umru za svoju sestru po ocu koja je umrla, a mnogo sam je voljela. Neka joj Uzvišeni Allah podari svoju milost. Kada sam obavila umru, te noći nisam mogla zaspati. Osjetila sam veliku tjeskobu u svojim grudima, kao da su me pritisle sve planine ovog svijeta i kao da me guše grijesi cijeloga svijeta, a svi ovosvjetski užici koje sam uživala kao da me u okove vežu. Otac me je pitao zašto se znojim? Rekla sam da želim odmah ići u Harem, iako to nije bilo vrijeme u koje smo bili uobičajili ići. Moj otac davao je sve od sebe kako bih što rahatnije obavila umru. Zato je odmah pristao ići sa mnom. Kada smo stigli, učinili sam Tavaf u znak počasti prema Kabi. U prvom, od sedam krugova, pružila mi se prilika da dođem do Crnog kamena. Samo jednu dovu imala sam za sebe, muža, djecu, porodicu i za sve one koje poznajem. Molila sam Uzvišenog Allaha snagom imana, a suze su u tišini neprestano lile. U svakom krugu sam molila snagom imana i uvijek sam se uspjela približiti Crnom kamenu i poljubiti ga. Nakon tavafa došla sam do Mekam-i Ibrahima da klanjam dva rek'ata namaza. Dok sam učila Fatihu, imala sam osjećaj da je nikada prije u životu nisam učila. Osjetila sam u njoj značenja za koje smatram da su dar od Allaha, dž.š. Plakala sam i tresla se cijelim svojim bićem. Za vrijeme tavafa osjećala sam da me posmatra mnoštvo meleka. Osjetila sam moć Allahovu koju do tada nikada nisam osjetila. Potom, klanjala sa dva rek'ata pored Kamena i imala sličan doživljaj. Sve ovo dogodilo se prije zore. Moj otac je došao po mene da me otprati na mjesto gdje su žene klanjale sabah-namaz. Tada sam već bila potpuno druga osoba. Neke žene su me upitale hoću li se pokriti? Odgovorila sam: "S Allahovim emerom!" Čak i tonovi moga glasa bili su drugačiji. Potpuno sam se promjenila. Eto šta se desilo sa mnom. Vratila sam se i nikada više nisam skinula hidžab. Ovo je već šesta godina kako ga nosim. Uzvišenom Allahu dovu upućujem za svoje dobro, za dobro moga muža, djece, porodice i za dobro svih muslimana.

DRUGO KAZIVANJE

POKAJANJE MAROKANKE NAKON OBOLJENJA OD RAKA I IZLJEČENJA U BEJTUL-HARAMU

Lejla El-Hulv, Marokanka, oboljela je od raka. Liječnici su bili nemoćni pred ovom opakom bolešću. Izgubila je nadu u sve, osim u Allaha, dž.š., Koga do tada nije poznavala. Predala se Njemu u Njegovom Časnom Hramu, i tu je bio spas. A sada, poslušaj kazivanje sestre Lejle:

Prije devet godina oboljela sam od opasne bolesti, od raka. Svi su se bojali i samog naziva ove bolesti. U Maroku, mi ga ne zovemo rak, nego zloduh ili prljava bolest. Rak je bio u mojoj lijevoj dojci. Moj vjerovanje u Allaha, dž.š., bilo je veoma slabo. Bila sam potpuno zanemarila Boga u svome životu. Smatrala sam da će ljepota trajati čitavog života, a također, i mladost i zdravlje. Nikada nisam pomislila da ću oboljeti od ovakve bolesti kao što je rak. Kada sam saznala da sam oboljela, to me je snažno potreslo. Razmišljala sam i o samoubistvu, ali sam mnogo voljela muža i djecu i, uopće nisam razmišljala o Allahovoj kazni za samoubistvo. Uzvišeni Allah želio je da moja bolest bude sebeb moje upute kao i upute drugih ljudi. Bolest je počela da se širi. Otputovala sam u Belgiju i posjetila sam mnoge liječnike. Svi su govorili mom mužu da je neophodno odstraniti dojku i poslije toga koristiti opasne lijekove od kojih opadaju kosa, trepavice i obrve, a raste brada na licu. Kao posljedica uzimanja tih lijekova, također otpadaju nokti i ispadaju zubi. Kategorički sam to odbila. Rekla sam da više volim umrijeti sa grudima i kosom i sa svim onim sa čime me je Allah, dž.š., stvorio nego da budem unakažena. Tražila sam od ljekara da mi propišu lakši lijek što su i učinili. Nakon toga vratila sam se u Maroko. Koristila sam lijek, ali nisam primijetila nikakav njegov utjecaj. To me je obradovalo, jer, pomislila sam da su ljekari možda pogriješili i da možda nisam ni oboljela od raka. Međutim, nakon šest mjeseci počela sam osjećati gubitak u tjelesnoj težini. Boja kože se naglo promjenila. Osjećala sam bolove koji nisu prestajali. Liječnik Marokanac preporučio mi je putovanje u Belgiju. Poslušala sam ga. Međutim, tamo sam doživila šok. Ljekari su rekli mome mužu da se bolest proširila i da je zahvatila plućna krila. Rekli su da oni za ovo stanje nemaju lijeka. Savjtovali su ga da se vratimo u Maroko kako bih kod kuće umrla. Moj muž bio je pogođen ovim vijestima i umjesto u Maroko, odveo me u u Francusku s nadom da ćemo tamo naći lijeka. Međutim, ni tamo nismo našli selameta. Na kraju, pokušali

smo naći nekoga da nam pomogne kako bi me primili u bolnicu i odstranili mi dojke. Bili smo spremni pokušati i sa onim opasnim lijekovima. Međutim, moj muž sjetio se nečega što smo bili zaboravili i prema čemu smo godinama nemarni bili. Allah, dž.š., nadahnuo je moga muža mišlju da posjetimo Bejtullah u Mekki, da stanemo pred Uzvišenog Allaha i zamolimo Ga da nas kutariše ovog belaja. Tako smo i učinili. Napustili smo Pariz izgovarajući *Allahu ekber i la ilahe illellah.* Bila sam veoma radosna, jer to je bilo prvi puta da posjetim Bejtullah i vidim Kabu. U Parizu sam kupila mushaf. Zaputili smo se prema Mekki. Kada smo ušli u Harem i kada sam ugledala Kabu, mnogo sam plakala, kajući se za sve propuštene namaze, za propuštenu skrušenost i predanost Allahu, dž.š. Uzvišenom Allahu dovu sam uputila: "Allahu moj! Moja bolest je izmakla kontroli ljekara, a od Tebe je i bolest i lijek. Pred sobom sam zatvorila sva vrata. Ostala su mi još samo Tvoja vrata, pa nemoj ih predamnom zatvoriti!" Obilazila sam oko Kabe moleći Uzvišenog Allaha da ne iznevjeri moje nade, da me ne ostavlja na cjedilu i da u nedoumici ostavi moje ljekare. Kao što sam ranije spomenula, bila sam nemarna kada je u pitanju Uzvišeni Allah i nisam ništa znala o vjeri. Počela sam posjećivati ulemu i šejhove koji su bili tu, tražeći od njih da me upute na knjige i dove od kojih ću se okoristiti. Rekli su mi da često Kur'an učim i mnogo pijem Zemzem vodu. Također, rekli su mi da često Allaha, dž.š., zikr činim i da Poslaniku, sallellahu alejhi ve sellem, salavat i selam donosim. Osjećala sam duševnu smirenost i sigurnost u Harem-i šerifu. Tražila sam dozvolu od muža da ostanem u Haremu i da se ne vraćam u hotel. On mi je to dozvolio. U Haremu je bilo sestara muslimanki iz Egipta i Turske. Primijetile su da često plačem i pitale su me za razlog. Rekla sam im da sam došla kod Bejtullaha, a da nisam ni slutila da ću ga ovoliko zavoljeti, a zatim sam im rekla i za svoju bolest. Nakon toga one su stalno bile uz mene. Rekla sam im da ne izlazim izvan Harema, a one su obavijestile svoje muževe i zatražile dozvolu da ostanu samnom. Nisu me napuštale. Nismo nikako spavale, malo smo jele i mnogo Zemzem vodu pile. Poslanik, sallellahu alejhi ve sellem, je rekao: "Zemzem je za ono za šta ga piješ. Pa, ako ga piješ da ozdraviš, Allah, dž.š., podarit će ti ozdravljenje; ako ga piješ zbog žeđi, Allah, dž.š., žeđ će ti otkloniti; ako ga piješ tražeći utočište kod Allaha, dž.š., On će ti utočište pružiti." Uzvišeni Allah dao nam je snage tako da nismo glad osjećale. Stalno smo u tavafu bile, poslije smo klanjale dva rekata namaza i ponovo se vraćale u tavaf. Često smo Zemzem pile i učile Kur'an. I tako smo provodile i dane i noći. Veoma malo smo spavale. Kada sam stigla do Bejtullaha bila sam mršava, a gornji dio mog tijela bio je prekriven prištevima i oteklinama koje su bile dokaz da se rak proširio po čitavom gornjem dijelu

tijela. Ove žene savjetovale su me da gornji dio tijela perem sa Zemzem vodom, ali ja sam se bojali dotaći te prišteve i otekline. Mislila sam da ću se time ponovo opteretiti svojom bolešću i zanemariti zikr i ibadet Allahu, dž.š. Prvo sam počela samo poljevati se Zemzemom, a peti dan, moje prijateljice su me nagovarale da počnem pomalo i rukama doticati tijelo sa Zemzem vodom. U početku sam to odbijala, ali sam osjetila nešto jako što me potiče da uzmem Zemzema u ruke i da potarem svoje tijelo. Prvi put sam se uplašila, ali sam ponovo osjetila potrebu, i opet sam oklijevala. Treći put, bez razmišljanja sam rukom potrala tijelo i grudi koje su bile ispunjene krvlju, gnojem i prištevima. I dogodilo se što niko nije mogao očekivati. Prištevi su potpuno nestali. Nijedan prišt nisam mogla naći na svome tijelu. Nisam osjećala ni bol, a ni krvi, ni gnoja nije bilo. U početku sam bila iznenađena. Zato sam ponovo stavila ruku ispod odjeće, ali ništa od tih oteklina nisam osjetila. Zadrhtala sam, ali sam se odmah sjetila da ja Uzvišeni Allah Svemoćan. Zamolila sam jednu prijateljicu da dotakne moje tijelo i da potraži prišteve. Nesvjesno su uzviknule: "Allahu ekber! Allahu ekber!" Požurila sam u hotel da obavijestim muža. Kada sam ušla kod njega u sobu, pocijepala sam košulju i uzviknula: "Pogledaj Allahovu milost!" Ispričala sam mu šta se dogodilo. Nije mogao povjerovati. Počeo je plakati na sav glas. Rekao mi je da su mu se ljekari zakleli da neću živjeti duže od tri sedmice. Odgovorila sam mu da je vakti-sahat u Allahovim rukama, neka je slavljen i uzvišen, a nepoznato samo On poznaje. U Meki smo ostali cijelu sedmicu. Zahvaljivala sam Allahu, dž.š., na blagodatima koje se ne mogu izbrojati. Potom, posjetili smo Poslanikovu džamiju u Medini i vratili se u Francusku. Na ljekarskom pregledu ljekari su stali zbunjeni i veoma uzbuđeni. U nevjerici pitali su me jesam li ja ta i ta? S ponosom sam odgovarala da sam ja ta i ta i da je ovo moj muž. Rekla sam im da sam se vratila svome Gospodaru i da se više nikoga, osim Njega, ne bojim, i da sam ubijeđena da sve mora biti onako kako On odluči i odredi. Rekli su da je moj slučaj poseban i da su otekline nestale, ali da moramo ponovo izvršiti pretrage. Nakon svih pretraga i analiza, ništa nisu otkrili.

Kada sam imala te otekline jedva sam mogla disati, ali kada sam došla do Bejtullaha i zatražila lijeka od Allaha, dž.š., sve to je nestalo. Poslije sam potražila životopis Muhammeda, sallellahu alejhi ve sellem, i životopise njegovih ashaba, radijellahu 'anhum. Mnogo sam plakala. Plakala sam kajući se za propuštenu ljubav prema Allahu, dž.š., Njegovom Poslaniku i za sve te dane koje sam provela daleko od Njega. Molim Uzvišenog Allaha da me primi u Svoje okrilje i da oprosti meni, mome mužu i svim muslimanima.

TREĆE KAZIVANJE

POKAJANJE MLADIĆA KOJI JE BIO NEPOKORAN PREMA SVOJOJ MAJCI

Mladić (H. DŽ. M.) otputovao je izvan svoje domovine radi studija. Završio je studije i stekao visoka zvanja i diplome, a potom se vratio kući. Oženio se imućnom i lijepom djevojkom koja mogla biti uzrokom njegove nesreće, da nije bilo Allahove brige. Evo šta on kazuje:

Otac mi je umro dok sam još bio mali i majka se brinula o mom izdržavanju i odgoju. Radila je kao služavka po tuđim kućama da bi me ishranila i odškolovala. Bio sam jedinac u majke. Kada je bilo vrijeme upisala me u školu. U školi sam bio sve dok nisam stekao visoko obrazovanje. Bio sam poslušan prema svojoj majci. Dobio sam stipendiju i studije nastavio izvan domovine. Majka me je ispratila sa suznim očima. Govorila mi je: "Sine! Pazi na sebe i javljaj mi se! Šalji mi pisma da znam da si dobro i zdravo!" Nakon izvjesnog vremena završio sam školovanje i vratio se, ali sasvim drugačija osoba. Zapadna civilizacija ostavila je na mene veliki uticaj. Smatrao sam da je vjera nešto što je prošlost, nešto što je zaostalo i što vodi nazadku. Vjerovao sam samo u materijalni svijet, da nas Allah sačuva toga. Dobio sam dobar posao i počeo sam tržiti ženu i našao sam je. Majka mi je bila odabrala pobožnu djevojku, ali ja sam je odbio. Želio sam ovu koju sam ja odabrao, imućnu i lijepu. Jer, sanjao sam o aristkratskom životu, kako ga oni nazivaju. U toku prvih šest mjeseci braka, moja žena je spletkarila protiv moje majke, tako da sam zamrzio majku. Jednog dana sam došao kući i zatekao suprugu kako plače. Pitao sam je za razlog, a ona mi je odgovorila: "Slušaj! Ili ja, ili tvoja majka!? Pa, ti odaberi! Ja je više ne mogu trpiti!" Bio sam izvan sebe i u trenucima te srdžbe, istjerao sam majku iz kuće. Izašla je i sva uplakana rekla mi: "Allah te usrećio dijete moje!" Nekoliko sati poslije toga izašao sam da je tražim, ali nje nigdje nije bilo. Vratio sam se kući, a moja žena je svojim spletkama uspjela da me u potpunosti odvrati od majke. Tako sam zaboravio na svoju dragu i cijenjenu majku. Prošlo je dugo vremena da nisam ništa čuo o svojoj majci. Obolio sam i smjestili su me u bolnicu. Kada je majka saznala za to, odmah je došla da me vidi, ali supruga je bila kod mene i nije dozvolila majci da uđe. Otjerala ju je prije nego što je i ušla. Rekla joj je: "Tvoj sin nije ovdje! Šta hoćeš od nas?! Bježi daleko od nas!" Tako se moja majka vratila odakle je i došla. Nakon dužeg perioda

izašao sam iz bolnice, a moje psihičko zdravlje se pogoršalo. Izgubio sam posao, a dugovi se nagomilali. Razlog svemu tome bila je moja supruga. Zamarala me je svojim željama i prohtjevima. I na kraju, na najgori način moja supruga je uzvratila sve ono lijepo što sam joj uradio. Rekla mi je: "Sada, kada si izgubio posao, ostao bez materijalnih sredstava i postao si niko i ništa, ne želim te i ne želim živjeti s tobom! Hoću razvod braka!" Ove njezine riječi odjeknule su u meni kao grom iz vedra neba. Razveli smo se. Probudio sam se iz dubokog sna u kome sam bio. Tumarao sam i lutao tražeći moju majku. I na kraju, našao sam je. Ali, gdje sam je našao?! Našao sam je u jednom prihvatilištu gdje je živjela od sadake dobročinitelja. Ušao sam kod nje. Njezino lice bilo je blijedo od dugog plača. Čim sam je ugledao bacio sam se pred nju i počeo glasno plakati, a ona je plakala. Tako smo ostali čitav sahat. Nakon toga poveo sam je kući, odlučan da joj budem poslušan, a prije svega, da se pridržavam Allahovih naredbi i zabrana. I evo me, sada živim najljepše dane svoga života, sa najdražom osobom, mojom majkom. Neka je dragi Allah sačuva! Molim Uzvišenog Allaha da ovo blagostanje i sreća potraju.

ČETVRTO KAZIVANJE

POKAJANJE GRJEŠNIKA NAKON SPAŠAVANJA OD UTOPA

Moj prijatelj se promijenio. Da, promijenio se. Njegovi osmjesi postali su staloženi. Dodirivali su uši poput vlažnog jutarnjeg povjetarca. A ranije, njegovi osmjesi bili su gordi i raskalašeni, parali su uši i vrijeđali osjećanja. Danas su njegovi pogledi stidljivi i upućuju na prefinjenost i čistotu, a bili su besramni i drski. Sve njegove riječi sada su odmjerene, a prije su izlazile iz njegovih usta bez ikakvog razmišljanja i bez obzira prema bilo kome, vrijeđajući svakoga. Njegovo nurli lice odavalo je smirenost, a lijepa brada ukrašavala ga je. Ranije, njegovo lice je ukazivalo je na raskalašenost i bezobzirnost. Dugo sam ga posmatrao, a on je shvatio o čemu razmišljam pa mi je rekao: "Vjerovatno se pitaš šta me je promjenilo?" Odgovorio sam: "Da! Mnogo si se promjenio od kada smo se posljednji put vidjeli, a bilo je to prije nekoliko godina." Prijatelj mi je odgovorio: "Slavljen je Onaj Koji ćudi mijenja!" "Vjerovatno iza toga stoji neka priča", rekao sam, a on odgovorio: "Da! Razlog tome je jedan događaj, kojeg, kada god ga se prisjetim, moje vjerovanje u Allaha, dž.š., raste i povećava se. Radi se o događaju koji je za nepovj‹ rovati. To se meni dogodilo i u potpunosti

promjenilo moj život. Ispričat ću ti šta se dogodilo." Okrenuo se prema meni, namjestio se i počeo kazivati:

U autu sam se vozio putujući prema Kairu. Kod jednog nadvožnjaka koji vodi prema jednom selu, iznenadila me je krava na putu za kojom je trčalo dijete. Uplašio sam se i izgubio kontrolu nad upravljačem. U jednom trenutku našao sam se pod vodom, u kanalu Ibrahimijja. Podigao sam glavu kako bih uzeo zraka, ali auto je bilo ispunjeno vodom. Pokušao sam otvoriti vrata ali mi to nije pošlo za rukom. U tom trenutku bio sam ubijeđen da mi nema spasa. U tih nekoliko trenutaka, kroz glavu su mi prošle slike iz moga života koji je bio ispunjen zabavama, igrom i drugim sramnim djelima. Te slike pokazivale su moju prošlost kao nekog strašnog duha. Obavio me crni mrak. Osjećao sam kao da padam u duboki mračni ponor. Obuzeo me veliki strah. Vrisnuo sam, a zvuk se nije ni osjetio. O, Allahu moj! Okretao sam se oko sebe pružajući ruke i tražeći spasa; ne od smrti koja je već bila izvjesna, nego od grijeha koji su me pritiskali i gušili. Osjetio sam da mi je srce nabreklo od siline otkucaja. Počeo sam otklanjati od sebe te zle duhove i tržiti oprosta od Allaha, dž.š., prije nego što pred Njega dođem. Osjetio sam da me nešto snažno pritiska, kao da se voda pretvorila u čelični zid. Pomislio sam da je to kraj. Izgovorio sam kelime-i šehadet i počeo se pripremati za smrt. Pomjerio sam ruku, kad ona ode u prazno. Ta praznina vodila je izvan auta. U trenutku sam se sjetio da je prednji vjetroban razbijen. Uzvišeni Allah htio je da ovaj vjetrobran bude razbijen u saobraćajnoj nezgodi prije samotri dana. Bez razmišljanja sam iskočio kroz taj otvor i ugledao svjetlost. Bio sam vani. Vidio sam ljude koji su bili okupljeni na obali i koji su nešto vikali, ali ništa nisam mogao razabrati. Kada su vidjeli da sam uspio izaći iz auta, dvojica ljudi su priskočili i iznijeli me na obalu. Stajao sam na obali izvan sebe, ne vjerujući da sam se spasio od sigurne smrti i da sam živ. Gledao sam potonulo auto i zamišljao sebe i svoj dotadašnji život, kako se guši i umire. I stvarno, moj prijašnji život je umro i sada leži u lijesu predamnom. Riješio sam ga se i izašao kao ponovo rođen, ne osjećajući nimalo želje i žala za prošlošću. Osjetio sam potrebu da pobjegnem sa ovoga mjesta na kojem sam pokopao svoju prljavu prošlost. Krenuo sam kući potpuno drugačiji čovjek od onoga koji je iz nje izašao prije nekoliko sati. Prvo što sam u kući ugledao bile su objješene slike glumica, plesačica i nagih žena. Potrčao sam prema njima i sve ih zgulio sa zida. Potom, bacio sam se na krevet i zaplakao. Prvi put u životu osjećao sam iskreno kajanje zbog svega onoga što sam uradio protiv Uzvišenog Allahu. Suze su umivale moje lice, a moje tijelo počelo se tresti. U takvom stanju čuo glas mujezina koji je

prolamao nebo. Bilo mi je kao da ga prvi put čujem. Skočio sam, uzeo abdest i otišao u džamiju. Nakon obavljenog namaza, u džamiji sam obznanio svoje pokajanje i zamolio Allaha, dž.š., za oprost. Od tada sam ovakav kao što me sada vidiš.

Rekao sam: "Neka ti je hairli brate, i hvala Allahu, dž.š., što te je spasio i sačuvao. Uzvišeni Allah želi ti dobro i On će te najbolje čuvati i učvrstiti tvoje korake na putu Istine.

PETO KAZIVANJE

POKAJANJE ŠOFERA NAKON ŠTO JE VIDIO UŽAS SAOBRAĆAJNE NESREĆE

Ovaj mladić pripovijeda svoju priču:

Radio sam kao šofer na dugim relacijama. Vozio sam na liniji Džedda Medina i obratno i uz mnogo truda i napora, hvala Allahu, uspio sam kupiti auto s kojim ću raditi. Posla je najviše bilo za vrijeme Ramazana, u sezoni hadždža i proljetnih odmora. Naravno, nisam danonoćno mogao raditi, a sanjao sam o "ružičastom životu", kako to ovi nazivaju, zbog čega sam počeo koristiti tablete protiv spavanja. Tako sam uspjevao voziti danonoćno i bez prestanka tri do pet dana. Ovako sam radio skoro dvije godine, a i dosta novca sam zaradio. Jednog dana počeo sam razmišljati o malo odmora, a Allahova volja je iznad svega. Putnici su se ukrcali u Džeddi i krenuli smo put Medine. Prešao sam dobar dio puta kad ugledah strašan prizor. Auto, koje je prošlo pored nas strahovitom brzinom, počelo se prevrtati. Ugledao sam dijelove tijela vozača kako se trgaju i razlijeću po zraku. Prizor me je šokirao. Ovo nije bio prvi put da gledam prizore saobraćajnih udesa, ali ovako nešto nikada nisam mogao ni zamisliti. Na trenutak sam se zamislio, a uzvici nekih putnika su me probudili iz razmišljanja. Putnici su uzvikivali: *La havle ve la kuvvete illa billah; inna lillahi ve inna ilejhi radži'un.* Pomislio sam: Šta da sam na mjestu tog mladića, a nemam ni namaza, ni drugog ibadeta, niti bogobojaznosti. Kako bih stao pred svoga Gospodara? Bio je to veliki šok za mene. Puna tri sahata poslije toga nisam mogao voziti. Poslije sam nastavio put, dovezao putnike do Medine i vratio se u Džeddu. U putu sam klanjao akšam i jaciju. Bila su to moja prva dva namaza u životu. Došao sam kući gdje me čekala moja supruga. Primjetila je na meni veliku promjenu i pomislila da sam

bolestan. Počela mi je u lice vikati: "Jesam li ti rekla da ostaviš te tablete!? One su samo belaj! Ti ih nećeš ostaviti sve dok sam sebe ne upropastiš i odeš u vatru!" Ove riječi djelovale su na mene poput šamara. Rekao sam joj: "Allah mi je svjedok da ovo zlo nikada više neću koristiti!" Bila je radosna vidjevši me da sam klanjao akšam i jaciju i da sam se pokajao. Plakao sam. Gorko i žestoko sam plakao. Kada se uvjerila da sam iskren, sjela je pored mene plačući od radosti zbog moga pokajanja i povratka Istini. Te noći nisam večerao. Zaspao sam bojeći se smrti i onoga što poslije toga slijedi. Usnio sam kako posjedujem palače, firme, milione rijala, i odjednom, ugledao sam sebe kako prevrćem kabure tražeći onog istrganog mladića, ali ga nisam mogao pronaći. Osjetio sam snažan udarac u glavu. Probudio sam se i shvatio da ležim u postelji. Teško sam disao, a ponoć je već bila prošla. Ustao sam, uzeo abdest i klanjao sve do pred zoru. Potom, izašao sam u džamiju i od tog jutra, hvala Allahu, dž.š., ne odvajam se od džamija. Počeo sam posjećivati i predavanja koja su se održavala po džamijama. Iskrena hvala Uzvišenom Allahu Koji me je uputio na put sreće i istinskog života.

ŠESTO KAZIVANJE

POKAJANJE U DISKOTECI

Čudno, veoma čudno kazivanje. Zabilježio ga je šejh 'Ali Tantavi u jednoj od svojih knjiga. Evo šta je napisao šejh Tantavi:

Ušao sam u jednu džamiju u Halepu i vidio jednog mladića da klanja. Rekao sam u sebi: "Subhanellah! Ovaj mladić je jedan od najpokvarenijih ljudi: pije alkohol, bludniči, uzima kamatu, neposlušan je prema roditeljima, zbog čega su ga istjerali iz kuće. Otkud on u džamiji?!" Prišao sam mu i upitao ga: "Jesi ti taj i taj?" Odgovorio je da jeste, a ja sam mu rekao: "Hvala Allahu Koji te uputio na pravi put. Ispričaj mi kako se to dogodilo." Rekao mi je: "Dogodilo se to u noćnom baru, posredstvom jednog šejha." Bio sam iznenađen: "U noćnom baru!?" "Da, u noćnom baru!", odgovori je. "Kako to?", upitao sam. "Evo kako se to desilo!", rekao je i počeo kazivati svoj slučaj:

U našem sokaku bila je mala džamija. U njoj je imamio jedan stari šejh. Jednog dana okrenuo se klanjačima i upitao gdje je to narod; zašto nema ljudi na namazima; zašto nema omladine? Neki su kazali da je omladina u noćnim barovima. Upitao ih je šta su to noćni barovi? Rekli su

mu da je noćni bar jedna velika sala sa podijumom na koji se ispnu razgolićene i polugole žene i plešu, a ljudi ih gledaju. Šejh je pitao da li su ti što ih gledaju muslimani, a oni su mu odgovorili da jesu. Šejh je u čudu govorio: *La havle ve la kuvvete illa billah*; haj'mo u taj noćni bar! Zaprepašteni ljudi upitali su šejha kako da ih vodi u noćni bar, a u džamiji im govori sasvim drugo? On je insistirao da odu, a oni su nastojali da ga odvrate. Govorili su mu da će biti ismijani i da će biti izvrgnuti ruglu i neprilikama. "A jesmo li mi bolji od Muhammeda, sallellahu alejhi ve sellem?", uzviknuo je šejh i uzeo jednog džematliju za ruku da mu pokaže gdje se nalazi noćni bar. Kada su došli pred noćni bar, vlasnik ih je upitao šta žele, a šejh je rekao: "Želimo održati vaz u baru." Vlasnik se začudio, dobro ih pogledao i odbio im dozvoliti da to urade. Počeli su ga ubjeđivati i na kraju, kada su mu platili onoliko koliko je iznosila njegova dnevna zarada, vlasnik im je dozvolio da uđu, ali tek sutradan u vrijeme kada počinje predstava.

Tog dana sam i ja bio u diskoteci. Jedna od djevojka već je bila počela sa plesom. Nakon što je završila, zavjesa je bila spuštena, a potom, ponovo podignuta. Na iznenađenje svih, iza zavjese na stolici je sjedio čestiti šejh. Počeo je sa bismilom, zahvalom Allahu, dž.š., i salavatom Poslaniku, sallellahu alejhi ve sellem. Počeo je govoriti omladini koja je bila zatečena njegovim prisustvom i govorom. Mislili su da je to neka komedija u sklopu programa. Kada su shvatili da je to pravi šejh, počeli su ga ismijavati i sve više galamiti. Međutim, on uopće nije obraćao pažnju na to, nego je nastavio sa vazom sve dok jedan od gostiju nije ustao i naredio ostalima da ušute i poslušaju šta šejh želi kazati. Nastao je tajac. Čuo se samo šejhov glas. Pričao je stvari koje do tada nismo čuli: proučio je nekoliko kur'anskih ajeta, Poslanikovih hadisa i ispričao nekoliko događaja iz života dobrih Allahovih robova. Između ostalog, rekao je: "O, ljudi! Dugo ste živjeli i mnogo ste prema Allahu, dž.š., griješili. Pa, gdje je nestala ona slast griješenja? Slast je nestala, a ostale su crne stranice za koje ćete biti pitani. A doći će dan kada će sve osim Allaha nestati! O, ljudi! Jesta li razmišljali o tome kuda vas vode vaša djela?! Vi ne možete da podnesete vatru na ovom svijetu, a ona je samo sedamdeseti dio džehennemske vatre, pa kako ćete onda podnijeti džehennemsku vatru? Pokajte se dok još nije kasno!"

Prisutni su zaplakali. Šejh je izašao iz bara, a za njim su izašli i ostali. Šejh je bio razlog i povod njihovog pokajanja. Čak se i vlasnik bara pokajao za ono što je radio.

SEDMO KAZIVANJE

POKAJANJE MLADIĆA ZAHVALJUJUĆI MAJČINOJ DOVI

Živio je sa svojom starom majkom u skromnom domu. Najviše vremena provodio je pred TV aparatom. Cijele noći provodio je gledajući filmove i serije koji su mu bili posebna poslastica. U džamiju, radi obavljanja namaza, nije odlazio. Kada bi ga stara mati savjetovala da klanja ismijavao ju je i na njene riječi nije obraćao pažnju. Jadna mati. Šta je mogla ta stara slabašna žena? Željela je da se uputa može kupiti, pa da je kupi za svoga jedinca. Ali, ostala joj je samo jedna stvar, a to je dova, noćna strijela koja ne griješi. Dok bi on noći provodio pred TV-om gledajući te mizerne prizore ona je u dubini noći klanjala i molila za njegovu uputu. A nije ni čudo, jer to je majčinska ljubav, nad kojom nema ljubavi. Tako jedne noći kada se sve umirilo, ona je podigla svoje ruke moleći Allaha, dž.š. Suze su oblijevale njezine obraze, suze tuge i bola. Iznenada, neobičan i prodoran glas prekide tajac. Majka je potrčala u pravcu iz kojeg je došao glas. U strahu je vikala: "Sine moj! Dušo moja!" Kada je ušla, ugledala je sina kako lopatom razbija taj prokleti aparat, pred kojim je toliko vremena proveo, i koji ga je od ibadeta Allahu i majčine poslušnosti udaljio, zbog kojeg je propisane namaze propustio. Zatim je potrčao majci, poljubio je u čelo i privio je na svoje grudi. Majka je na trenutak bila iznenađena onim što se dešava, a suze su rosile njezine obraze. Ovaj put to nisu bile suze tuge i bola, nego suze radosnice. I tako, Uzvišeni Allah uslišao je njezinu dovu i njezin sin ugledao je svjetlo upute. A velika je istina u riječima Uzvišenog Allaha: *I kada te Moji robovi za Mene upitaju, reci: Zaista sam Ja blizu i uslišavam dovu onoga ko Mi dovu upućuje!* (El-Bekare, 186).

OSMO KAZIVANJE

POKAJANJE ŠEJHA AHMEDA KATTANA

Šejh Ahmed Kattan, poznati islamski radnik i hatib, pripovijeda svoj vlastiti slučaj pokajanja:

Život je prepun iskustava, pouka i lekcija. U toku školskog obrazovanja bio sam u jednom neujednačenom i neodređenom psihološkom stanju.

Osamnaest godina učio sam predmet islamski odgoj u odgojnim institucijama, ali bez odgoja. Završio sam školu bez vjere. Bio sam u nedoumici, kuda krenuti? Jesam li stvoren bez ikakva cilja? U duši sam osjećao prazninu, mrak i depresiju. Da li da pobjegnem u divljinu ili u mrak, možda tamo nađem utjehu? Ali, uvijek se iz tih razmišljanja vratim tužan i potišten. Završio sam učiteljsku školu 1969. godine. U toj i u godini ranije, dogodio se jedan čudan i neobičan događaj u mom životu, zbog kojeg sam još više zastranio. Privukla me Komunistička partija. Objavili su neke moje pjesme u svojim novinama i magazinima. Usto, dali su im veću vrijednost nego što zaslužuju. Tumačili su njihove riječi i značenja na najbolji mogući način. Mene su, također, obenđijali. Umislio sam da sam ja taj očekivani imam i da se sve oko mene vrti. Nijednu riječ nisam izgovorio, a da nisu pljeskali. To je bio njihov način kako uloviti nekoga i privući ga u svoje redove. Prvo pogledaju njegov identitet, hobi, šta želi i na temelju toga određuju način i metod komunikacije. Vidjeli su da sam sklon poeziji i književnosti. Obavezali su se da objave zbirku mojih pjesama. Zatim su organizirali promocije i književne večeri, a onda su počeli sa zavođenjem. Odvodili su me u privatne knjižare i govorili mi da biram knjige koje želim, a oni će mi to pokloniti. Bio sam oduševljen: nosit ću izvanredne knjige, knjige sa luksuznom štampom i opremom, čiji su naslovi bili: *Osnovi marksističke filozofije*, *Temelji komunizma*!? I tako, postepeno, počeli su me uvoditi u narodne kafane. Dok bih sjedio sa njima za starim rasklimanim stolom, ispijao bih čaj iz starih i ishabanih čaša, a oko mene su bili radnici. Pa, kada prođe neki čovjek u američkom autu, govorili su: "Pogledaj! Ovaj vozi auto koje je zaradio na krvi tvojih očeva i djedova. Znaj da će doći dan kada ćeš od njih uzeti ovo auto velikom revolucijom koja je već počela i trajat će. Mi je pripremamo u Zafaru i radimo za nju. Također, pripremamo je i u Kuvajtu i radimo za nju, a ti ćeš biti jedan od njenih vođa. Slušajući te njihove riječi praznina u mom srcu je nestajala, jer ako tvoje srce nije obuzeto Allahom onda ga preuzima šejtan. Srce je kao vodenički žrvanj. Okreće se, i ako u njega staviš blagoslovljenog zrna, izađe čisto brašno, ali ako staviš kamenje, ništa drugo osim kamenja neće izaći. Tako, Uzvišeni Allah je odredio da se, nakon tri mjeseca, sretnem sa presjednikom ogranka te partije, koji je bio otputovao u Egipat i bio odsutan oko mjesec dana. Te noći ismijavali su sabahski ezan. Sijelo je počelo s večeri i potrajalo sve do sabaha. Pričali su o stvarima koje nisam razumijevao: *Materijalistčko tumačenje historije*, *Socijalizam i komunizam o rasi i privatnoj imovini*, i tome slično. Govorili

su o stvarima koje moja, još uvijek neiskvarena priroda, nije prihvatala. Osjećao sam da se to kosi sa mojom prirodom, ali mi stid nije dozvoljavao da o tome sa njima raspravljam. Smatrao sam ih genijima, istinskim misliocima, književnicima, pjesnicima, piscima, pa, kako da se usudim sa njima o tome raspravljati? Zato bih uvijek ušutio. Kada je nastupilo vrijeme sabaha i mujezin zaučio *Allahu ekber*, počeli su svašta na Allaha, dž.š., iznositi. Kada je mujezin učio *Ešhedu enne Muhammeden resulullah*, počeli su pričati viceve na račun Allahovog Poslanika, sallellahu alejhi ve sellem. Burkan imana i prirode u meni je počeo ključati. Kada Allah, dž.š., želi robu dobro, nakon što mu je tmine pokazao, olakša mu i sredstva ka tom dobru. Predsjednik ogranka pričao je o utiscima sa putovanja u Egiptu: "Istinski komunizam primijetio sam u susretu sa egipatskim pjesnikom Ebnudijem. Jedino sam njega vidio da u potpunosti primjenjuje komunizam u svome životu." Nije mi bilo jasno kakve to veze ima sa nama i sabahskim ezanom. Nastavio je: "Kada smo rano jutrom izlazili, njegova žena poljubila bi njega, a zatim i mene. Kada smo noću lijegali u postelju, ona je lijegala između nas." Tako je govorio. Uzvišeni Allah će ga za to na Sudnjem danu pitati. Nakon ovih riječi zastor sa mojih očiju je pao, a okovi sa moga srca su popucali. Rekao sam sebi: "Je li ovo ideja i ideal; je li ovo sloboda; je li ovo revolucija?! Ne, tako mi Gospodara Kabe! Ovo su šejtanske riječi!" Jedan od prisutnih usudio se primijetiti: "Šefe! Ako je to tako zašto ne dozvoliš svojoj supruzi da dođe kod nas kako bi je zajedno podijelili?" On je odgovorio: "Još uvijek u meni ima ostataka buržoazije i zaostalosti. Ali, doći će dan kada ćemo se svi zajedno osloboditi tih ostataka."

Nakon ovog događaja, počeo je preokret u mom životu. Počeo sam tražiti prijatelje, ali ne ovakve kao što su bili ovi. Uzvišeni Allah omogućio mi je da se sretnem sa braćom u *Divaniji*, koji su namaz redovno obavljali. Nakon ikindije-namaza odlazili su na obalu i ponovo se vraćali. Jedini njihov grijeh bio je što su voljeli poigrati karti. Allahovom odredbom, jedan od njih mi jednog dana reče: "Brate Ahmede! Priča se da je jedan šejh iz Egipta, po imenu Hasan Ejub, došao u Kuvajt. Hvale njegovu hrabrost i odvažnost u nastupima. Hoćeš li poći sa mnom?" Rekao je to više iz radoznalosti. Rekao sam da želim poći. Uzeo sam abdest i ušao u džamiju. Nakon što smo klanjali akšam-namaz, počelo je predavanje. Šejh je govorio stojeći. Nije želio sjesti na stolicu iako je bio stariji čovjek, sijede kose i brade. Međutim, snaga imana izbijala je iz njega i njegovih riječi kao vulkanska lava. Kada je završio sa predavanjem, osjetio sam prelazak iz jednog svijeta u drugi; iz tmine na svjetlo. Po prvi put desilo mi se da znam svoj pravi put, svoj cilj u životu zbog kojeg sam stvoren, šta se

od mene traži i kuda idem! Nisam se mogao odvojiti od ovog šejha. Grlio sam ga i selamio. Zatim je došao onaj brat i pitao me o utiscima. Rekao sam mu da će moje utiske vidjeti za nekoliko dana. Iste večeri vratio sam se, kupio sve kasete od ovog šejha i slušao ih do izlaska sunca. Majka mi je donijela doručak, a ja sam ga odbio; zatim ručak, a ja sam i dalje slušao i plakao. Osjećao sam kao da sam se ponovo rodio i ušao u potpuno novi svijet. Zavolio sam Poslanika, sallellahu alejhi ve sellem, i on mi je postao najveći uzor. Počeo sam proučavati njegov životopis. Zapamtio sam i najmanje detalje iz njegovog života, od rođenja pa do njegove smrti. Prvi put sam osjetio da sam čovjek. Učio sam Kur'an i imao dojam da je svaki njegov ajet upućen direktno meni ili da se odnosi na mene: *A zar je onaj koji je u zabludi bio, a kome smo Mi dali život i svjetlo pomoću kojeg se među ljudima kreće, kao onaj koji je u tminama i iz njh ne izazi?* (El-En'am, 122). Da, bio sam mrtav pa me je Uzvišeni Allah oživio. Allahu, dž.š., pripada sva zasluga i hvala za to. Onda sam se ponovo vratio zabludjelim "drugovima" i počeo ih pozivati u islam, ali: *Ti, doista, ne možeš uputiti na pravi put onoga koga ti želiš da uputiš - Allah ukazuje na pravi put onome kome On hoće, i On dobro zna one koji će pravim putem poći!* (El-Kasas, 56). Jedan od njih, hvala Allahu, pokajao se, otišao Mekku i obavio umru. Na putu je imao saobraćajni udes u kojem je izgubio život, a od Allah će imati nagradu. Što se tiče predsjednika ogranka, dočekao me je sa kiselim osmijehom. U razgovoru sa njim rekao sam mu: "Ti negiraš postojanje Allaha, dž.š., i hoćeš mene da ubijediš da Allah ne postoji?! Kiselo se nasmijao i rekao: "Profesore Kattan! Zavidim ti, jer si spoznao put, a mene ostavi! Ja imam svoj, a ti svoj put! Zatim mi je pružio ruku i otišao.

I do danas je ostao onakav kakav je bio. A što se tiče ostalih, neki su otišli u glumce, neki u pjesnike, pišu pjesme i imaju svoje video kasete na kojima pjani recituju poeziju.

Slavljen je Onaj Koji od neživog živo stvara! Od tog vremena počeo sam pozivati ljude na Allahov, pravi put.

DEVETO KAZIVANJE

POKAJANJE SEJJIDA KUTBA

U jednom malom selu na jugu Egipta rodio se Sejjid Kutb, Allah mu se smilovao. Odrastao je u osrednjoj, ali pobožnoj porodici. Njegov otac želio je da, još kao mali dječak, počne učiti Kur'an napamet, pa je već u desetoj godini naučio je cijeli Kur'an napamet. Sa devetnaest godina živio

je jedan period u bezumlju i lutanju. Za taj period on kaže da je bio "period ateizma". Na jednom mjestu on kaže: "Živio sam kao ateista 11 godina, sve dok nisam pronašao put ka Uzvišenom Allahu i osjetio slast imana." Godine 1948. Sejjid je putovao iz Kaira za Ameriku kao stipendista tadašnjeg Ministarstva obrazovanja. To putovanje bilo je početak novog puta na koji ga je Allah, dž.š., uputio i na njemu ga učvrstio. Putovao je na parobrodu preko Sredozemlja i Atlanskog okeana. Na brodu je doživio nekoliko stvari koje su bitno uticale na njegov život i odredile njegov tom i pravac. Tako, nije ni kročio na tlo Amerike, a već je dobro znao svoj put i odredio je sebi zadaću u svom novom svijetu. A sada, prepustimo Sejjidu da nam kaže šta se desilo na palubi broda:

Prije nekih petnaestak godina putovali smo na egipatskom brodu koji nas je nosio preko Atlantika do Njujorka. Samo nas šest, među 120 putnika, bili smo muslimani. Palo nam je na pamet da obavimo džumu-namaz na palubi broda. Allah zna, ali željeli smo samo da ovim namazom prkosimo kršćanskom misionaru, koji je djelovao na tom brodu i nama pokušao prodati priču, a ne radi samog namaza. Kapetan broda omogućio nam je da klanjamo, a bio je Englez. Dozvolio je i članovima posade, kuharima i ostalima (svi su bili Nubijci muslimani), da klanjaju sa nama, a koji nisu bili na službi u vrijeme namaza. Svima im je bilo veoma drago, jer ovo je prvi put da se da se na palubi broda obavlja namaz. Ja sam bio sam hatib i imam, a ostali saputnici čestitali su nam na uspjeloj "misi"! Ovo je najviše što su mogli shvatiti o našem namazu. Međutim, jedna gospođa, kasnije nam je rekla da je kršćanka iz Jugoslavije i da je pobjegla iz pakla Josipa Broza Tita i njegovog komunizma, bila je veoma dirnuta. Njezine oči bile su pune suza. Nije bila u stanju kontrolisati svoje osjećaje. Prišla nam je, čvrsto stegnula naše ruke i na slabom engleskom rekla nam da je veoma dirnuta ovim našim namazom, našom skrušenošću, duhovnošću i disciplinom.

Nakon tog događaja i u ovakvom stanju i vjerskom raspoloženju, Sejjid je počeo razmišljati: "Zar da odem u Ameriku i tamo nastavim onako kako rade i ponašaju se ostali studenti stipendisti? Zar da se zadovoljim onim čime se oni zadovoljavaju? Ne, moram biti drugačiji od njih, moram se po nečemu razlikovati i odlikovati, a to može biti samo islam i slijeđenje njegovog puta u životu, pa makar živio i usred raskoši, strasti i užitaka?" Sejjid Kutb nastavlja svoje kazivanje:

Želio sam da budem drugi čovjek, istinski musliman. Uzvišeni Allah htio je da ispita moju iskrenost u ovim razmišljanjima: da li je to iskrena

želja za islamom ili tek puko razmišljanje. Allahov ispit došao je veoma brzo, samo nekoliko minuta nakon što sam čvrsto odlučio izabrati islam i njegov put. Tek što sam ušao u sobu, neko je pokucao na vrata. Otvorio sam i na vratima ugledao prelijepu, visoku i polunagu djevojku. Plijenila je svojim tijelom i ljepotom. Počela je govoriti na engleskom jeziku: "Da li gospodin dozvoljava da budem večeras njegova gošća?" Rekao sam joj da je soba pripremljena za jednu osobu, a i krevet, također. Međutim, ona je bila uporna: "Često jedan krevet bude dovoljan i za dvoje." Zbog njezinog bezobrazluka i pokušaja da uđe silom, bio sam primoran da zalupim vratima pred njenim nosom. Čuo sam kako je pala na drveni pod na hodniku, jer bila je pijana. Rekao sam sebi: "Hvala Allahu, dž.š., ovo je prva kušnja." Osjećao sam se ponosnim i oduševljenim. Savladao sam samoga sebe. Krenuo sam putem kojeg sam sam sebi odabrao.

Sejjid je, Allah mu se smilovao, nakon toga nailazio na mnoga iskušenja, ali je uvijek izlazio kao pobjednik, savlađujući dušu sklonu zlu. Kada je stigao u Ameriku, evo šta je vidio:

Za vrijeme boravka u Americi, svojim očima sam vidio istinitost Allahovh riječi: *I kada bi zaboravili ono čime su opominjani, Mi bismo im kapije svega otvorili, a kad bi se onome što im je dato obradovali, iznenada bismo ih kaznili i oni bi odjednom svaku nadu izgubili* (El-En'am, 44). Ovaj prizor, koji ajet oslikava, tamo je prisutan sa svim dobrotama i opskrbom bez kraja. Skoro kao na čitavoj planeti. Vidio sam da su ljudi zaslijepljenim ovim blagostanjem i da im je to jedina briga. Ponašali su se kao da je sve to samo za bijelce. Prema obojenima ponašali su se nadmeno i brutalno, a velika oholost mogla se vidjeti i u njihovom odnosu prema ostalim narodima svijeta. Sve ovo posmatrao sam prisjećajući se kur'anskog ajeta. Očekivao sam Allahovu odredbu, kao da sam je gledao kako se približava nemarnima.

Nakon dvije godine provedene u Americi, Sejjid je se vratio u Egipat. Bio je potpuno drugi čovjek, iskreni vjernik, čovjek sa zadaćom, ciljem i pozivom.

Allah se smilovao Sejjidu i uveo ga u džennetske bašče! Neka oprosti grijehe njemu i nama!

DESETO KAZIVANJE

POKAJANJE POZNATOG BRITANSKOG PJEVAČA KET STIVENSA

To je čovjek koji je odbacio sva ovosvjetska uživanja i lagodnosti koje nudi ovaj život. Napustio je hladnoću ovoga svijeta i pribjegao žaru imana u kome je našao sreću i blagostanje. Ovo je priča o britanskom pjevaču čija se slava proširila na sve strane svijeta Ketu Stivensu. Kasnije, njegovo ime bit će Jusuf Islam. On veoma dopadljivo i dirljivo pripovijeda:

Rodio sam se u Londonu, srcu zapadnoga svijeta. Rodio sam se u eri televizije i na početku svemirskih putovanja, u vrijeme kada je tehnologija dosegla vrhunac u Britaniji, zemlji koja je poznata po svojoj civilizaciji. Odrastao sam u ovom društvu i školovao se u katoličkoj školi gdje su me naučili kršćanskom poimanju života i vjere. Naučio sam što se trebalo znati o Bogu, o Mesihu, a.s., o predodređenju, o dobru i zlu. Mnogo su mi govorili o Bogu, a malo o Mesihu, a još manje o Svetom duhu. Sve vrste sredstva informisanja oko mene bile su usmjerene ka materijalizmu. Učili su nas da je imetak istinsko bogatstvo, a da je siromaštvo prava propast. Govorili su nam da je Amerikanac primjer bogatstva, a da je treći svijet primjer siromaštva, gladi, neznanja i propasti!!! I zbog toga, potrebno je odabrati put bogatstva i taj put slijediti da bi se živjelo sretno i lagodno. Tako se ispostavilo da filozofija života nema veze sa vjerom. Krenuo sam ovim putem u želji da postignem duševno zadovoljstvo. Počeo sam razmišljati o sredstvima uspjeha. Najlakši način je bio da kupim gitaru, napišem i komponujem nekoliko pjesama i otpjevam ih pred ljudima. To sam i učinio pod imenom Ket Stivens. Za kratko vrijeme, a tada sam imao samo 18 godina, snimio sam i izdao osam kaseta. Organizirao sam koncerte i počeo dobro zarađivati. Vrlo brzo dostigao sam vrhunac. Kada sam se popeo na vrh, posmatrao sam dolje bojeći se pada. Počele su me obuzimati brige, zbog čega sam počeo mnogo piti alkohol. Dnevno sam pio čitavu bocu alkohola, kako bih sakupio hrabrosti da pjevam. Imao sam osjećaj da ljudi oko mene nose maske i da niko ne otkriva svoje pravo lice. Nije se moglo bez licemjerja, ako si htio nešto prodati i zaraditi za život. Osjetio sam da je ovo zabluda i krivi put. Zamrzio sam život i povukao se iz javnosti. Obolio sam od tuberkuloze prebačen sam u bolnicu. Ovaj period koji sam proveo u bolnici bio je dobar za mene. Počeo sam

razmišljati. Vjerovao sam u Boga, ali Crkva mi nije dala odgovor šta je to Bog. Nisam uspio stvoriti predstavu o božanstvu o kom govori Crkva. Cijela priča bila je konfuzna. Počeo sam razmišljati o svom putu u novi život. Imao sam knjiga o vjerovanjima Istoka. Počeo sam tražiti mir i istinu. Osjećao sam da trebam nekuda krenuti, ali cilj nisam mogao dokučiti. Nisam se mogao pomiriti da ostanem nepomičan, prazne glave. Počeo sam tragati i razmišljati o sreći koju nisam našao u bogatstvu, ni u slavi, ni u Crkvi. Počeo sam izučavati budizam i kinesku filozofiju. Mislio sam da je sreća u tome da otkriješ budućnost i tako izbjegneš zlo koje ona donosi. Tako sam postao indeterminista vjerujući u apsolutnu slobodu volje. Vjerovao sam u zvijezde, u horoskop, ali sam brzo uvidio da su sve to obične gluposti. Potom, okrenuo sam se komunizmu, misleći da je spas u tome da podijelimo bogatstvo ovoga svijeta na sve ljude. Međutim, imao sam snažan osjećaj da je komunizam protiv prirode čovjeka, jer normalno je i pravedno da budeš nagrađen za svoj trud, a ne da ta nagrada ide u tuđi džep. Zatim sam počeo koristiti sredstva za smirenje kako bih prekinuo ovaj okrutni košmar razmišljanja i konfuzije.

Poslije izvjesnog vremena shvatio sam da nijedna dogma nije u stanju da mi pruži odgovor i pojasni tu istinu za kojom tragam. Pao sam u očaj. U tom periodu ništa nisam znao o islamu. Vratio sam se svojoj vjeri i onome čemu me je Crkva naučila, jer, shvatio sam da su sve ove dogme obična glupost, a Crkva je, ipak, nešto bolja. Ponovo sam počeo svirati i pjevati. Imao sam osjećaj da je muzika moja vjera i ništa drugo osim nje. Pokušao sam biti predan ovoj vjeri i trudio se da što bolje odradim taj posao, što je bilo u skladu sa zapadnjačkom idejom, a koja je proizvod crkvenog učenja, da čovjek može postati savršen kao Bog ako usavrši svoj posao, preda mu se i zavoli ga.

Godine 1975. desilo se čudo. Moj stariji brat poklonio mi je primjerak Kur'an-i kerima. Taj primjerak bio je kod mene kada sam posjetio Kuds u Palestini. Od te posjete počeo sam pridavati pažnju ovoj Knjizi koju mi je poklonio brat, ali nisam znao šta sadrži i očemu govori. Nakon moje posjete Kudsu počeo sam tragati za prijevodom značenja Kur'ana i to je bilo prvi put da razmišljam o islamu. Zapadnjaci smatraju da je islam rasistička i nacionalistička vjera, a da su muslimani neobični čudaci, svejedno bili Arapi ili Turci. Moji roditelji porijeklom su bili Grci, a oni mrze Turke muslimane. Zbog toga je bilo logično da mrzim i Kur'an, Knjigu u koju vjeruju Turci. Ipak, odlučio sam da izučavam Kur'an i iščitam prijevod njegovog značenja. Mislio sam da nema ništa u tome, ako

pogledam šta sadži Kur'an. Na samom početku primijetio sam da Kur'an počinje *U ime Allaha*, a ne u nečije drugo ime. Rečenica: *U ime Allaha Milostivog, Samilosnog*, ostavila je dubok trag u mojoj duši. Potom, Fatiha, pristup Kur'anu: *Hvala Allahu, Gospodaru svih svjetova*; sva hvala pripada Allahu, Stvoritelju svjetova, Stvoritelju svega stvorenog. Sve do tog trenutka malo sam šta znao o Bogu, jer su mi govorili: Bog je jedan podijeljen u troje! Kako!? Ne znam. Govorili su nam da naš Bog nije Bog Židova!! Međutim, Kur'an ističe obožavanje jednog i jedinog Allaha, Gospodara svih svjetova, ističe da je Stvoritelj jedan i da nema druga s kojim dijeli moć. Ovo je za mene bilo nešto sasvim novo. Prije nego što sam došao u susret sa Kur'anom mislio sam da postoji neki sklad među silama koje mogu činiti čuda. Ali sada sam shvatio islamsko gledište: Jedino Allah može učiniti sve, a uz to ide i vjerovanje u Sudnji dan, da je Ahiret vječan, da čovjek nije gomila mesa koja će vremenom postati prah, kao što biolozi kažu. Islam uči da ono što budeš radio na ovom svijetu odredit će tvoju sudbinu na Ahiretu. Kur'an-i kerim pozvao me islamu i ja sam se odazvao tom pozivu, a Crkva koja me je uništila, unesrećila i u očaj bacila, koja mi nije mogla odgovoriti na pitanja o mom biću i duši, ona me je poslala Kur'anu. U Kur'anu sam primjetio nešto čudno: on ne liči na ostale objavljenje knjige, ne sastoji se od odlomaka i opisa koje sam vidio u ostalim vjerskim knjigama koje sam čitao, na njegovim koricama nije stajalo ime autora. Tako sam shvatio suštinu Objave koju je Uzvišeni Allah objavio Svome Poslaniku. Sada mi je bila jasna razlika između Kur'ana i Jevanđelja koje su pisali različiti autori na osnovu raznih priča. Pokušavao sam naći grešku u Kur'anu, ali je nisam našao. Cijeli Kur'an bio je u skladu sa idejom čistog i istinskog jedinstva. Počeo sam shvaćati šta je to Islam. Kur'an nije bio samo jedna Objava. U njemu sam našao imena svih Poslanika, koje je Uzvišeni Allah počastio. On među njima nije pravio razliku. Ovo je bilo logično, jer da nije tako onda ne bi postojalo jedinstvo svih Objava.

Tada sam shvatio kontinuitet Objave od početka stvaranja. Shvatio sam da su ljudi kroz historiju bili dvije vrste: ili vjernici ili nevjernici. Kur'an-i kerim odgovorio je na sve moje nejasnoće i zbog toga sam bio sretan. Otkrio sam istinu.

Nakon što sam proučio cijeli Kur'an za godinu dana, počeo sam primjenjivati ideje na koje sam u njemu naišao. U to vrijeme imao sam osjećaj da sam jedini musliman na svijetu. Zatim sam razmišljao o tome kako i na koji način biti istinski musliman. Zaputio sam se u London i javno

obznanio svoj islam, izgovarajući: EŠHEDU EN LA ILAHE ILLELLAH WE EŠHEDU ENNE MUHAMMEDEN 'ABDUHU VE RESULUHU! Tada sam shvatio da je islam teška i odgovorna zadaća i da kelime-i šehadetom nisam završio posao.

Osjećao sam se kao ponovo rođen. Znao sam kuda idem sa svojom braćom, Allahovm robovima, muslimanima, iako nikoga od njih ranije nisam poznavao. Jer da sam ranije upoznao muslimana i on me pozvao u islam, odbio bih njegov poziv zbog mizernog stanja u kojem se muslimani nalaze, a i zbog ružne predstave o islamu kakvu nude zapadni mediji, pa čak i muslimanski mediji, koji često iskrivljuju činjenice o islamu i često podržavaju izmišljotine i laži neprijatelja islama koji nisu u stanju da pomognu svojim narodima koji su danas izloženi moraqlnim, društvenim i drugim bolestima. Islamu sam došao kroz njegov najbolji izvor, Kur'an-i kerim, a zatim sam počeo izučavati životopis Allahovog Poslanika, sallellahu alejhi ve sellem, koji je svojim ponašanjem i praksom podučio muslimane islamu. Našao sam veliko bogatstvo u životu Poslanika, sallellahu alejhi ve sellem. Zaboravio sam na muziku. Posavjetovao sam se sa braćom i rekli su mi da prestanem, jer muzika te zaokuplja od sjećanja na Allaha, dž.š., i može biti veoma opsana. Vidio sam omladinu kako napušta svoje porodice i žive u duhu pjesama i muzike, a islam to ne odobrava. On podstiče i traži izgradnju čovjeka. A što se tiče miliona koje sam zaradio od mog prethodnog posla, muzike, sve sam uložio u pozivanje Allahovom putu.

Ovo je priča poznatog britanskog pjevača Keta Stivensa, kasnije Jusufa Islama, koji je odbacio slavu i milione nakon što ga je Uzvišeni Allah uputio na pravi put. Ovo kazivanje poklanjamo svim glumcima i pjevačima u našem arapskom, islamskom i cijelom svijetu. Možda bude pouka onima koji pouku prihvataju.

JEDANAESTO KAZIVANJE

POKAJANJE GLUMICE HENA' SERVET

Hena' Servet je poznata glumica. Jedan period svoga života provela je u "umjetničkom smradu", nakon čega je spoznala pravi put i nastavila ga slijediti, plačući nad svojom bolnom prošlošću. Evo šta nam ona kazuje:

Završila sam kućne poslove oko ikindijskog vremena toga dana. Kada sam provjerila i vidjela da su djeca uzela knjige i počela učiti, sjela sam u dnevni boravak i predala se čitanju meni dragog islamskog časopisa.

Iznenada, čula sam glas koji je dopirao iz sobe moje starije kćerke. Glas se pomalo gubio, pa opet nestajao. Ustala sam da vidim šta se dešava. Vratila sam se sa osmjehom na licu nakon što sam vidjela svoju kćerku kako živahno i veselo hoda po sobi sa knjigom u ruci pjevajući ono što je iz nje čitala. Bila je to knjiga koju je dobila od Uprave škole za odlično učenje i vladanje, a radilo se o zbirci pjesama Ahmeda Ševkija. Veselim djetinjim glasom je ponavljala:

Lijepim je riječima varaju,
a ljepotice hvalama nasijedaju.

Ne znam zašto je moja kćerka ponavljala baš ovaj distih. Možda joj se svidio. I ja sam za njom ponavljala i rasplakala se od uzbuđenja. Bila sam dirnuta. Moji drhtavi nokti papirnom maramicom su kupili suze kako ne bi upropastile stranice na koje sam običavala zapisivati neka svoja razmišljanja i sjećanja. Moja kćerka je i dalje ponavljala riječi Ševkija: *Varaju je*! Da! I ja sam bivala žrtvom sličnih prevara, sa različitih strana. Korijeni moje tragedije nalaze se u mom djetinjstvu, dok sam još bila nevino dijete dvoje muslimana. Moji roditelji trebali su biti svjesniji odgovornosti prema onome što im je Uzvišeni Allah povjerio, a to sam ja. Trebali su se pobrinuti o mom odgoju i pravilnom usmjerenju, kako bi rasla kao prava muslimanka. Molim dragog Allaha da im oprosti. Svako od njih dvoje bilo je zaokupljeno svojim poslom. Moj otac je, što je i normalno, većinu vremena provodio na poslu, izvan kuće. Brigu o porodici prepustio je mojoj majci koja je, uz službeni posao, morala voditi brigu o kući, a istovremeno odgovoriti svojim ličnim i privatnim potrebama. Prema tome, nisam dobila potrebnu roditeljsku brigu i pažnju i onda su me poslali u obdanište. Nisam imala ni tri godine, a živjela sam u brizi, napetosti i strahu od svega. To je u meni proizvelo buntovnički stav u periodu osnovnog obrazovanja škole u nastojanju da privučem pažnju mojoj, u porodici zanemarenoj ličnosti. Usto, zbog nečega drugog, ja sam sve više privlačila pažnju drugih. Naime, Uzvišeni Allah obdario me je ljepotom, gracioznošću i lijepim glasom. Nastavnica muzičkog odgoja skoro svo svoje vrijeme posvećivala je meni, pripremajući me za izvedbu muzičkih numera koje sam imala priliku gledati na televiziji, tako da sam postala najbolji izvođač na školskim priredbama. Još se sjećam dana kada sam nagrađena za najbolje izvođenje pjesama, plesa i glume na nivou osnovnih škola. Direktorica škole "majka Lilijan", koja je imala strano državljanstvo, zagrlila me i obasula svojim poljubcima govoreći svojoj kolegici: "Uspjele smo u svom zadatku. Ova djevojčica je naš proizvod i

naše djelo. Znat ćemo je čuvati kako bi upotpunila našu zadaću." Ja sam tada naivno zamišljala da ću uvijek ostati sa tom direktoricom i nastavnicom. Radovalo me je to da sam dobila malo pažnje koja mi je nedostajala, iako sam osjećala da je njihova pažnja neobična. Mnogo kasnije otkrit ću prave ciljeve te pažnje i brige. Pristala sam na tu vještačku pažnju. Iskreno rečeno, ne mogu negirati radost koju sam osjećala tih proteklih godina prelazeći iz jednog razdoblja u drugo, a posebno kada me je jedan režiser prihvatio kao glumicu. Bila sam u centru medijske pažnje! Moja je majka počela se hvaliti svojom nadarenom kćerkom pred poznanicima i prijateljicama. Poskakivala je od sreće i radosti kada bi me gledala na televiziji od koje se nije odvajala. Bila sam uzbuđena i ushićena oblačeći otmjenu odjeću, skupocjene dragulje i sjedajući u luksuzna auta. Mnogo sam se radovala prijemima, novinskim komentarima, mojim slikama koje su ispunjavale naslovne strane časopisa i izloge prodavnica. Nadala sam se da će ljudi iz marketinga poželjeti da sklope ugovor o korištenju moga imena, za promociju i reklamu svojih proizvoda. Moj život je postao uzor djevojčicama u pubertetu. S druge strane ovaj moj uspjeh izazvao je zavist i ljubomoru kod mojih kolegica, a posebno kod onih koje su odmakle u godinama, koje ni plastičnim operacijama i šminkama nisu mogle povratiti svoju maladalačku ljepotu i živahnost. Počele su konzumirati drogu i ništa im nije preostalo nego da na bilo koji način pokušaju opstati u ovom ustajalom okruženju, a njihov kraj je bio neminovan. Moja kćerka će možda upitati: "A jesi li bila srećna majko?" Moja draga kćerka ne zna da sam bila komad muke i bola. Spoznala sam i proživjela sve vrste očajanja i patnje. Samo jedna žena je osjetila moju tugu i proživljavala sa mnom sve moje patnje. Bila je to moja tetka, majčina sestra. Ona se mnogo razlikovala od moje majke. Bila je čestita žena, iskrena vjernica i dobra majka. Sa njom sam provodila mnogo vremena, primala sam njene savjete i upozorenja. Bila sam zadovoljna načinom na koji je ispravljala moja zastranjenja. Pokušavala je svojim jakim i brižnim riječima da otvori moje srce i moju dušu, ali, mora se reći, šejtan je nadjačavao ono malo dobra u meni, jer nisam bila neka vjernica, a zaokupljena svojom vanjštinom nisam bila ni stabilna osoba. Međutim, unatoč svemu, nije se mogao ugasiti glas prirode koji je odzvanjao u mome srcu. Bilo je normalno vidjeti me namrštenu i snuždenu. Postala sam marioneta u rukama zagovornika različitih ideoloških pravaca. Ja i meni slični koji smo bili zabluđeni, bili smo samo sredstvo za propagandu njihovih ideja i pokvarenih nakana, a kada su dolazili podobniji, mijenjao

nas je jedan opasan krug ljudi koji su bili najodgovorniji za ideološka usmjeravanja ljudi. Postepeno sam padala u psihološku izoliranost, a to je još samo pojačao moj bijeg iz umjetničke sredine, kako je nazivaju. Počela sam odsustvovati sa njihovih susreta na kojima se često činile gluposti, a sve u ime umjetnosti i prijateljstva. Nisam bila izbezumljena u trenucima samoće. Pokušavala sam otkriti ko je odgovoran za moju izgubljenost i moju nesreću? Je li to pogrešan odgoj, ili je to pogrešno obrazovanje, ili je to bio zločin sredstava informisanja, ili možda sve to zajedno?! U tom periodu čvrsto sam odlučila da moja djeca ne osjete sav taj jad s kojim se ja susrećem, bez obzira kolika bila cijena. Dovoljno je zajednici što sam ja žrtvovana na oltaru nemara, zavjere i strasti, ili kao što moja tetka kaže: žrtvovana za šejtanovu vjeru.

I iznenada, sreli smo se bez prethodhog dogovora. Bio je kao i ja. Njegov mladalački poriv gurnuo ga je, kako sam kasnije saznala, u ovu "umjetničku sredinu" kako bi postao zvijezda, pardon, ovo je tada bio naš žargon. Ipak, preferirao je ozbiljnije uloge, pa makar to bile i sporedne uloge. Nije želio da ima kontakta sa ženskim ulogama. Jednom su umjetnički i medijski krugovi organizirali proslavu povodom posjete jedne holivudske zvijezde. Tada sam bila primorana da udijelim mnoštvo komplimenata, jer takve prilike su to zahtijevale. Iskoristila sam trenutak razmjene uloga i umakla da udahnem malo svježeg zraka. Našla sam mirno mjesto i primjetila ga kako sjedi nedaleko od mene. Njegova šutnja potaknula me je da prekinem njegovu usamljenost.

Pitala sam ga, bez imalo okolišanja, za njegovo mišljenje o ženi. Željela sam znati s kim razgovaram. Kratko mi je odgovorio: "Čovjek je čovjek, a žena je žena, i svako ima svoje mjesto u skladu sa svojom prirodom prema kojoj je stvoren." Dugo sam razgovarala sa njim. Dirnula me činjenica da u ovoj sredini postoji razuman čovjek. Iz njegovih riječi shvatila sam da je spreman žrtvovati i bogatstvo i slavu koju je stekao glumeći i započeti tražiti častan posao koji će mu vratiti muškost i dignitet. U tom trenutku na um mi je palo pitanje, a tada sam shvatila šta je pravi stid, koje sam mu postavila. Tada nije želio da me dovede u nezgodnu situaciju, ali ono što sam shvatila iz njegovih riječi bilo je: "Kada se oženim, moja žena će biti supruga i majka u pravom smislu te riječi, koja će shvatiti svoju odgovornost i ulogu. Naša zadaća je da odgojimo našu djecu onako kako treba, kako je Allah naredio, a što dalje od stranputice, jer ja sam spoznao gorčinu pada i pogrešnog puta." Još mnogo toga je rekao. Probudio je u meni

divni glas prirode koji me poziva usponu, iz ponora krize ka svjetlu Istine. Osjećala sam da je preda mnom čovjek koji može biti otac mojoj djeci, mimo svih ostalih koje sam srela i sa kojima nisam željela imati ništa. Nakon izvjesnog vremena, Allahovom voljom, mi smo se vjenčali.

Po običaju, naše vjenčanje bilo je događaj sezone u svim sredstvima informisanja. Mediji žive od ovakvih događaja. Međutim, pravo iznenađenje koje je zapanjilo sve, bila je naša odluka da napuštamo svijet praznine, izgubljenosti i zla, i moja odluka da obučem hidžab i radim ono što od mene zahtijeva islamski moral. Učinili smo to nakon povratka iz Mekke i Medine. Uz sve to, rekla sam da ću posvetiti više pažnje mojoj čistoj kraljevini, mome vjerničkom domu, u želji da ponudim više pažnje svome mužu i djeci onako kako to Allah, dž.š., i Njegov Poslanik zahtijevaju. Mome mužu Allah, dž.š., podario je dobro poznavanjem vjere, pa je i u džamiji počeo podučavati ljude vjeri, a naša draga dječica nisu znala da su njihov otac u ahmediji, i njihova majka islamski odjevena, ranije bili zalutali pa ih je Allah, dž.š., uputio i dao da osjete slast tevbe i imana. Moja tetka plakala je od radosti kada je ugledala plod svoje brige o meni u prošlim danima i dan danas me grli kao da sam mala i moli Allaha, dž.š., za mene, da mi podari sabur, i da me učvrsti pred kampanjom koja je uslijedila protiv mene. Ta kampanja ima cilj da mene ponizi pokazujući moje prostačke filmove koje sam snimala dok sam bila u džahilijjetu, a na meni je da dokažem sav prostakluk onoga iz čega me je Uzvišeni Allah spasio.

Smiješno je da je jedan producent ponudio mome mužu da glumim, pjevam i recitujem u emisijama kojima daju naziv "islamske", a jadnici ne znaju da je moj islam iznad bavljenja onim što će oštetiti moj dignitet i što je u suprotnosti sa mojom vjerom. Moja odluka bila je isključivo u ime Uzvišenog Allaha i moj sadašnji put usmjeren je k Njemu, a moja draga dječica, kada odrastu, ako Bog da, spoznat će kakva sam bila i zašto...

Moja mala kćerkica, nakon što me upitala, dotrčala mi je u krilo i donijela zbirku pjesama pitajući me sa puno samopouzdanja da je preslušam ono što je napamet naučila. Prije nego sam i pogledala u potrebnu stranicu ona je počela:

Lijepim je riječima varaju,
a ljepotice hvalama nasijedaju.

DVANAESTO KAZIVANJE

POKAJANJE PLESAČICE HALE ES-SAFI

Poznata plesačica, Hale Es-Safi kazuje svoju priču o napuštanju "umjetnosti" i o svome pokajanju te o duševnom smiraju koji je našla svojim povratkom kući i svom životu. Njezino dirljivo kazivanje zabilježio je novinar u jednom novinskom intervjuu. Ona kazuje:

Jednog dana dok sam izvodila jedan plesni komad u poznatom kairskom hotelu osjetila sam da sam samo fizičko tijelo, lutka koja se bezglavo okreće. Prvi put osjetila sam stid dok sam polunaga plesala pred pijanim muškarcima. Istog trenutka napustila sam podijum i u histeričnom plaču pobjegla u svoju sobu i obukla se. Obuzeo me osjećaj koji nisam osjetila cijelog od kako sam počela plesati, još od moje petnaeste godine. Požurila sam, uzela abdest i klanjala. U tom trnutku, po prvi put, osjetila sam sreću i sigurnost i od tada sam počela nositi hidžab, uprkos mnoštvu ponuda, ali i ismijavanja i ponižavanja. Potom, obavila sam hadždž i sada, evo me plačem u nadi da će mi Uzvišeni Allah oprostiti one moje crne dane. Hale ovako završava svoje uzbudljivo kazivanje:

Hale Es-Safi umrla je i pokopana, a sa njom zajedno i njezina prošlost. Sada se zovem Suhejr Abidin, plemenita majka, i domaćica. Živim sa svojim sinom i mužem. Stalno plačem i kajem se zbog onih dana koje sam proživila daleko od svoga Gospodara Koji mi je dao sve. Danas sam sasvim novo stvorenje. Osjećam smiraj i sigurnost, nakon što su zabrinutost i tuga bili moji prijatelji, bez obzira na bogatstvo i užitak. Sve prošle godine sam provela kao šejtanov prijatelj. Znala sam samo za užitak i ples. Živjela sam ružnim i prostačkim životom. Stalno sam bila nervozna, a sada osjećam kao da sam ponovo rođena. Sada osjećam da sam u sigurnim rukama, u brižljivim Allahovim rukama koje me blagosiljaju. Slavljen neka je Uzvišeni Allah.

TRINAESTO KAZIVANJE

POKAJANJE DJEVOJKE ŽRTVE IDEOLOŠKE NAJEZDE

Ova pokajnica pripovjeda:

Rijetko sam klanjala. Bila sam zaokupljena čitanjem i proučavanjem beskorisnih stvari. Slušala sam stvari koje izazivaju Allahovu srdžbu. Bila sam

duboko zagazila u svijet grijeha. Početak mog pokajanja bio je onoga dana kada sam spržila ruku u kuhinji. Plakala sam i od Allaha, dž.š., tražila oprost. Imala sam osjećaj da je to kazna i podsjećanje na džehennemsku vatru koja je mnogo jača i mnogo više prži. Te noći sam klanjala i tražila oprosta. Počela sam redovno klanjati, ali nisam još osjećala skrušenost u namazu, jer sam i dalje nastavila sa starim grijesima. Više formalno obavljala sam namaz, padala na ruku' i sedždu ne obraćajući pažnju na ono što učim od ajeta i dova, jer je moje srce bilo puno grijeha i u njemu nije bilo mjesta za zikr Allahu i skrušenost u namazu. Jedna moja prijateljica stalno me je nagovarala da prisustvujem predavanjima i skupovima zikra, a ja sam to uporno odbijala i izbjegavala. Jednog dana na njezino insistiranje otišla sam. Tema predavanja bio je namaz. Osjećala sam da mi je baš ta tema bila potrebna, a posebno me je dirnuo kur'anski ajet: *Namaz sprječava činjenje razvratnih i nevaljalih djela.* Predavačica je počela objašnjaviti ajet: "Namaz čini da se klanjač udalji od svih vrsta razvrata i nevaljalih djela, sprječava ga da ih čini. Ovo je činjenica koju nam kazuje Allah, dž.š., ali mi vidimo da većinu klanjača njihov namaz ne odvraća od razvrata i nevaljalih djela. Čak, neki klanjači u namazu razmišljaju šta će poslije raditi, tako da ih njihov namaz nije odvratio od nevaljalih djela. To je dokaz da njihov namaz nije potpun. Trebaju se preispitati da li u njihovom namazu ima dovoljno skrušenosti i smiraja, da li osjećaju i razmišljaju o onome što prouče u namazu?" I još mnogo toga je kazala. Njene riječi došle su mi kao mehlem na ranu. To je bilo ono što mi je nedostajalo. Od tog trenutka trudila sam se da istinski osjetim ono što učim. Čak u samoj Fatihi otkrila sam značenja koje do tada nisam primjećivala. Zahvalila sam Allahu, dž.š., Koji me je na pravi put uputio. Iskreno sam Allahu, dž.š., dovu upućivala za ovu predavačicu i počela sam je slijediti. Počela sam i sama pozivati Allahu, dž.š. Nadam se da će Allah, dž.š., mojim sebebom otvoriti srca i uši ljudi. Hvala Allahu, Gospodaru svih svjetova.

ČETRNAESTO KAZIVANJE

POKAJANJE JEDNE MANEKENKE

Najvažniji cilj neprijatelja islama jeste da iskvare ženu muslimanku i izvedu je iz vjere. To postižu pod plaštom "liberalizacije i slobode žene". Jer, žena je škola u čijem okrilju se odgajaju generacije ljudi, pa ako je ona iskvarena i te generacije će biti iskvarene.

Mason Joupi, još davne 1879. godine je rekao: "Znajte da nećemo pobijediti vjeru sve dok ne uključimo ženu u naše redove." Da bi uvukli ženu u svoje redove počeli su danonoćno spletkariti. Tako su zaokupili ženu nevažnim stvarima, kao npr. pretjerana briga o odjeći, nakitu i uljepšavanju, a tržište je preplavljeno modnim časopisima koji sadrže modele i proizvode koje je izmislio židovski genij da bi otkrio sramotu i izazovnost ženskog tijela. Ti besramni modeli su u suprotnosti sa onim što Allah, dž.š., traži od žene. A Allahov Poslanik, sallellahu alejhi ve sellem, je rekao: "Ko oponaša jedan narod, njemu i pripada."

A sada, poslušajmo šta nam kazuje jedna od sestara o svom prelasku iz svijeta mode i prividne ljepote u sasvim drugi svijet, svijet knjige i nauke. Ona pripovijeda:

Početak svoga života provela sam u zabludi, gafletu i izgubljenosti. Noći sam provodila u grijesima, a i namaz nisam na vrijeme obavljala. Mnogo sam spavala, izlazila u parkove posjećivala šoping centre. Pored svega ovoga, ja sam klanjala i postila. Pokušavala sam se pridržavati vjerskih normi koje sam naučila još kao mala djevojčica. U tom ranom periodu moga života ubrajali su me među pobožnije djevojke. Međutim, ženska ljubav za ukrasima, ljepotom, slavom i njena prirodna naklonost tome, bio je najlakši put šejtanu ka meni. Bila sam očarana elegancijom i kreiranjem modela, a neki su još govorili da to nije nikakav grijeh. Međutim, ja sada tvrdim da se to može uvrstiti među najveće grijehe.

To je, u ono vrijeme, bila moja osnovna preokupacija. O tome sam razmišljala dok sam jela, pila, spavala i putovala, za vrijeme školskih časova i ispita. Ipak i dalje sam bila predana učenje i bila sam među najboljima u svojoj generaciji. Međutim, gore od toga bile su nevažne stvari koje su okupirale moje misli, čak i u namazu dok sam stajala pred Allahom, dž.š., i, kada bi završila, odmah bih crtala modele o kojima sam razmišljala u toku namazu za svoju sestru, a i ona također. Sjećam se da sam jednom bila na vjenčanju jedne svoje rodice. Svojim načinom oblačenja i nošnjom premašila je većinu svojih vršnjakinja i pokupila sve komplimente i pohvale. To je povećalo moju oholost. Bilo mi je teško što se ja nisam najbolje obukla kako bih pokupila komplimente prisutnih!!!

Možda se tome čudite, a to sve je bilo zbog mojih zalutalih prijateljica koje sam sama odabirala, a u njihovim očima i dalje sam ostala djevojka muslimanka, privržena vjeri. Na završetku srednjeg obrazovanja, Uzvišeni Allah otvorio mi je put Istine. Za vrijeme ispita odlazila sam sa prijateljcama u džamiju radi učenja i utvrđivanja školskog gradiva. Tamo

sam vidjele i slušale predavanja. To je na mene ostavilo dubokog traga i navelo me da poslije završene srednje škole upišem odsjek za islamske znanosti. Na fakultetu sam upoznala dosta dobrih sestara i uz Allahovu pomoć, a potom i zaslugom tih sestara, predavanja i ustrajne dove, Allah, dž.š., zamijenio mi je ljubav za dunjalukom ljubavlju za naukom. Ja ne ističem sebe i svoju vjeru, ali Uzvišeni Allah kaže: *I o Allahovoj blagodati ti kazuj!* (Ed-Duha, 11).

Kada sam se vratila vjeri sreća je ispunila moje srce. Govorila sam da nije moguće da neko manje privržen vjeri od mene bude srećniji od mene, pa makar mu čitav dunjaluk bio na raspolaganju.

Tako se završilo moje putovanje od gledanja svakakvih video filmova do knjiga iz vjerovanja, hadisa i fikha, od spavanja do podne do Poslanikove upute o spavanju. Svaki čovjek bit će pitan za svoje vrijeme kako ga je utrošio. Zato mora pravilno i korisno iskoristiti svaki trenutak. Kada nisam u stanju da proučavam i iščitavam knjigemoj jezik je, hvala Allahu, dž.š., zauzet zikrom i istigfarom.

I na kraju, molim Uzvišenog Allaha da mene i sve muslimane i muslimanke uputi na pravi put i da nas na tom putu učvrsti. Ono što me je najviše učvrstilo, nakon Allahove pomoći, bila su moja predavanja u džamiji, a usto i čitanje o Džennetu u kojem je takva ljepota, ukrasi i međusobne posjete, što ljudsko oko nije vidjelo, niti uho čulo, niti je ikome na um palo. To je nešto što mi je najdraže.

Kada god sam poželjela kupiti nešto od odjeće što mi nije blio potrebno govorila sam sebi da mi je bolje da to oblačim na Ahiretu. A moje sjećanje na Džennet i uživanja u njemu najefikasnije me odvlači od ovodunjalučkih uživanja, a ono što me najviše odvraća od grijeha je pomisao na sirat ćupriju, strahote kijametskog dana i činjenica da će djela biti izložena pred Allahom, dž.š., i sva stvorenja će to vidjeti i znati. Tada će biti prava sramota.

PETNAESTO KAZIVANJE

POKAJANJE MLADIĆA KOJI JE HODIO ZA ŽENAMA

Ovo je dirljivo kazivanje osobe koja ljubomorno čuva Allahovu vjeru:

Jednog dana krenuo sam autom da obavim neke svoje poslove i u jednoj od sporednih ulica primijetio sam mladića u malom autu. On mene nije primijetio jer je bio zaokupljen nekim djevojakama u toj praznoj ulici. Malo

sam ubrzao i prošao pored njega, a kada sam se udaljio, pomislio sam: "Da li da se vratim i posavjetujem ga ili da nastavim svojim putem i ostavim ga da radi ono što radi?" Nakon nekoliko trenutaka dvojbe, odlučio sam se vratiti. Kada sam došao do njega on je već zaustavio auto i gledao u djevojke očekujući od njih pogled ili pozornost, a one su ušle u jednu kuću. Zaustavio sam auto pored njegovog, izašao i uputio se prema njemu. Poselamio sam ga i uputio mu nekoliko savjeta. Rekao sam mu: "Zamisli da su ove djevojke tvoje sestre, kćerke, ili rodice, da li bi ti bilo svejedno da ih neko prati i vrijeđa?" Dok sam mu to govorio malo sam osjećao straha, jer bio je to krupan momak. Slušao je šta govorim, a suza je potekla niz njegov obraz. Bio je to dobar znak i podsticaj meni da nastavim sa savjetima. Ubrzo, uopće nisam osjećao strah. Počeo sam ga i ružiti toliko da sam i sam osjetio da sam pretjerao. Potom, poselamio sam ga i okrenuo se. Međutim, on me je zaustavio. Zamolio me je da mu napišem adresu i broj telefona. Rekao mi je da u svojoj unutrini osjeća veliku prazninu. Napisao sam mu ono što je od mene tražio. Nakon nekoliko dana došao mi je kući, potpuno drugačiji. Pustio je bradu, a nur je sijao iz njegova lica. Sjeo sam s njim, a on mi je pričao o danima koje je proveo tumarajući ulicama i sokacima, uznemiravajući muslimane i muslimanke. Pokušao sam da mu olakšam. Rekao sam mu da Allah, dž.š., mnogo prašta. Proučio sam mu kur'anski ajet: *Reci: O robovi Moji koji ste se prema sebi ogriješili, ne gubite nadu u Allahovu milost! Allah će, sigurno, sve grijehe oprostiti. On, doista, mnogo prašta i On je milostiv!* (Ez-Zumer, 53).

Na njegovom licu bilo je primijetno olakšanje. Otišao je tražeći da mu uzvratim posjetu, jer mu je potreban neko ko će mu pomoći u njegovom hodu pravim putem. Obećao sam mu da ću ga posjetiti. Međutim, bio sam okupiran nekim poslovima i sve sam odgađao tu posjetu. Nakon nekoliko dana našao sam malo vremena te sam otišao da ga posjetim. Pokucao sam i na vratima ugledao starijeg čovjeka. Na njegovom licu bili su vidljivi tragovi tuge i žalosti. Bio je to njegov otac. Pitao sam ga za mog prijatelja. Oborio je glavu i na trenutak zašutio, a zatim je tihim glasom rekao: "Allah, dž.š., mu se smilovao i oprostio mu! Zaista se djela vrjednuju prema završnici." Potom, pričao mi je o njegovom halu, kako se o Allaha ogriješio, kako je bio neposlušan prema Njemu, a na kraju, i samo nekoliko dana prije smrti, Uzvišeni Allah ga je iz Svoje milosti uputio na pravi put. Allahova milost stigla ga je prije nego što bi moglo biti kasno.

Kada je završio sa pričom, izrazio sam mu saučešće i otišao. Tada sam se zavjetovao Allahu, dž.š., da ću svakom muslimanu dati savjet.

ŠESNAESTO KAZIVANJE

POKAJANJE DJEVOJKE U DVADESETOJ GODINI ŽIVOTA

A.H., je djevojka u dvadesetim godinama života. Uzvišeni Allah želio joj je dobro i okrenuo je pokajanju i uputi. Ona kazuje:

Moj život je bio nalik džahilijjetu, iako sam bila kćerka pobožnih roditelja koji su se pridržavali islamskih propisa i principa. Nisam redovno klanjala. Sabah-namaz klanjala sam poslije deset sati. Moje sestre ramazanske noći provodile su učeći Kur'an, a ja gledajući ono što izaziva srdžbu Allahovu. Jedne noći, kada sam zaspala, u snu sam se igrala i zabavljala sa "prijateljicama u zlu". Ispred mene je prošla dženaza. Sjela sam i gledala za njom. Moje prijateljice nastojale su odvući moju pažnju sa dženaze, a ja sam krenula za njom i pokušavala je sustići, ali nisam mogla. Uporno sam trčala sve dok je nisam sustigla. Nakon što smo prošli jedan težak dio puta, nisam je mogla pratiti. Ugledala sam jednu malu mračnu prostoriju. Ušla sam u nju i rekla: "Šta je ovo?" Odgovoreno mi je: "Ovo je tvoj mezar! Ovo je tvoje odredište!" U tom trenutku željela sam nadoknaditi sve ono što me je prošlo od života. Vrisnula sam: "Dajte mi mushaf! Hoću klanjati! Hoću pustiti suzu koja će me spasiti od Allahove bolne patnje!" Iza sebe sam čula glas: "Gdje si dosad bila? Tvoj život je prošao, a ti si bila zokupljena uživanjima." Iznenada, probudila sam se iz sna i čula glas imama koji je na sabah-namazu učio kur'anski ajet: *Zar nije vrijeme da se vjernicima srca smekšaju kad se Allah i Istina koja se objavljuje spomene?* (El-Hadid, 16). Subhanallah! Traka moga života preda mnom se odmotala. Stigla me je Allahova milost! Pokajala sam se prije smrti. A Uzvišenom Allahu pripada svaka hvala!

SEDAMNAESTO KAZIVANJE

POKAJANJE POZNATOG MAROKANSKOG GLUMCA SE'IDA ZEJJANIJA

U Mekki, koju je Uzvišeni Allah časnom učinio, pored Bejtullaha, u posljednjoj trećini mjeseca Ramazana, bivši glumac, a danas aktivni islamski radnik, brat Se'id Zejjani kazuje priču svoga povratka Allahu:

Odratao sam u muslimanskoj porodici. Kada sam ušao u period puberteta sanjao sam, kao i svi moji vršnjaci, da postignem dvije važne stvari u životu:

slavu i novac. Tražio sam sreću i pokušavao je na sve načine postići. U početku radio sam na marokanskom radiju, emitirajući neke priloge između redovnih emisija. Zatim sam uznapredovao i počeo sam voditi specijalne emisije. Stekao sam veliko iskustvo u ovom poslu. Potom, prešao sam na televiziju gdje sam, također, postao odličan voditelj. Postigao sam vrhunac, ono o čemu je sanjao svaki voditelj ili spiker. Vodio sam informativne i obrazovne programe, noćne, zabavne i omladinske programe. Postao sam veoma poznat. U tom poslu nije mi bilo ravnog. Moje ime se širilo od usta do usta, moj glas se slušao u svakoj kući. I, bez obzira na svu ovu slavu, ja nisam bio sretan. Osjećao sam tjeskobu u grudima. Rekao sam sebi kako bi bilo da pokušam sa pjevanjem. I stvarno, moja slava na radiu i televiziji pomogla mi je da u jednom TV programu otpjevam jednu kratku pjesmu i tako sam ušao u svijet pjesme. I na ovom polju sam stekao veliku slavu. Tržište je bilo preplavljeno mojim kasetama. Bez obzira na sve to osjećao sam se jadno i dosadno. Istinu je rekao Uzvišeni Allah: *Onome koga Allah želi da uputi, On srce njegovo prema islamu raspoloži, a onome koga želi da u zabludi ostavi, On srce njegovo stegne i umornim učini kao da na nebo uzleti* (El-En'am, 125). Mislio sam da su glumci i glumice sretni! Želio sam im se pridružiti u toj sreći. Tako sam otišao u glumce i postao dobar glumac. Glumio sam glavne uloge i, uistinu, bez imalo pretjerivanja, postao sam veoma istaknuta osoba u svojoj zemlji. Vozio sam najskuplja i najotmjenija auta i oblačio skupocjena odijela. Moja društvena pozicija bila je visoka. Bio sam u društvu sa poznatim i visokim ličnostima, sa ličnostima iz kraljevske porodice. Bio sam čest gost palača i dvoraca u kojima su mi vrata otvarana kao da sam ja njihov vlasnik. Međutim, uprkos svemu tome imao sam osjećaj da nisam dostigao sreću koju sam tražio.

Jednog dana jedan novinar obavio je sa mnom duži intervju. Između ostalog, pitao je: "Umjetnik Seiid Zejjani, jedna od koincidencija je da se značenje tvoga imena poklapa sa tvojim životom. Ime ti je Se'id (sretan) i u životu si sretan. Šta možete kazati o tome?" Odgovorio sam: "Ono što ti misliš i što misli većina ljudi nije tačno. Ja nisam sretan u životu. Moje ime još uvijek je krnjavo. Ono se sastoji od tri slova S-E-'I i još uvijek tragam za posljednjim slovom D da bi ga upotpunio i upotpunio svoju sreću. Do danas ga nisam našao, a kada ga nađem obavijestit ću te!" Kada je objavljen ovaj intervju bio sam na vrhuncu slave i bogatstva.

Prošli su dani, mjeseci, godine. Imao sam starijeg brata koji je emigrirao u Belgiju. Tamo se sreo sa nekim islamskim radnicima koji su pozivali vjeri u Allaha, dž.š., što je bilo razlogom njegovog povratka vjeri. Razmišljao sam da

krenem na jednu turističku turneju i da svratim i u Belgiju i da usput posjetim brata, a potom, nastavim putovanje u druge zemlje. Otputovao sam u Belgiju i posjetio brata, ali, bio sam iznenađen njegovim novim imidžom i potpuno drugačijim životom. Posebno sam bio dirnut vidjevši sreću koja je ispunjavala njegov život. Usto, bio sam oduševljen snažnim i čvrstim vezama među muslimanskom omladinom u tom gradu. Veoma lijepo su me dočekali. Pozvali su me da prisustvujem njihovim predavanjima i sastancima da bi ih bolje upoznao. Odazvao sam se pozivu. Čudno sam se osjećao dok sam sa njima sjedio. Cijelo moje biće obuzimala je sreća koju do tada nisam osjećao. I tako, produžavao sam svoj boravak želeći produžiti sreću koju sam svo vrijeme među njima osjećao, a to je i bilo ono za čim sam tragao. I tako, bio sam sretan sa ovim dobrim ljudima i ta sreća svakim danom bila je ljepša i jača, a tjeskoba u grudima, briga, i jad, bili su sve slabiji. Moje grudi bile su ispunjene nurom imana. Spoznao sam put ka Uzvišenom Allahu od kojeg sam bio odlutao sa svim onim što sam imao: slava, bogatstvo i imetak. Od tog trenutka shvatio sam da sreća nije u tom prolaznom uživanju, nego u pokornosti Uzvišenom Allahu Koji kaže: *Onome ko čini dobro, bio muškarac ili žena, a vjernik je, Mi ćemo dati da proživi lijep život i, doista, ćemo ih nagraditi boljom nagradom nego što su zaslužili.* (En-Nahl, 97). *A onaj ko okrene glavu od Knjige Moje, taj će teškim životom živjeti i na Sudnjem danu ćemo ga slijepa oživjeti.* (Taha, 124).

Moj odmor kod moga brata potrajao je više od dvije godine. Poslao sam pismu novinaru koji me je pitao o mom imenu i sreći. Napisao sam mu: "Brate, uredniče! Esselamu 'alejkum ve rahmetullahi ve berekatuhu! Želim da te podsjetim na pitanje koje si mi postavio o sreći toga i toga dana. Tada sam ti onako odgovorio i obećao da ću te obavijestiti kada pronađem slovo "D", a sada, raduje me i pričinjava mi čast da te obavijestim da sam pronašao slovo koje upotpunjuje moje ime. Našao sam ga u vjeri. Postao sam istinski Se'id (sretan)."

Vijest se vrlo brzo proširila među ljudima. Neprijatelji vjere i munafici počeli su izmišljati i plasirati razne tračeve o meni. Počeli su me optuživati. Neki su govorili da sam poludio, neki da sam postao američki ili ruski špijun i tome slično. Slušao sam sve te tračeve i prisjećao se onoga na šta su nailazili Allahovi vjerovjesnici i poslanici kroz povijest čovječanstva i, naravno, sam Muhammed, sallellahu alejhi ve sellem, i njegovi plemeniti ashabi, radijellahu 'anhu. To mi je davalo novu snagu i jačalo moje vjerovanje. Uvijek Uzvišenom Allahu dovu upućujem: *Gospodaru naš, ne dopusti srcima našim da skrenu, kad si nam već na pravi put ukazao, i daruj nam Svoju milost; Ti si, uistinu, Onaj Koji mnogo daruje!* (Ali 'Imran, 8).

OSAMNAESTO KAZIVANJE

POKAJANJE GLUMICE HALE FUAD

Evo šta je rekla bivša glumica Hale Fuad nakon što se pokajala, napustila glumu, obukla hidžab i javno obznanila da se vraća u svoj dom: svome mužu i svojoj djeci: "Uvidjela sam da sam počinila grijeh i mnogo se ogriješila prema Allahu, dž.š., i svojoj vjeri. Zato molim Uzvišenog Allaha da mi oprosti." Ona dalje kazuje svoju priču:

Od malehna sam imala taj osjećaj koji me je gonio da naučim o vjeri i da se pridržavam vrlina i plemenitih moralnih vrijednosti. To je posebno bilo izraženo u periodu dok sam bila u osnovnoj školi. Nisam se željela isticati niti sam razmišljala o aktivnom učešću u kulturnim događajima. Najsretnija sam bila u svojoj kući. Ali, duša sklona zlu, nastojanje da budem kao drugi i druge šejtanske tričarije, naveli su me da krenem tim putem. Uzvišeni Allah stavio me na kušnju. Desila mi se nevolja koja me je vratila vjeri, kroz koju mi je postala očita razlike između zablude i pravog puta. U toj nevolji bila sam veoma blizu smrti. Naime, to mi se dogodilo prilikom posljednjeg porođaja. Prilikom poroda grlić materice bio je zatvoren. Ljekari su pokušali vještački izazvati porođajne bolove tri dana prije roka. Nastupilo je jako krvarenje koje je prijetilo smrću. Izvršena je operacija, a nakon operacije osjećala sam snažne bolove. Sedmog dana kada sam trebala izaći iz bolnice, osjetila sam snažan bol u desnoj nozi. Noga je natekla i poplavila. Doktori su mi rekli da sam dobila trombozu. U tim teškim trenucima unutrašnji osjećaj mi je govorio: Allah neće biti tobom zadovoljan i izliječiti te, dok ne napustiš glumu, jer si i sama uvjerena da je taj posao koji radiš haram, ali tvoja duša sklona zlu, uljepšava ti to. Osim toga, snažno si prihvatila nešto što ti neće donijeti nikakvu korist. Ovaj osjećaj me je uznemirio, jer sam voljela glumu i mislila sam da bez nje ne mogu živjeti. U tom trenutku bojala sam se donijeti odluku o napuštanju glume, pa da se, potom, pokolebam i ponovo vratim glumi i tako povećam svoju patnju. Vratila sam se kući i počela se postepeno oporavljati. Hvala Allahu, dž.š., na desnoj nozi je bilo primjetno poboljšanje. Zatim iznenada, bez ikakvih znakova, bolovi su prešli u lijevu nogu, a prije toga sam osjetila bolove i u leđima. Ljekari su mi preporučili fizioterapiju, jer moje mišiće obuzela je mlitavost što je bila posljedica dugog ležanja u krevetu. Bilo mi je čudno da se tromboza premjesti u lijevu nogu i to jače nego što je bila u desnoj. Ljekar mi je propisao lijek sa snažnim djelovanjem od kojeg sam

osjećala snažne bolove u tijelu. Zatim je pokušao sa injekcijama protiv zgrušavanja krvi u arterijama. Nisam osjećala nikakav napredak. Naprotiv, moje stanje se pogoršavalo. Osjećala sam veliku slabost i gubila sam dah. Kao kroz san posmatrala sam sve oko sebe. Iznenada sam čula glas koji mi govori: "LA ILAHE ILLELLAH! To su tvoji posljednji izdisaji!" Rekla sam: "EŠHEDU EN LA ILAHE ILLELLAH VE EŠHEDU ENNE MUHAMMEDEN 'ABDUHU VE RESULUHU." Proučila sam šehadet. U tim trenucima govorila sam svojoj duši: "Sad ćeš u kabur. Ideš u vječnu kuću. Ideš Uzvišenom Allahu. Kako li ćeš stati pred Allaha, dž.š., jer nisi izvršavala Njegove naredbe?! Život si provela razgolišena, glumeći i fitneluk izazivajući. Šta ćeš reći kada račun budeš polagala? Hoćeš li reći: Šejtan me savladao!?" Da, uistinu sam vidjela smrt. Međutim, većina nas zaboravlja smrtni čas, nažalost, a kada bi nam to bilo na umu, zasigurno bi radili za taj dan. Moramo se vjerski obrazovati kako ne bismo bili muslimani samo po rođenju. Moramo produbiti znanje o Kur'anu, sunnetu, fikhu. Mi, nažalost, patimo od vjerske nepismenosti i moramo svi uložiti maksimalne napore da vjerski educiramo zajednicu. Nije dovoljno pripremiti i emitirati jedan-dva vjerska programa.

Da skratim, u tim trenucima izvršila sam brzo suđenje svoje duše. Potom, osjetila sam kako povraćam dah i jasno sam vidjela sve oko sebe. Lice moga muža bilo je crveno i mnogo je plakao. Moj otac je bio u jadnom stanju, a majka je u uglu sobe klanjala i dovu Allahu, dž.š., upućivala. Pitala sam doktora šta se desilo? Rekao je: "Zahvali Allahu, dž.š. Novi život ti je propisan." Počela sam razmišljati o ovom slučaju koji je zapanjio ljekare i moju rodbinu. Razmišljala sam o životu: kako je samo kratak i sigurno ne zaslužuje ovoliku pažnju. Odlučila sam obući hidžab i biti u službi svojoj porodici, pravilno odgajati djecu, jer to je najveća zadaća.

Ovako se vratila Hale Fuad svome Gospodaru i javno obznanila napuštanje glume, te profesije koja od žene pravi marionetu s kojom se poigravaju robovi užitka i dunjaluka. Ova odluka nije se svidjela mnogim profiterima u seksualnoj industriji, pa su je optužili da je luda i da je napustila glumu zbog bolesti koja ju je onemogućila da nastavi sa glumom. Na slične optužbe ona odgovara: "U filmskim krugovima ima onih koji su veće zvijezde od mene i slavnijih, koji su prošli kroz okrutnija iskustva od mene, ali nisi donijeli ovakvu odluku. Interesantno je da su se filmski radnici podijelili u dva tabora pred mojom odlukom: jedni su mi čestitali, a drugi me optužili da sam luda. Ako je izvršavanje Allahovih odredbi ludilo,

onda mi ne preostaje ništa drugo nego da molim za njih da i oni budu u ovom ludilu u kojem sam ja."

A o njenom stanju prije pokajanja i njenom odnosu sa kolegicama koje su se prije nje pokajale, Hale govori: "Osjećala sam simpatije prema svim kolegicama koje su već ranije donijele ovakvu odluku kao što su Hena' Servet, Mirvet El-Džundi. Molila sam Allaha, dž.š., da mi pomogne u onome što On voli i otkloni od mene ono što On ne voli. Uzvišeni Allah uslišao mi je dovu."

Na kraju ona kaže: "Hale Fuad kao glumica, definitivno je umrla, a sadašnja Hale Fuad nema nikakve veze sa osobom koja je otišla sa ovog dunjaluka."

Ovo je priča glumice Hale Fuad o njenoj uputi kako sama kazuje, a mi očekujemo još više "umjetnika" povratnika Allahu, dž.š., i drugih koji će se priključiti povorci imana prije nego to bude kasno. Dakle, ko će biti sledeći?

DEVETNAESTO KAZIVANJE

POKAJANJE NAJPOZNATIJE FRANCUSKE MANEKENKE

Fabijan je francuska manekenka, djevojka u dvadestosmoj godini života. Pokajala se i kročila na put Istine u vrijeme kada je bila duboko zagazila u svijet slave i užitka. Povukla se u tišini. Napustila je taj svijet i sve u njemu. Otišla je u Afganistan da bi liječila ranjene mudžahide u veoma teškim uslovima. Fabijan pripovjeda:

Da nije bilo Allahove blagodati i milosti moj život bi završio u svijetu u kojem čovjek pada u nizine običnog hajvana, čija je jedina preokupacija zadovoljavanje njegovih potreba i instikata bez vrlina i principa. Još dok sam bila mala, željela sam postati bolničarka volonterka, da pomažem oboljeloj djeci. Kako sam rasla pogledi su sve više bili usmjereni prema mojoj ljepoti i izvanrednoj građi moga tijela. Svi su me nagovarali, uključujući i moju porodicu, da se odreknem svog dječijeg sna i da iskoristim svoju ljepotu u poslu koji će mi donijeti veliku materijalnu zaradu, slavu i sve ono za čim sanja svaka djevojka i na svaki način pokušava to postići.

Put preda mnom je bio lahak, ili mi se tako činilo. Ubrzo sam osjetila slast slave. Zanijeli su me skupocjeni pokloni koje nikada ni sanjala nisam da ću posjedovati. Ali, cijena toga bila je visoka. Prvo je trebalo da se odreknem

svoje ljudskosti. Uslov uspjeha bio je da izgubim svoju osjećajnost i da se odreknem prirodnog stida na kojem sam odgojena, da se odreknem svoje pameti i da ne pokušavam ništa osjetiti osim pokreta moga tijela i muzičkih tonova. Morala sam se odreći ukusnih jela i živjeti od vitamina i drugih hemijskih sredstava za jačanje. I, prije svega, morala sam se odreći svojih osjećanja prema ljudima: ne mrziti, ne voljeti, ništa ne odbijati.

Modne kuće su od mene sačinile kipa čija je zadaća poigravanje sa srcima i umovima ljudi. Naučila sam kako biti hladna, okrutna, arogantna i prazna iznutra. Naučila sam da ne budem ništa drugo osim tijelo koje nosi odjeću. Bila sam kao neživo biće koje se kreće i smiješi, ali ništa ne osjeća. Nisam ja insistirala na tome. Pravila su bila takva da svaka manekenka, koja bolje uspije da se odrekne svoje ljudskosti, bivala je uspješnija u ovom hladnom svijetu. Onaj, koji prekrši neko od pravila manekenstva, izlaže sebe svim vrstama kazni, psihičkim pa čak i fizičkim kaznama.

Živjela sam putujući po svijetu i izlažući najnovije modne kreacije. A uz to ide razgolićenost, arogancija i udovoljavanje željama šejtana u izlaganju ženskih ljepota i draži bez imalo stida. Ljepotu odjeće na svom praznom tijelu osjećala sam samo iz hira i okrutnosti, a osjećala sam prijezir tuđih pogleda i njihovo preziranje moje ličnosti i divljenje onome što na sebi nosim. Kako sam se kretala i hodala, na svakom koraku me je pratila riječ "da je, kad bi...", a kasnije u islamu saznala da te riječi otvaraju vrata šejtanu i to je tačno. Živjeli smo u podlom i okrutnom svijetu sa svim onim što on nosi sa sobom, a teško onome ko mu se suprotstavi i pokuša se zadovoljiti samo svojim radom.

O tome šta ju je navelo da iz takvog života užitaka pređe u jedan ozbiljan život ona govori: "Bilo je to za vrijeme putovanja u porušeni Bejrut, gdje sam vidjela kako ljudi grade hotele i kuće ispod okrutnosti topova. Vidjela sam svojim očima kako se srušila dječija bolnica, a sa mnom su bile i moje kolegice, obični ljudski kipovi, koje su to samo pogledom propratile ne pridajući tome nikakvu pažnju. Nisam mogla biti ravnodušna kao one. Sa mojih očiju pala je koprena slave i lažnog života kojeg sam živjela. Potrčala sam toj djeci ne bi li se spasili oni koji su još bili živi. Nisam se vratila u hotel sa svojim kolegicama gdje su me čekala svjetla, nego sam počela putovanje ka humanosti dok nisam izašla na put islama.

Napustila sam Bejrut i zaputila se u Pakistan. Na afganistansko-pakistanskoj granici živjela sam pravi život i naučila sam kako biti čovjek. Nakon osam mjeseci provedenih tamo gdje sam radila na zbrinjavanju

porodica koje pate od ratnih strahota, mnogo sam zavoljela život sa njima i njihovo lijepo ophođenje prema meni. Moj život zajedno sa njima i njihova privrženost vjeri u svakodnevnom životu povećalo je moju ubijeđenost u ispravnost i prikladnost islama kao vjere i zakona života. Potom, počela sam učiti arapski jezik, jer to je jezik Kur'ana, i postigla sam u tome osjetni napredak. Nakon što sam sistem života preuzimala od modnih kreatora, sada moj život teče shodno islamskim principima i u skladu sa duhom islama."

Kada govori o odnosu svjetskih modnih kuća prema njoj nakon što je primila islam, Fabijan ističe da je bila izložena svakodnevnim i snažnim pritiscima. Kaže da su joj davali mnogo povoljnije i veoma skuplje ponude, ali ona je sve to odlučno odbijala. Nakon toga pokušali su i sa skupocjenim poklonima, ali je ona izdržala sve te pritiske. O tome ona dalje govori: "Zatim su prestali sa pokušajima da me odvrate sa puta islama i počeli su kaljati moju ličnost pred afganistanskim narodom. U časopisima su objavljivali moje fotografije dok sam još radila kao manekenka. Slične fotografije postavljali su na vidna mjesta pored puteva kako bi mi se osvetili zbog moga pokajanja. Na kraju su pokušali unijeti razdor između mene i moje nove porodice, ali, hvala Uzvišenom Allahu, u tome nisu uspjeli."

Fabijan gleda u svoje ruke i nastavlja: "Nikada nisam ni pomislila da će moje nježne ruke, na čijoj sam njezi i zaštiti utrošila mnogo vremena, u ovim planinama raditi ovako teške poslove. Međutim, ti poslovi i poteškoće učinile su moje ruke čišćim i vjerujem, ako Bog da, da će ih Uzvišeni Allah za to najljepše nagraditi.

DVADESETO KAZIVANJE

POKAJANJE DVA MLADIĆA NA AERODROMU

"Pozivaju se putnici na letu broj..., na liniji..., da se zapute u salu za odlaske kako bi se pripremili za putovanje!"

Ovaj glas je odjekivao prostranim salama aerodroma. Jedan islamski radnik, koji poziva Allahovoj vjeri, sjedio je u sali. Pripremio je svoj prtljag u namjeri da krene na svoj put pozivanja Allahovoj vjeri. Čuo je taj poziv. U srcu je osjetio negodovanje jer je znao zašto mnogi ljudi putuju vani, a naročito omladina.

Iznenada, ovaj plemeniti šejh primjetio je dvojicu mladića, dvadesetogodišnjaka ili malo starijih. Po njihovom izgledu i ponašanju dalo se primjetiti da oni od svoga putovanja žele samo haram uživanje.

"Moram ih spasiti prije nego bude kasno", rekao je šejh u sebi. Zato je odlučio javiti im se i posavjetovati ih. Međutim, šejtan je pokušao da ga u tome spriječi nagovarajući ga da se ne miješa i da ih pusti neka idu svojim putem, jer, ionako, oni mu se neće odazvati i neće ga poslušati. Ali, šejh je bio odlučan u svojoj namjeri. Znao je za šejtanske vesvese te je pljunuo šejtanu u lice i nastavio bez kolebanja. Na izlazu iz sale zaustavio je mladiće nakon što im je nazvao selam. Uputio im je jake i dirljive savjete. Između ostalog, rekao im je: "Šta mislite kada bi došlo do kvara aviona i, kada bi vi, ne daj Bože, poginuli, a u srcima imate takve grješne namjere?! Kako bi izašli pred Allaha, dž.š.!?"

Oči mladića su orosile suzama, a njihova srca su omekšala pred savjetima šejha. Odmah su pocijepali karte i rekli: "Šejh! Slagali smo svojim roditeljima i rekli im da idemo u Mekku i Džeddu. Šta sada da radimo i šta da im kažemo?"

Sa šejhom je bio jedan njegov učenik. Šejh je rekao: "Idite sa ovim vašim bratom! On će se pobrinuti o vama." Mladići su krenuli sa svojim prijateljem. Sa njim su proveli cijelu sedmicu, a poslije toga odlučili su se vratiti svojim kućama. I te noći, u kući spomenutog učenika šejha, jedan šejh je održao veoma dirljivo predavanje koje je snažno uticalo na mladiće. Nakon toga, odlučili su otputovati u Mekku i obaviti umru. Bila je to njihova želja, ali Uzvišeni Allah htio je nešto drugo. I bilo je onako kako je Uzvišeni Allah odredio. Ujutro, nakon što su svi obavili sabah-namaz, njih trojica su se zaputila u pravcu Mekke. Na mikatu su obukli ihrame i nastavili put. I u putu, bio je kraj, završetak, preseljenje u Vječnu Kuću! Doživjeli su strašnu saobraćajnu nesreću u kojoj su svi izginuli. Njihova čista krv se pomiješala sa krhotinama rasutog stakla. Njihovi posljednji izdisaji bili su pod krhotinama, a njihove posljednje riječi bile su: *Lebbejkellahumme lebbejke, lebbejke la šerike leke lebbejke!* (Odazivam ti se Gospodaru! Odazivam...)

Koliko je dana prošlo od njihovog cijepanja avionskih karata i namjere da otputuju pa do njihove smrti?! Nekoliko dana, ustvari, nekoliko sati. Međutim, Uzvišeni Allah htio je da oni budu spašeni. I u svemu ima pouka. Brate moj! Ako te tvoja duša, koja je skona zlu, nagovara na grijeh prema Allahu, dž.š., i prema Njegovom Poslaniku, ti se sjeti smrti, jer ona uništava slasti, prekida užitke i razdvaja skupine! I pazi da ti smrtni čas ne dođe dok

si u stanju s kojim Uzvišeni Allah nije zadovoljan, jer onda ćeš biti sigurni gubitnik!

Kada se osamiš sa sumnjom u tami,
a duša te na grijeh pozove,
zastidi se Allahova pogleda i kaži joj:
Zaista Onaj, Koji je stvorio noć, vidi me.

Golema je razlika između onoga koji umre u naručju nedozvoljenih uživanja i grijeha i između onoga koji umre sa Allahovim imenom na jeziku! Ti si na potezu, pa odaberi put koji želiš!

DVADESET PRVO KAZIVANJE

POKAJANJE MLADIĆA NAKON SMRTI NJEGOVE SESTRE

Ovaj mladić kazuje svoju priču: Bio sam mlad, nemaran prema Allahu, dž.š., i daleko od Njega. Duboko sam zaglibio u grijehe. Uzvišeni Allah želio je moju uputu i odredio je jedan događaj koji me je povratio zrelom razmišljanju. Taj događaj me u potpunosti otrijeznio. Evo o čemu se radi:

Jednog dana, nakon što smo proveli lijep porodični izlet u Dammamu, krenuo sam autoputem Dammam - Rijad. Sa mnom u autu bile su moje tri sestre. I, umjesto da proučim dovu za putovanje, šejtan me zavede svojim glasom i uljepša mi slušanje onoga što ne valja. Tako sam ostao nemaran prema Allahu, dž.š. Nisam tada nešto žudio da slušam radio Kur'an-i kerima ili korisne kasete od šejhova i uleme. Jer, istina i neistina ne mogu nikada zajedno biti u jednom srcu. Jedna od mojih sestara bila je dobra vjernica. Bila je svjesna Allaha, dž.š., i pridržavala se Njegovih odredbi. Tražila je od mene da ugasim glas neistine i poslušam glas istine. Ali ja to nisam htio čuti jer me je šejtan bio zaokupio i zavladao mojim tijelom i srcem. Iz inata sam odbio njezinu molbu. Moje druge dvije sestre podržale su me u tome. Što je sestra više tražila od mene da prekinem sa onim što ne valja, ja sam bio sve tvrdoglaviji. Počeli smo je ismijavati i omalovažavati. Čak sam joj ironično rekao: "Ako ti se sviđa slušaj, a ako ne, onda ću te ostaviti na putu!" Moja sestra je umukla. Na njenom licu mogao se vidjeti bol. Svim srcem i dušom prezirala je ovaj naš postupak. Ali, uradila je ono čime je duži Uzvišeni Allah, a On nikoga ne obavezuje iznad njegovih mogućnosti. iznenada, Allahovm emerom, jedna od guma auta je pukla dok smo jurili velikom brzinom. Auto je sišlo sa kolovoza i skotrljalo se niza stranu. Nakon što se prvrnulo nekoliko puta zustavilo se na krovu. Bili smo u stanju kojeg samo dragi Allah

zna. Ljudi su se okupili oko našeg auta i kroz otvor razbijenog stakla počeli su nas izvlačiti. Ali šta se dogodilo? Svi smo izašli zdravi i čitavi sa malim ogrebotinama i neznatnim povredama osim moje sestre vjernice, moje strpljive sestre, moje dobre sestre. Izdahnula je pod krhotinama auta. Da, moja draga sestra koju smo ismijavali preselila je na Ahiret. Uzvišeni Allah ju je odabrao da bude u Njegovoj blizini. Nadam se da je među plemenitim šehidima i molim dragoga Allaha da uzvisi njezinu deredžu i da je uvede u džennetske bašče.

A što se mene tiče, više sam plakao za sobom nego što sam plakao za sestrom. Sa mojih očiju pao je zastor. Uvidio sam svoje stvarno stanje. Kako sam samo bio izgubljen i u gafletu!? Znao sam da mi je Allah, dž.š., htio dobro i propisao mi novi život, da započnem novi život ispunjen imanom i dobrim djelima.

A moja draga sestra, kad god je se sjetim moje oči se ispune suzama od tuge i kajanja. Tada se pitam: Hoće li mi Allah, dž.š., oprostiti? Odgovor nalazim u Njegovoj Knjizi: *Reci: O, robovi moji koji ste se prema sebi ogriješili, ne gubite nadu u Allahovu milost! Allah će, sigurno, sve grijehe oprostiti. On, doista, mnogo prašta i On je milostiv.*

I na kraju, braćo u islamu, dobro se čuvajte gafleta! Probudite se, o, nemarni i od drugih primite pouku prije nego li sami postanete pouka drugima!

O, nemarni, u ponoru neznanja i uživanja,
žrtvo želja, uskoro ćeš se kajati!
Probudi se, već se približio dan
poslije kojeg je džennet ili vrelina Vatre razbuktale!
Zato se časnog sunneta drži čvrsto,
Jer on je najčvršće uže koje ne puca,
drži ga kao što škrtac čuva imetak,
i čvrsto ga se drži, spašen ćeš biti!

DVADESET DRUGO KAZIVANJE

POKAJANJE MLADIĆA NAKON ŠTO JE IZGUBIO VID

Gledao je ono što Uzvišeni Allah zabranjuje i, kada je izgubio vid, spoznao je veličinu Allahovih blagodati i Njemu iskreno pokajanje iskazao žaleći za onim što je prošlo. Ovaj pokajnik pripovjeda:

Niko ne shvata veličinu blagodati sve dok tu blagodat ne izgubi. Bio sam zaljubljenik čitanja. Dnevno sam morao čitati više od pet sati. Ne ostavljam novine, magazin ili knjigu dok ne pročitam sve do kraja. Postao sam ovisnik o čitanju. To je bila moja svakodnevnica. Jednog dana dok sam vozio auto izgubio sam kontrolu nad njim zbog prevelike brzine kojom sam vozio. Auto se prevrnulo i udarilo u ogroman stub. Zadobio sam jake povrede glave. Dugo vremena proveo sam u bolnici pod nadzorom ljekara i najsavremenije medicinske opreme, ali Allahova, dž.š., volja bila je iznad svega. Uzvišeni Allah odredio je da izgubim vid. Nijedna intervencija i nijedan lijek nije pomogao. Postao sam slijep. Nisam više mogao nastaviti sa čitanjem koje sam toliko volio, koje je postalo dio moga bića i mog svakodnevnog života.

I usred ove teške tragedije i gubitka najveće blagodati, Allaha sam spominjao, molio i strpljiv bio. Vjerovao sam da je sve od Njega i neprestano sam slušao Kur'an. Samo to, uz Allahovu milost, izvuklo me je iz krize.

I svima ovdje iznosim svoj slučaj koji je bio prekretnica u mom životu u namjeri da podsjetim muslimane na neophodnost takvaluka i korištenja uma tijela na način da Uzvišeni Allah time bude zadovoljan. U prošlosti sam bio nemaran. Izbjegavao sam učenje Kur'ana i razmišljanje o njegovim značenjima. Gledao sam ono što Uzvišeni Allah zabranjuje, a danas, grizem prste od kajanja za sve ono što sam propustio i podižem ruke Allahu, dž.š., kajući se. Pa i ovu priču kazujem nebi li drugima od koristi bila.

Pokajnik Ibrahim A.N.

DVADESET TREĆE KAZIVANJE

POKAJANJE MLADIĆA MUDŽAHIDA

Ebu Sabit je mladić koji je spoznao Allaha, dž.š., ostavio ovaj opaki život i njegove nevaljalštine i zaputio se u Afganistan da sa malo svoje krvi natopi zemlju herojstva i požrtvovanja. O tome on kazuje:

Bili smo skupina mladića koji nisu pridavali važnost vremenu, niti je naš život imao drugi cilj osim da živimo dan za dan, sahat za sahat. Allahovom odredbom vratio sam se Njemu, a potom džihadu. Prije mene uradio je to moj tečić Salim. U Afganistanu je proveo jedan duži period i nakon toga se vratio. Kada je došao bio je sasvim druga

osoba. Svi u porodici i svi prijatelji su ga poštovali. Jednom nam je došao u posjetu, govorio nam o džihadu i njegovim dobrotama i podsticao moju majku i nenu da daju dio od svog zlata za džihad. Bio je veoma uvjerljiv. I stvarno, udijelile su od svoga zlata. Ja sam izvadio stotinu rijala koji su bili u mom džepu i rekao: "Salime nemam više od ovih sto rijala, ali uzmi ih za mudžahide!" Blago mi je odgovorio: "Ne! Ti udijeli sebe a ne novac! Ti, ako Bog da, ideš u džihad!"

Pogledao sam u svoju majku i rekao: "Idem, ako moja majka nema ništa protiv." I, začudo, ona se složila sa tim. Od toga dana počelo je moje putovanje ka Uzvišenom Allahu. Pridružio sam se Salimu. Upoznao se sa džamijama i halkama iluma. Posebno mi je bilo drago da se odnos između mene i majke u potpunosti promijenio. Sada sam je mnogo više volio i poštovao nego ranije. Nakon što je bila digla ruke od mene i nakon što joj nije bilo važno da li sam tu ili sam negdje otišao, sada se počela brinuti za mene ako bih i zakasnio. Sada je voljela sjesti sa mnom i razgovarati. Tada sam spoznao nova relacije u odnosu između majke i sina. Konačno, otišao sam u Afganistan.

I tamo, na toplom pustinjskom pijesku Kandahara, sjetio sam se kopna oko Dammama gdje sam obično provodio duge noći sa svojim društvom. Ogromni plameni jezici koje su izazivali komunistički topovi i granate, podsjećali su me na plamen iz naftnihizvora oko Dammama. Međutim, razlika je bila ogromna. Komunističke granate padale su na goloruke mudžahide koji su imali samo nešto lahkog naoružanja, i oni su ih dočekivali sa uzvicima: ALLAHU EKBER! Svaki od njih pripremio se za susret sa Allahom, dž.š., u Džennetu prostranom kao nebesa i Zemlja, ili za uništenje ovih komunista nevjernika.

U tim trenucima bio sam iznenađen mnogobrojnim slikama iz svoga života kako brzo prolaze preda mnom. Najjasnije je bila lice moje drage majke kada se opraštala sa mnom, slika moje braće i naše kuće u Sukbi. Vratio sam se malo unazad kako bih se prisjetio sumnjivih putovanja u istočnu Aziju i tome slično. Mnoge bolne slike vidio sam pred sobom i zapitao se: "Hoće li mi Uzvišeni Allah oprostiti? Nadam se i uzdam u Allahovu milost."

Ovo je bilo kazivanje Ebu Sabita. Na ovaj način oživljava Ummet, borbom na Allahovom putu. Na ovaj način zarobljene i nemoćne duše postaju slobodne i ponosne, kada se u njih udahne duh džihada na Allahovom putu.

DVADESET ČETVRTO KAZIVANJE

POKAJANJE KRŠĆANSKOG LJEKARA I NJEGOVO PRIMANJE ISLAMA

Džej Mišel, star 36 godina, službenik misionarske organizacije koja je iz Zapadne Njemačke poslala ekipu da radi u Somaliji. Pošto su došli sa namjerom da rade nazvali su je "Nacionalni projekat za borbu protiv bolesti sljepila". Mišel se isticao u vođenju tima za njegu bolesnika. Zbog toga nije bio iznenađen viješću da je postavljen za vođu ove misije, a uz to i vođa cijelog projekta. Misija je počela polovinom 1987. godine. Pred njima je bila karta pokrštavanja Afričkog kontinenta pod parolom "borba protiv bolesti sljepila". Pošto je Mišelov govor čist i privlačan, a moj ipak drugačiji, prepustit ću da vam on ispriča svoj slučaj. Evo šta on kaže:

Moja radost Somalijom i njezinim stanovnicima bila je velika. Možda zbog toga što su nas lijepo dočekali, ili zbog našeg osjećaja za veličinu patnje koju su preživljavali sa tolikim ponosom kao da su najveći bogataši, ili zbog njihovih lijepih i tamnih lica na kojima se može vrlo lahko primijetiti svaki pokret i svaki išaret.

Mnogo toga me učinilo srećnim u ovoj zemlji. Izgleda da sam bio preokupiran poslom i svojom radošću i poštovanjem Somalijaca pa sam zaboravio na svoju osnovnu zadaću zbog kojeg smo i ekipa i ja došli. Vrlo brzo sam stekao prijatelje među muslimanima koji su se uvijek raspitivali o meni, a i ja o njima. Izgarao sam u borbi protiv bolesti sljepila i nadzorisao liječenje na desetine slučajeva. Kud god sam išao i s kim god sam bio pratile su me riječi hvale i poštovanja. Razumijevao sam njihove riječi iako nisu govorili mojim jezikom. Govorili su svojim osjećajima. I u tom velikom poslu i nakon pet mjeseci velikog uspjeha u borbi protiv sljepila, došao mi je telegram iz sjedišta organizacije koja je bila nosilac realizacije projekta.

Pomislio sam da je neka radosna vijest. Možda traže da se brzo vratim i da mi zahvale za moj ogroman trud na poslu, ili možda meni i članovima tima žele dodijeliti poklone i priznanja. U telegramu se tražilo od mene da otputujem u Englesku i pohađam kurs koji će mi pomoći da uspješno završim svoju zadaću. Nisam mogao shvatiti stvarno značenje ovog zahtjeva. Moj zadatak je uspješan i posao uspješno tamo teče, pa kakva korist od ovog kursa meni kao čovjeku koji je bio najbolji na svim prethodnim kursevima? Nisam to mogao sebi objasniti pa sam potvrdno

odgovorio. Otputovao sam u Englesku i tamo proveo mjesec dana. Potom, vratio sam se u Njemačku željno iščekujući naredbu za ponovni povratak u Somaliju. Nakon sedam dana došla je naredba da putujem u Tanzaniju! I ponovo ne nalazim objašnjenje za ovakvu odluku. Pošto se nisam protivio ovoj odluci, bili su sigurni u mene i nakon četiri mjeseca ponovo su mi javili da se vratim u Somaliju. Plakao sam od radosti!

Nakon pet mjeseci ponovo sam bio u Somaliji. Nedostajala su mi lijepa lica i topla srca Somalijaca. Odmah sam se priključio ekipi i prihvatio se svoga posla. Somalijci su se radovali mom povratku kao bolesnik koji je uspio izliječiti bolest očiju. Čak, da se ne plašim da će neko reći da pretjerujem, rekao bih da su se radovali kao što se raduje čovjek koji ponovo progleda. Takav osjećaj posebno me je obuzeo prilikom posjete mogaprijatelja Muhammeda Bahura.

Muhammed me pozvao, a njegova porodica i njegovi prijatelji izvanredno su me dočekali. Dok sam sjedio među njima iznenadio me je jedan čovjek koji je dobro govorio engleski. Ta činjenica me mnogo obradovala. Moja radost bila je veća kada sam saznao da je to Muhammedov otac. Pomislio sam da mi je ovo izvanredna prilika da obavim i onaj drugi, važniji dio zadaće. Jezik je velika prepreka pokrštavanju, ali prisustvo ovakvog čovjeka mnogo će mi pomoći da objasnim ciljeve kršćanskog misionarstva. Ovaj čovjek bio je važan zbog toga što je uživao veliki ugled i poštovanje među narodom.

Počeo sam sa ovim čovjekom od kojeg sam očekivao da će biti ključ pokrštavanja i misionarstva u cijelom regionu. Mislio sam početi razgovor sa njim o religijama općenito, a zatim ću nastaviti sa govorom o Jevanđelju i Mesihu za kojeg sam otkrio i spoznao da ga svi muslimani vole i priznaju. Ne znam kako se to desilo i kako je taj čovjek otkrio da ću sa njim razgovarati o religijama! Prije nego sam počeo govoriti vidio sam kako drži primjerak Kur'ana u svojim rukama. Upitao me: "Znaš li za ovu Knjigu?" Nasmijao sam se i nisam odgovorio bojeći se da mu neću dati do znanja kakva je moja namjera. Ponovo sam osjetio da čovjek zna šta mi se mota po glavi. Dao mi je priliku da izađem iz ćorsokaka i počeo govoriti o Jevanđelju i Mesihu. Tražio je da mu postavim bilo koje pitanje, bilo o Jevanđelju ili o Kur'anu! Rekao sam: "Kako!?" Odgovorio mi je da u Kur'anu ima svaki odgovor.

Posjeta se završila i vratio sam se na posao, a zatim u svoj stan razmišljajući kako prodrijeti u razum i razmišljanje ovog čovjeka? Jer, ako bih u tome uspio, bio bi to, bez sumnje, najveći korak nakon čega bi milo mnogo lakše raditi na tom planu. Uzeo sam da pročitan neke knjižice i

publikacije. Sam sebi sam izgledao smiješan, jer sam izgledao kao učenik koji se priprema za težak ispit. Nastojao sam se smiriti. Govorio sam sebi da je to jednostavna zadaća, ali je ja preuveličavam. Tješio sam se mišlju da je lahko ovladati mislima čovjeka kao što je Muhammedov otac.

Nakon posla potražio sam Muhammeda nadajući se drugoj posjeti i susretu sa ključnim čovjekom. Ugovoren je sastanak i otišao sam. Na samom početku čovjek me je upitao o prirodi moga posla. "Medicina", odgovorio sam. Čovjek poče: "Kur'an veoma detaljno opisuje proces stvaranja i razvoja i sve promjene koje se dešavaju u čovjeku." "Kako?", upitao sam. Čovjek kao da je jedva čekao zeleno svjetlo. Počeo je svojim dobrim engleskim jezikom. Ali to nije bitno, nego je interesantan njegov snažan osjećaj za svaku riječ koja je izlazila iz njegovih usta. Iskreno vam govorim: Bio sam zapanjen Knjigom koja je stara 1400 godina, a govori o razvoju embrija u ženskoj materici! Studirao sam dugo godina i sa dugogodišnjim iskustvom dobro sam znao etape razvoja embrija, ali ono što je ovaj čovjek spomenuo, jako me zainteresiralo i, u isto vrijeme, mnogo me je zaboljelo. Po običaju, umirio sam dušu, smirio njen strah kako bih zaspao. Neke od mojih poslova povjerio samdrugima i počeo razmišljati kako realizirati drugi dio svoje misionarske zadaće onako kako sam to uspio u prvom dijelu: borbi protiv bolesti sljepila. Istina je da volim Somaliju i Somalijce, ali ja, također, volim svoj posao svoje kršćanstvo i zašto da im to ne omilim?

Bio sam prinuđen da ponovo tražim od Muhammeda Bahura da ga posjetim. Prije nego sam to i zatražio od njega bio sam iznenađen njegovim pozivom da posjećujem njegovog oca svakodnevno ako je to moguće jer on to želi i voli sa mnom sjediti! U početku sam se obradovao, ali sam sebi rekao: "Kako da se radujem, a još nisam uspio zavladati ovim čovjekom. On je uvijek bio inicijator. Zašto ja ne bih krenuo u napad?"

Neću vam pričati detalje iz treće, četvrte, pete posjete, ali našao sam se potpuno okruženim. Odlazio sam čovjeku potpuno spreman za polemiku, ali njegov govor, iskrenost, njegova velika sposobnost za objašnjavanjem, učinila bi me kao učenika koji po prvi put sluša predavanja iz religije.

Nisam znao da sam pod prismotrom od prve posjete Muhammedovoj kući. Izgleda da je to bilo ozbiljno praćenje. Na kraju su članovi medicinskog tima tražili od mene da više ne idem u tu kuću i da prekinem sve kontakte sa tom porodicom.

Prismotra je okončana odlukom iz Njemačke da moram napustiti kamp, a uoči primjene te odluke iznenadila me je odluka o premještanju Muhammeda Bahura sa svoga posla na drugo mjesto!

Nije bilo sile koja me je mogla spriječiti da volim Muhammeda Bahura i da volim njegovog oca i porodicu i da volim narod Somalije. Proveo sam još nekoliko dana u Mogadišuu. Prikradao sam se noću i sjedao u drugi kamion kako bi stigao do Muhammedove kuće. Međutim, to nije dugo potrajalo. Vođa njemačkog tima platio je ljudima iz obezbjeđenja u tom kraju kako bi me spriječili da dođem tamo. I kada sam uspio da ubijedim druge odgovorne ljude u obezbjeđenju da sam privržen poslu, došla je bolna vijest: Muhammed je uhapšen zbog kontakata sa mnom!

Mnogo sam plakao zbog Muhammeda. Bilo mi je veoma teško što nisam mogao nastaviti razgovore sa njegovim ocem. Želio sam doći do kraja ili, ustvari, do početka, kako bih okončao sumnje koje su počele prodirati u moj um slušajući ovog čovjeka ili kako bih započeo novo putovanje. U međuvremenu, došao mi je telegram iz Njemačke u kome se traži da u nekoliko dana napustim Somaliju i uputim se u Keniju radi odmora.

Izmislio sam da su mi potrebni neki papiri iz kampa i obavijestio sam odgovorne u službi bezbjednosti o tome. Čim sam ušao zaputio sam se Muhammedovoj kući. U kući sam naišao na neobičnu radost. Njegov otac mi je rekao da sam došao na sam početak mjeseca hajra i berićeta. Pitao sam ga o ovom mjesecu, a mi je rekao: "Ovo je mjesec Ramazan!" Sehurio sam sa njima i pred sabah vidio kako ljudi iz cijelog naselja izlaze na namaz u džamiji. Ostao sam sa njima čitav dan i bio sam primoran, iz poštovanja za njihove vjerske osjećaje, da postim po prvi puta u životu, čitav dan bez hrane i pića!

U Najrobiju su me dočekali na aerodromu i obavijestili me da ću, umjesto u hotelu, boraviti u jednoj velikoj kući. Bio sam veseo i radostan što se na meni lahko moglo primijetiti. Međutim, nakon nekoliko sedmica dobio sam novu bolnu vijest. U telegramu je pisalo: "Ne možeš se ponovo vratiti u Somaliju iz sigurnosnih razloga!" Zašto? Kako? U čijem interesu je ova odluka?! Nisam našao ko će mi odogovoriti na ova pitanja. Malo sam se smirio prisjećajući se odnosa Muhammeda, njegovog oca i porodice prema meni i prisjećajući se svih lica Somalijaca s kojima sam bio. Došlo mi je jedno vruće pismo od moga oca u kojem od mene traži da se što prije vratim u Njemačku. Iz pisma se moglo shvatiti da je moj otac obaviješten o opasnosti situacije ako bih se vratio u Somaliju! Također, otkrio sam da u sjedištu Organizacije u Njemačkoj imaju podroban izvještaj o meni i svim mojim kretanjima. Donio sam odluku!

Poredio sam ono što se dešava u Njemačkoj i veliku želju, brigu i stalno raspitivanje o meni u Somaliji. Zatvorio sam se i osamio. Počeo ponavljati

lekcije koje sam čuo od Muhammedovog oca. Pripremio sam bijeli papir, donio olovku i napisao telegram predsjedništvu Organizacije u Njemačkoj: "Nemojte se nimalo brinuti! Sve je u redu! Prihvatit ću islam!"

Pismo sam stavio u sanduče i tako priveo kraju putovanje brige i nervoze. Kada sam išao prema sandučetu osjećao sam se kao mladoženja na dan vjenčanja. Zaputio sam se kod svojih prijatelja u Najrobi i rekao im: "Odlučio sam se vratiti u Somaliju bez obzira koliko me to koštalo. Vratit ću se makar me tamo i ubili." Međutim, ja nisam imao ništa čime bih realizirao svoju odluku o povratku. Prodao sam sve svoje stvari i odjeću osim onoga što ću obući i tri para cipela koje sam ponio sa sobom. Uspio sam sakupiti novac za kartu u iman! Tako sam stigao u Mogadišo, a odatle kući Muhammedovog oca. I kada smo se grlili, šapnuo sam mu: EŠHEDU EN LA ILAHE ILLELLAH VE EŠHEDU ENNE MUHAMMEDEN RESULULLAH!

Nisam imao vremena za radovanje. Odmah sam počeo učenje Kur'ana i hadisa. Somalijci su me mnogo voljeli, a odgovorni u regionu dio su ovog naroda. Ubrzo je donešena odluka o mom slobodnom kretanju i boravku sa Somalijcima u svako doba i na svakom mjestu kao brat musliman čije novo ime je Abul- Džebbar. Tek tada sam počeo razmišljati o projektu kojeg smo sprovodili. Projekat je, hvala Uzvišenom Allahu, propao u drugom dijelu, ili ako hoćete, u prvom, a tiče se pokrštavanja. A kada je riječ o pružanju medicinskih usluga, tu su postignuti veliki i zadivljujući rezultati. Zbog toga nisam bio iznenađen odlukom doktora Abdullaha Nesifa, generalnog sekretara Rabite sa sjedištem u Mekki, da nastavim sa radom na ovom projektu, ali sada u novom ruhu, ruhu dobra i iskrenog rada u ime Uzvišenog Allaha. I, evo me, vratio sam se!

DVADESET PETO KAZIVANJE

POKAJANJE PORODICE KOJA SE HRANILA HARAMOM

Čitava porodica živjela je od harama i hranila se haramom. Uzvišeni Allah htio je da jedan član te porodice ugleda svjetlo Upute i da on bude razlog uputom cijele porodice. On o tome kazuje:

Bio sam momak koji je živio raskošan život sa ocem u elitnom dijelu Kaira. Alkohol se normalno servirao za stolom, a bio sam siguran da je sav očev dohodak bio stečen na nedozvoljen način, a posebno od kamate. Pored naše kuće bila je velika džamija u kojoj je bio jedan šejh po imenu Ibrahim. Jednog dana sjedio sam na balkonu dok je šejh držao predavanje.

Dopao mi se njegov govor. Sišao sam sa balkona i otišao u džamiju. Osjećao sam da se nalazim u potpuno novom ruhu. Bio sam putpuno drugačiji. Šejh je govorio o hadisu Allahovog Poslanika, sallellahu alejhi ve sellem: "Koje god tijelo odraste na haramu, Vatra ima najviše prava na njega."

Osjetio sam da ne želim da se vratim kući, niti da išta jedem u njoj. Počeo sam ulaziti u kuću i izlaziti iz nje, a da u njoj ništa ne okusim. Nisam sa ostalima sjedio za stolom. Sjeo bih podalje i preda se stavio komad sira i malo "felafila", a moja porodica je imala pred sobom sve što je zaželjela. Moja majka mnogo je patila od brige za mnom. Željela je da jedem sa njima, ali sam joj objasnio da je očev novac od harama i da oni jedu i piju haram. Majka mi se pridružila i počela klanjati. Poslije nam se pridružila sestra, a otac je i dalje nastavio svojim putem, oholo i sa puno inada. Prema ocu sam se lijepo odnosio, s puno poštovanja. Svako od nas troje se molio za oca. Ustajao sam da klanjam noćni namaz i čuo majku i sestru kako jecajući mole Allaha, dž.š., da uputi oca.

Jednog dana sam se probudio i primijetio da je otac izbacio sav alkohol iz kuće. Glasno je zaplakao i privio me na svoje grudi. Rekao je: "Otarasit ću se svega što izaziva Allahovu mržnju."

Kada je nastupilo vrijeme namaza uzeo sam oca i otišli smo u džamiju. Počeo je slušati šejhova predavanja, i hvala Allahu, dž.š., riješio se alkohola i kamate. Tako je naša kuće, hvala Allahu, dž.š., postala ispunjena pokornošću i ibadetom.

DVADESET ŠESTO KAZIVANJE

POKAJANJE GLUMCA MUHSINA I NJEGOVE ŽENE NESRIN

Jeftina umjetnost u naše vrijeme postala je sredstvom materijalne zarade i profitabilne trgovine na račun glupaka i zaglupljenih članova ovog ummeta, a uz to, i najjače sredstvo za uništenje vrlina i moralnih vrijednosti. U posljednje vrijeme primjetna je jedna pojava koja je zabrinula trgovce umjetnosti i strasti i učinila da počnu gubiti razum. Počeli su da koriste sva sredstva, tračeve i lažne optužbe u odbranu svog oronulog bića. Njih mnogo zabrinjava povratak mnogih glumaca i glumica ili, kako ih oni zovu umjetnika i umjetnica, Allahu, dž.š., i njihovo obznanivanje pokajanja i bjekstva iz truhle sredine u okrilje mirišljavog i čistog imana. Posljednji od ovakvih pokajnika bio je glumac Muhsin Muhjuddin i njegova žena, glumica Nesrin. Bivši glumac Muhsin Muhjuddin kazuje svoju priču pokajanja:

Ja sam mladić kao i ostali mladići. Moje propadanje u određenim periodima moga života bilo je kao posljedica moje opčinjenosti ovoga varljivog života, koji je zaslijepio moj vid i zaglušio moje uši tako da nisam mogao spoznati mnoge stvari koje nisam znao. Naročito zbog toga što nisam čitao, a prva objava je bila: *Čitaj!* I kada sam počeo čitati vjerske knjige spoznao sam da sam najneukije Božije stvorenje, a smatrao sam da sam obrazovan. Počeo sam sa puno razumijevanja čitati siru, hadis i tefsir. Nakon ovog pomnog čitanja shvatio sam da su vanjski uticaji učinili da budem u očitoj zabludi. Donio sam odluku da napustim glumu, a na to me je podstakla moja supruga kada je obukla hidžab. Zbog toga sam bio najsretniji čovjek.

Ova moja odluka, ako Bog da, konačna je, jer sam je donio sa punim ubjeđenjem i voljom i kajem se što sam zakasnio sa njom. Siguran sam da se više neću vratiti glumi jer slava, imetak i ono blještavilo ne vrijede dva rekata Allahu, dž.š.

Napustili smo glumu dok smo bili na tom varljivom vrhuncu. Donijeli smo odluku nakon prošlogodišnjeg kairskog filmskog festivala i nakon velikog uspjeha kojeg smo postigli, a ne zato što nismo dobili uloge, kao što neki kažu. Spoznali smo činjenicu koju svi trebaju da spoznaju, a to je da čovjek, ma koliko živio, njegovo odredište je kabur, a na Sudnjem danu će mu samo dobra djela koristiti.

Potom, Muhsin upućuje savjet svojoj braći:

Oprostite mi za sve moje uloge koje sam glumio, a sa kojima Allah, dž.š., nije zadovoljan. Nemojte me slijediti u onome što sam radio u serijama i filmovima. Bio sam neznalica u zabludi. A neznalica se ne slijedi.

A što se tiče njegove žene Nesrin, i ona je odlučila napusiti glumu i obući hidžab nakon što je usnila svoju majku. Usnila je kako je njena majka ljuta na nju. Rekla joj je da je sebeb njene ljutnje to što ona ne vodi računa o redovnom namazu. To je navelo Nesrin da se preispita i vrati Allahu, dž.š. Nesrin pripovjeda:

Hvala Allahu! Provodila sam dane ne osjećajući nimalo sreće i mira, a sada imam dovoljno vremena za sve. Ima mnogo korisnih stvari koje mogu uraditi. Našla sam unutarnji mir.

U jednom intervjuu ona kaže: "Ljudi su puni licemjerstva i nevaljalštine i to javno ispoljavaju. Kako se prema njima odnositi?" Vjerovatno misli na ljude s kojima je radila.

Također, kaže: "Uzvišeni Allah je počastio ženu koja nosi hidžab. Hidžab je čuva od bolesnih srca i nevaljalštine. U najmanju ruku, ona nije pokretno kino koje će ljudi gledati i diviti mu se.

DVADESET SEDMO KAZIVANJE

POKAJANJE GLUMICE NORE

Došla je u Mekku da obavi umru i da traži oprosta, nakon što je napustila glumu prije nekoliko mjeseci. Rijetko je napuštala mekanski Harem. Stalno je učila Kur'an i nije prestajala sa plačom. Bila je to bivša glumica Nura, a danas Šahinaz Kadri, što je u stvari njeno pravo ime. Odgovarajući na pitanje koje joj postavljeno u vezi njezinog pokajanja, ona kaže:

To je najveći trenutak u mom životu, trenutak kada sam se vratila iz tuđine, trenutak u kojem sam se ponovo rodila. Otišla sam sa prijateljicom kod jednog plemenitog šejha. Bilo je dogovoreno da susret traje jedan sat, ali ostale smo nekoliko sati. Tu sam zajedno sa ostalim muslimanima i muslimankama čula što nikada ranije nisam. Moje plećke su se tresle i čitavo moje biće dok sam slušala šejhove riječi o islamu, grijehu, pokajanju, ispravnom i lošem putu. Vratila sam se sa prijateljicom kući sva drhteći. Osjećala sam snažan potres u unutrašnjosti svoga tijela. Sljedećeg dana otišla sam u jednu džamiju u Kairu u kojoj su bili veliki islamski entuzijasti: Šems Barodi i Hena' Servet. Ušla sam i počela učiti Kur'an. Učila sam o vjeri i sunnetu Muhammeda, sallellahu alejhi ve sellem. To sam redovno radila. U jednom trenutku duhovnog nadahnuća definitivno sam odlučila da postanem muslimanka vjernica koja se vraća Allahu, dž.š., i da prekinem sve veze sa glumom. Riješila sam se, hvala Allahu, svih veza sa režizerima, producentima i svim što ima veze sa glumom. Definitivno i bespovratno. Ko spozna Allahov put za njega nema alternative, a ja sada, hvala Allahu, živim od lijepe halal zarade i molim Allaha, dž.š., da je berićetnom učini.

A što se tiče laži koje pronose neki da se glumci vraćaju vjeri zbog prijetnji koje dolaze sa nekih strana, ona kaže:

Vratila sam se Allahu, dž.š., dragovoljno i svjesno. Pokajala sam se iz straha od Njega, neka je Uzvišen, i zato što sam ubijeđena u ono šta činim, a ne iz straha od nečije prijetnje. Osim toga, svi smo svjedoci velike kampanje koju vode ova pokvarena pera koja se boje islama i njegove moći. Na pitanje da iz svog umjetničkog iskustva kaže da li je gluma haram, ona kaže: "Gluma je, a Allah najbolje zna, za žene haram, jer je žena avret, a gluma danas je prosta i u moralnom padu i nikada neće biti plemenita i uzvišena misija. Ona je daleko od islama."

Ovo je sažetak onoga što je kazala glumica pokajnica Nora nakon njenog napuštanja glume. I ja, ovom prilikom, savjetujem svaku djevojku koja za uzor uzima ove "umjetnike" ili planira da se uključi u tu truhlu sredinu, da se dobro zamisli i dobro pogleda njihovo stanje i ono šta kažu oni, koji su to napustili i pokajali se. Neka se niko ne zavarava praznim izgledom i blještavilom varljive slave. To je isto kao prolazna sjena ili varljiva fatamorgana. Ubrzo nestane i otkrije se prava slika.

DVADESET OSMO KAZIVANJE

POKAJANJE DJEVOJKE NAKON ŠTO JE SLUŠALA KUR'ANSKE AJETE

Ova djevojka pripovjeda:

Odrasla sam u pobožnoj kući među dobrim roditeljima koji su znali za Allaha. Bila sam njihovo jedino dijete. Uvijek su vodili brigu o mom odgoju. Podsticali su me na izvršavanje Allahovih naredbi, a naročito na namaz. Nisam postala ni punoljetna, a već sam skrenula sa pravoga puta i krenula pod utjecajem propagande koja vodi u pogrešnom pravcu i lažnog blještavila i parola koje su propagirali neprijatelji islama svim sredstvima. Ipak, u svojoj prirodi osjećala sam ljubav i naklonost prema lijepom moralu i moralnim vrijednostima. Stidjela sam se pogledati ljudima u oči. Bila sam stidna i nisam se mnogo družila sa ljudima. Ali, nažalost, moja zabluda još više se povećala nakon što sam pala u iskušenje sa zalutalim mužem. Pretvarao se da je čestit i moralan. Naučio me je da slušam ružne pjesme koje do tada nisam poznavala. Poklonio mi je mnogo ovih loših kaseta koje su dokrajčile ono što je preostalo od moje vjere. Tako da sam navikla uši na ovaj pokvareni užitak. Udala sam se za njega i sve je krenulo naopako. Moj brak je započeo u velikom iskušenju sa svim što je išlo uz muzičke instrumente, rasipništvo, pretjerivanje, zalutale

grupe i gole plesačice, što je mnoge od prisutnih odvratilo od spominjanja Allaha. I samo nekoliko dana provedenih sa ovim suprugom, koji je bio glavni razlog moje zastranjenosti i udaljavanja od Allaha, dž.š., potpuno sam ostavila namaz. Skinula sam i hidžab kojeg sam prije nosila, jer nisam radila po Poslanikovom hadisu: "Kada vam dođe neko s čijom ste vjerom i moralom zadovoljni, oženite ga." Prekinula sam vezu sa Allahom, dž.š., i On je prekinuo vezu sa mnom i prepustio me mojoj duši i uživanju. A teško onome čije stanje bude takvo! Uzvišeni Allah kaže: *I ne slušaj onoga čije smo srce nehajnim prema Nama ostavili koji strast svoju slijedi i čiji su postupci daleko od razboritosti* (El-Kehf, 28).

Ja nisam pronašla sreću, nego nesreću i jad. Bila sam uvijek zabrinuta i osjećala sam veliku prazninu u sebi uprkos svim uživanjima prolaznog svijeta koje mi je obezbjedio muž. Moj muž me je doveo do propasti. Bila sam stalno nervozna i nesigurna. Pratila me stalna briga i duševni poremećaj. Kako sam bila razgolićena i izložena pogledima muškaraca, tako je i moj muž gledao druge žene i nije bio iskren u svojoj ljubavi prema meni. Mene je zapostavio i okrenuo se za drugim ženama. Ostavio me je samu da patim od samoće i zaborava i lutam u tmini neznanja i zablude. Nekoliko puta bezuspješno sam pokušala samoubistvo kako bih se kutarisala ovog bijednog života. Hvala Allahu, dž.š., što u tome nisam uspjela.

Allah, dž.š., me obasuo svojom blagodati i milošću pa sam poslušala kasetu učača Kur'an-i kerima, Ahmeda El-'Adžemija koji je učio veoma dirljivim glasom. Uzvišeni ajeti su okupirali moje misle i probudili nadu u meni. Bila sam jako ganuta i žudila za uputom ali nisam mogla. Pohrlila sam Allahu, dž.š., i pribjegla Mu u kasnim noćnim satima moleći Ga da mi podari uputu, uljepša iman mome srcu, poveća ljubav prema Njemu, da mi omrazi nevjerovanje, nevaljalštinu i grijeh. Stalno sam učila dovu koju je učio Allahov prijatelj, Ibrahim, a.s.: *Bože, učini me od onih što namaz obavljaju, i potomstvo moje! Gospodaru naš, Ti ukabuli dovu!* Uzvišeni Allah pokazao mi je predznake upute. Počela sam redovno klanjati namaz, obukla sam hidžab i naučila mnogo stvari o vjeri. Stalno sam učila Kur'an-i kerim, čitala Poslanikove hadise i siru i mnoge druge korisne knjige. Počela sam da dajem svoj udio na planu pozivanja Allahu, dž.š., a sve se to desilo otkako sam napustila svoga zabludjelog muža, iako sam ga voljela. Međutim, blizina moga Gospodara mi je preča. Osim toga, nema koristi od lošeg muža koji me je odvratio od sjećanja na Allaha. "I ko napusti nešto radi Allaha, On mu to boljim nadoknadi." I evo me, hvala Allahu, dž.š., živim nurli život i njegovi tragovi se osjete u mom srcu i na mom licu. Ovo je svjedočenje sestara koje poznajem i koje mi govore da je moje lice postalo kao svjetiljka i primjetile su da nur izbija iz njega. Velika je to blagodat od Allaha, Uzvišen neka je!

Molim Allaha, dž.š., da me učvrsti u Njegovoj vjeri, a i sve muslimane!

Vaša sestra A. A.

DVADESET DEVETO KAZIVANJE

POKAJANJE UČENICE PRED SVOJOM PROFESORICOM

Ova pokajnica pripovjeda:

Ne znam kojim riječima da ispričam svoju priču, ili kako da izrazim svoja sjećanja za koja bih voljela da se nisu ni desila. Snimit ću ih na kasetu. Mnogo sam slušala muziku tako da sam i spavala i budila se uz muziku. A za filmove i serije, i ne pitaj! Vikendom sam ih do zore gledala, u vrijeme kada se Uzvišeni Allah spušta na najbliže nebo i kaže: "Ima li ko da traži oprosta pa da mu oprostim? Ima li ko da nešto traži, pa da mu to dam?" A ja sam provodila noći gledajući filmove. Oblačila sam se i ponašala kao one nemarne djevojke mojih godina: zapadnjačka frizura, kratka i tijesna odjeća, dugi nokti i ismijavanje hidžaba i td. U drugom razredu srednje škole kod nas je ušla profesorica hemije, a bila je dobra i čestita profesorica. Privukao me je njen lijepi ahlak, njeno često spominjanje korisnih stvari i povezivanje njenog predmeta sa vjerom. Jednom su me noge ponijele njoj, ne znam šta me je to odvelo njoj, ali to je bio početak. S njom sam sjela jednom-dvaput. Pošto je kod mene vidjela zainteresiranost, rekla mi je da ostavim muziku i serije. Odgovorila sam da ne mogu. Rekla je da to učinim zbog nje. Dobro, rekla sam učiniću to zbog vas, a zatim sam malo zašutila i rekla, ne zbog vas nego radi Allaha, dž.š., i uz Njegovu pomoć. Moja profesorica znala je da ja volim izazove i rekla mi je: "Neka to bude tvoj izazov šejtanu pa da vidimo ko će pobijediti. Tog dana je bila poslednja epizoda serije i ne pitaj za moj stanje poslije toga. Iz daljine sam čula glasove glumaca i glumica, da li da priđem i pogledam seriju? Ali, tako će šejtan biti pobjednik. Od tog trenutka prestala sam slušati muziku i gledati serije. Ali nakon mjesec dana počela sam ponovo slušati muziku. Šejtan je uspio bez obzira što je njegova spletka kako Allah, dž.š., kaže slaba. Uspio je da me porazi zbog slabosti moga imana. U trećoj i završnoj godini kod nas je došla druga profesorica, čije časove

nisam mogla podnijeti zbog njenog književnog izražavanja i njenih savjeta. Bila je to profesorica arapskog jezika. Na prvom ispitu iz gramatike bila sam iznenađena slabom ocjenom. Na dnu lista profesorica je svojeručno napisala nekoliko riječi o iskrenosti nijjeta i o traženju nauke i o potrebi za ulaganje više truda. Zemlja mi je, sa svim svojim prostranstvima, tijesna postala, jer ja nisam navikla na slabe ocjene. Ali, možda nešto mrzite a to bude dobro za vas! Ljutita sam otišla do nje da je upitam s kojim pravom se ona meni obraća, a ona mi je počela pričati da sa iskrenim nijjetom trebamo tražiti nauku. Sljedećeg dana prijateljica me je obavijestila da me profesorica traži. Nisam tome pridavala pažnju, ali Allahova volja je bila da je sretnem dok je izlazila i u ruci nosila mali primjerak mushafa. Rukovale smo se i ja sam uzela mushaf u ruku. Reče mi: "Neću reći da ti je to poklon, nego emanet, pa ako možeš da ga nosiš uzim ga, a ako ne možeš vrati mi ga." Ove njene riječi su me dirnule, ali nisam osjećala težinu ovog emaneta dok nisam srela jednu čestitu sestru koja me je upitala šta je profesorica željela od mene. Rekla sam joj da mi je dala ovaj mushaf u emanet. Lice moje sestre se potpuno promijenilo. Rekla mi je: "Znaš li ti šta znači emanet!? Znaš li ti koja je odgovornost za ovu Knjigu!? Znaš li čiji je ovo govor, čije su to naredbe!?" Tog trenutka sam shvatila težinu ovog emaneta. Kur'an je bio najveći poklon koji sam dobila! Zadubila sam se u čitanje Kur'ana i odlučno ostavila muziku i serije. Ali, moj izgled se nije mijenjao, čudna frizura, uska odjeća. Ipak, promjenila sam mišljenje o toj profesorici. Prema njoj sam počela gajiti ljubav i dužno poštovanje. Uvijek je nastojala ispuniti svoje časove savjetima i korisnim stvarima. Upozoravala nas je na ono što od nas želi Zapad. Govorila je kako od nas žele da budemo razuzdane, raspuštene i da odbacimo Allahovu Knjigu. Svake sedmice bi u gornjem uglu table napisala kur'anski ajet i od nas bi tražila da primijenimo propise koje ovaj ajet sadržava. Tako je kontinuitet njenih savjeta, uz savjete drugih prijateljica, doprinio da dragovoljno i odlučno ostavim zapadnjačku frizuru, jer ona ne dolikuje muslimanki vjernici i to nije bila odlika majki pravovjernih, žena Muhammeda, sallellahu alejhi ve sellem. Moje stanje se poboljšalo, hvala Allahu, dž.š. Obukla sam hidžab i pokrila i ruke i noge, nakon što to nisam mogla podnijeti i nakon što sam ismijavala takav način oblačenja.

Završila sam srednju školu i upisala se na islamski univerzitet Imam Muhammed ibn Su'ud. Jednog dana sa prijateljicom sam otišla u gasulhanu. Tamo su neke žene kupale mrtvu djevojku koja je imala oko 23 godine. Bila je na trećoj godini fakulteta. Ne mogu opisati šta sam vidjela: okretale

su je lijevo i desno kako bi je ogasulile i u ćefine umotale, a ona je bila hladna kao led. Žene koje su je kupale bile su njena majka, sestra i rodice. Kada bi samo mogla ustati i posljednji put ih pogledati i zagrliti, ili im kakav savjet uputiti?! Ne! Ona je nepokretna. Njena majka ju je poljubila u obraze i čelo. Plakala je u sebi, a zatim proučila dovu: "Allahu moj! Oprosti joj! Allaho moj! Otvori joj vrata Svoje milosti! Allahu moj! Učini njezin kabur jednom od bašča džennetskih!" A potom, obratila se svojoj umrloj kćerki: "Kćeri moja, ja ti halalim!" Zatim je njeno lice prekrio ćefin. Kako težak prizor! Najbolja moguća pouka! Samo još koji trenutak i bit će u kabur spuštena i zemljom pokrivena. Za svaki trenutak svoga života bit će pitana. Tako mi Allaha, šta god da napišem ja taj prizor ne mogu opisati. Taj prizor mnogo stvari u meni je promjenio i ovaj prolazni dunjaluk mi nevažnim učinio. Pozivam sve nastavnice i profesorice, sve islamske radnike da ne zanemare upućivati savjete i lijepe riječi pa makar sva vrata pred njima bila zatvorena. Dovoljno je što su Allahova vrata otvorena. Također, upućujem savjet svim sestrama koje su nemarne prema Allahu, dž.š., i koje su zaokupljene ovozemaljskim slastima i uživanjima da se vrate Allahu! Draga sestro! Tako mi Allaha, sva sreća je u pokornosti Uzvišenom Allahu! Savjetujem svaku od onih u čijem srcu ima okrutnosti ili onu koja ne može da ostavi grijeh, neka ode u gasulhanu i gleda kako se žene gasule i u ćefine umotavaju. Tako mi Allaha, to je najveća pouka! "A smrt je dovoljna pouka!"

Na kraju, Allaha, dž.š., molim da ja i vi lahko ispit položimo!

Vaša sestra Ummu Abdullah

TRIDESETO KAZIVANJE

POKAJANJE GRJEŠNIKA PRED SVOJOM MALOLJETNOM KĆERKOM

Živio je u Rijadu. Za Allaha, dž.š., skoro da nije ni znao. Godinama u džamiju nije kročio, niti je Allahu, dž.š., na sedždu pao. Uzvišeni Allah htio je da njegovo pokajanje bude pred njegovom malom kćerkicom. Evo šta on kazuje:

Sijelio sam do zore sa svojim drugovima u zlu zabavljajući se i igrajući, a svoju ženu ostavljajući da pati od samoće i bola i sam Allah, dž.š., zna od svega još drugog. Ta čestita i iskrena žena je izgubila nadu u mene. Nije

žalila truda da me savjetuje i upućuje, ali bez koristi. Jedne noći vratio sam se sa sijela. Bilo je oko tri sahata ujutro. Moja žena i kćerka su bile u dubokom snu. Ušao sam u susjednu sobu kako bih ostatak noći proveo uz video gledajući pokvarene filmove. To je vrijeme kada Allah, dž.š., silazi i govori: "Da li ima neko dovu da Mi uputi pa da mu je uslišam? Da li ima neko da oprosta traži pa da mu oprostim? Da li ima neko želju pa da mu je ispunim?" Iznenada, sobna vrata se otvoriše, kad ono moja kćerkica koja nije napunila ni pet godina. Njezin pogled bio je pun prezira. Rekla mi je: "Babo! Sramota je to! Zar se Allaha, dž.š., ne bojiš?!" Ponovila je to tri puta, a zatim zatvorila vrata i otišla. Bio sam zaprepašten. Ugasio sam video, zbunjen sjeo, a njezine riječi su odzvanjale u mojim ušima. Bile su ubojite. Ustao sam za nojm, a ona je već otišla u postelju. Bio sam izbezumljen. Ne znam šta me je spopalo u to doba. Za nekoliko trenutaka trebalo je nastupiti vrijeme sabahskog ezana, koji će razbiti ovu zastrašujuću noćnu tišinu i pozvati na sabah. Uzeo sam abdest i otišao u džamiju. Nisam osjećao neku posebnu želju za namazom. Ono što me je zaokupljalo i zabrinjavalo bile su riječi moje male kćerkice. Ikamet je proučen i imam je zanijetio. Proučio je nešto iz Kur'ana, pao je na sedždu, a ja za njim. Nisam ni stavio čelo na zemlju, a rasplakao sam se ni sam ne znajući zašto. Ovo je po prvi puta da padnem na sedždu Allahu, dž.š., nakon sedam godina. Od tog plača iz mene je izašao sav kufur, licemjerstvo i nevaljalština. Osjetio sam da je kroz mene počeo iman strujati. Nakon namaza ostao sam malo duže u džamiji. Potom, vratio sam se kući i nisam ni oka sklopio prije nego što sam otišao na posao. Kada sam ušao kod kolege iznenadio se što me ovako rano vidi, jer sam zbog provoda do kasno u noć uobičajio dolaziti kasno na posao. Kada me je upitao za razlog, rekao sam šta mi se sinoć desilo. Rekao mi je: "Zahvali Allahu, dž.š., što ti je podario ovu malu kćerku koja te je iz gafleta probudila i smrt te nije zadesilo dok si u ovakvom stanju bio." Kada je nastupilo vrijeme podne-namaza bio sam umoran, jer već dugo nisam spavao. Zamolio sam kolegu da preuzme moj posao i vratio sam se kući da se malo odmorim. Silno sam želio da vidim svoju kćerkicu koja je bila sebeb moje upute i mog povratka Allahu, dž.š. Ušao sam u kuću. Moja žena je plakala. Upitao sam je šta je bilo, a njezin odgovor odjeknuo je poput groma: "Tvoja kćerka je umrla!" Od siline šoka nisam se mogao kontrolisati. Počeo sam plakati. Nakon što sam se smirio, prisjetio sam se da je sve što se desilo iskušenje od Allaha, dž.š., da iskuša moj iman. Zahvalio sam Allahu, dž.š., podigao slušalicu i nazvao prijatelja i zamolio ga da dođe da mi pomogne. Prijatelj je došao. Uzeo je dijete

ogasulio i opremio, a zatim smo joj klanjali dženazu. Potom, otišli smo na mezarje i moj prijatelj mi je rekao: "Ne priliči da je neko drugi spusti u mezar osim tebe." Uzeo sam je, zaplakao i spustio u mezar. Ja nisam ukopao svoju kćerku, nego sam ukopao nur koji mi je osvijetlio put u životu. Molim dragog Allaha da je učini mojom zaštitom od Vatre i da nagradi moju strpljivu ženu najboljom nagradom!

TRIDESET PRVO KAZIVANJE

POKAJANJE ŽENE NAKON SMRTI NJENOG MUŽA

N.H.S. Njen život se u potpunosti promijenio nakon smrti njenog muža. Evo šta ona kazuje:

Bili smo u posjeti mojoj zaovi. Kada smo ušli u stan sjeli smo u sobu za dnevni boravak. Iznenada i bez ikakva znaka moj mož pade sa stolice. Vrisnula sam sva izbezumljena. Očekivala sam sve samo ne smrt. Pozvali smo hitnu i ljekar nas je obavijestio da je moj muž umro. Moj muž je umro! Počela sam plakati i vrištati. Nisam mogla vjerovati u ono što je rekao ljekar. Nisam znala šta da kažem. Za Allaha, dž.š., nisam znala, nisam klanjala, niti sam se propisno oblačila, iako sam bila stidna. Duša me je nagonila da obučem dužu odjeću, ali me je muž u tome sprječavao, jer je to smatrao vraćanjem u stara vremena. Moj muž nije klanjao. Među nama je vladao dogovor i varljiva ljubav. Jedina nam je preokupacija bila jelo, piće, izlasci i praćenje najnovijih modnih kreacija. Poslije muževe smrti preselila sam se u očevu kuću. Moja sestra, sedam godina mlađa od mene, nosila je hidžab. A jedino ona pružala mi je svu pažnju i ljubav. Željela je da ublaži moju bol. Naučila me je jednu dovu koju do tada nisam znala: "Allahu moj! Nagradi me u nevolji mojoj i daj da poslije nje dobro dođe!" Dok sam je izgovarala plakala sam. Naučila me je klanjati, iako sam to znala, ali moj namaz je ovaj puta bio ispunjen skrušenošću i predanošću. Počela sam nositi pristojniju odjeću. Osjetila sam u sebi da sam odmorna i sigurna. Ono što je povećalo moj mir bilo je učenje Kur'ana. Počele smo učiti napamet kraće sure. Moja sestra me je naučila tedžvid. Uz nju, društvo su mi pravile i druge sestre koje su mi ispunile prazninu. Tražile su mi čestitog supruga. Zahvaljujem Allahu, dž.š., koji me je uputio i molim Ga da mi oprosti ono što je bilo.

TRIDESEST DRUGO KAZIVANJE

POKAJANJE DJEVOJKE ZBOG SLUŠANJA MUZIKE

Pokajnica A.S.S. kazuje:

Sebeb moje upute, nakon Allahove blagodati, bila je moja dobra nastavnica. Bila sam u potpunosti zaljubljena u muziku koju su Allah, dž.š., i Njegov Poslanik zabranili. Muzika nije napuštala moja usta O njoj sam govorila s razlogom i bez razloga. Muzika je postala moja hrana, zrak i voda. Bez svega sam mogla, ali bez muzike nisam. Vokmen je dnanoćno bio uz mene. Pratila sam vijesti iz muzike i sva nova dešavanja, u arapskom svijetu i izvan njega. Šejtan me je zaokupio pa sam zaboravila na Allaha i tako postala član šejtanske stranke. Zamalo da budem jedna od gubitniva. Ali, Uzvišeni Allah me je obasuo Svojom milošću i podario mi uputu. Allah, dž.š., htio je da na polugodištu dođe nova nastavnica. Bila je dobra odgajateljica i nježna majka. Žalila me je dok sam na svakom koraku pjevušila. Jednom me je zaustavila i rekla: "Znaš li da je muzika zabranjena?!" "Znam! A isto tako i dokonost i gubljenje vremena!", odgovorila sam. Moj odgovor je bio bijedan, ali samo željela da je ušutkam. Od tog trenutka sam je počela izazivati, a ona mi je samo dobro željela. Kad god bih je ugledala zapjevala bih nekakvu pjesmu. Podizala sam glas kako bih je isprovocirala. Zbog mog neznanja i zablude smatrala sam je neprijateljem. A ona, neka je Allah, dž.š. nagradi najboljom nagradom, uvijek me je gledala sa dozom sažaljenja i milosti. Ja sam bila sa šejtanom, a ona sa Milosnim. Jednog dana mi je rekla: "Šta ćeš učiniti ako te smrt zadesi u ovakvom halu?" Rekla sam: "Uzvišeni Allah prašta i milostiv je!" "Ali, On i žestoko kažnjava!", prekide me nastavnica. Odgovorila sam: "Ali šta ću raditi ako ne slušam muziku, kako ću provoditi vrijeme?" "Slušaj kasete sa islamskim sadržajima!", odgovorila mi je, a ja sam nastavila pitati: "Odakle da ih nabavim?" Rekla mi je: "Onaj ko ti je nabavio muziku neka ti donese i ove kasete!" Pošto je vidjela da sam ozbiljna, sama mi je donijela jednu kasetu o zabrani muzike i drugu o Sudnjem danu. U kući sam preživljavala sukob sa dušom sklonom zlu i šejtanom. Nekad ubacim muziku u kasetofon, a nekad predavanje. Ne znam koju da slušam: ovu ili onu? Govorila sam: "Allahu moj! Šta da radim?" Samo nekoliko trenutaka nakon toga do moga uha doprle su riječi o strahotama Sudnjeg dana, opis Dženneta i Džehennema. Imala sam osjećaj da moje srce raste. Rasplakala sam se toliko da sam imala osjećaj da umjesto suza krv teče. Traka mog života motala se preda mnom. Pokušala sam da to zanemarim

plačem i jecanjem, ali bez rezultata. Potrčala sam prema kasetama muzike i jednu po jednu je lomila. Lomila sam sve što mi je došlo do ruke izražavajući iskreno pokajanje Allahu, dž.š., a moje biće je govorilo: *Došla je istina, a nestalo je laži; laž, zaista, nestaje.*

Savjetujem svim sestrama muslimankama da se klone slušanja muzike koja samo udaljava čovjeka od Allaha, dž.š., i čini ga nemarnim prema Njemu. Jer, to je, tako mi Allaha, sigurni gubitak!

TRIDESET TREĆE KAZIVANJE

POKAJANJE PROFESORICE PRED JEDNOM OD SVOJIH UČENICA

Briga o pokrivanju prvi je korak za žene, ako žele biti prave vjernice. Kada govorim o hidžabu ne mislim o onom kojeg iz običaja nose pa više smutnju izazivaju kod pohotnih ljudi. Mislim na potpuni islamski hidžab koji ženi donosi poštovanje, kao što Allah, dž.š., o ženama vjernicama u ajetu o hidžabu: *To je najmanje što se smije vidjeti pa neće ezijetu biti izložene!*

Pa kada ljudi vide da je žena propisno i šerijatski obučena, znaju da je čestita i neće se usuditi da je ezijete. U našoj zemlji, hvala Allahu, dž.š., žene se odlikuju po potpunom hidžabu koji obuhvata i lice, iako ima pokušaja onih koji žele ubijediti ženu da skine veo sa lica kao prvi korak na putu ka potpunom skidanju hidžaba, da bi na kraju došlo do potpunog razgolićivanja i miješanja sa muškarcima na javnim mjestima i plažama, kao što je to slučaj u mnogim zemljama gdje su uspjeli ovi pokvarenjaci. Međutim, ova zemlja se razlikuje od ostalih, hvala Allahu, dž.š. Naše su žene potpuno svjesne šta hoće neprijatelji, makar u vjersko u ruho obučeni bili i pojavili se kao savjetnici. Priču koju ću ispričati divan je primjer djevojke iz ove muslimanske zemlje. Akterka ove priče pripovjeda:

U svojoj zemlji sam uobičajila izaći otkrivena. Oblačila sam se kao i mnoge druge žene prateći modu. Allah, dž.š., odredio je da dođem u Saudijsku Arabiju na posao. U početku, morala sam se pridržavati običaja ove zemlje te sam obukla nikab. Ovako sam bila obučena dok nisam pošla kući. Na aerodromu sam skinula nikab, kad ugledah jednu od mojih učenica koja je krenula u moju zemlju kako bi tamo provela raspust. Drago mi je bilo što je vidim. Nije me ni pozdravila kako treba, a počela mi je govoriti: "Profesorice! Nisam očekivala da ćete skinuti hidžab i biti

drugačija od onoga kako smo vas viđali na nastavi." Rekla sam joj da ja izvršavam vjerske dužnosti, postim, klanjam i ne činim loša djela.

"Vi ga upravo činite!", odgovorila mi je. U tom trenutku osjećala sam se postiđena od strane svoje učenice koja nije imala više od 16 godina. Ona me je posavjetovala i usmjerila ka pravom putu. Osjećala sam se izgubljenom. Željela sam da me zemlja proguta od stida prema Allahu, dž.š. Od tog dana sam odlučila nositi hidžab iz pokornosti prema Allahu, dž.š. i u želji da budem od onih koji izvršavaju Njegove naredbe i čuvaju svoj dignitet i svoje tijelo od očiju stranaca. A Allah, dž.š., molim da nagradi ovu učenicu Nedžibu, šesnaestogodišnjakinju. Divnu stvar je učinila. Musliman se ponosi činjenicom da u našoj zajednici ima ovakvih djevojaka muslimanki. Također, molim dragog Allaha da sačuva muslimanke od svakog stranca nevaljalca i svake strane ideje, jer On to, zasigurno, može.

S A D R Ž A J